

ΔΟΚΙΜΗ

Τ.Θ.26050, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

16 Γενάρη 1987

Αριθ. φυλ. 11, Δρχ. 100

Η εργατική τάξη... πάει στο Εφετείο

Η «νίκη» της εργατικής Τάξης και πώς κατακτήθηκε.

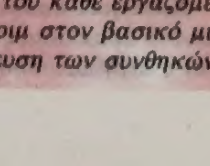
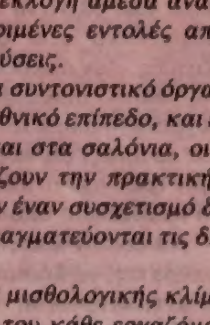
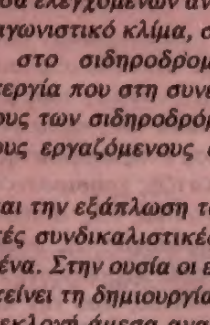
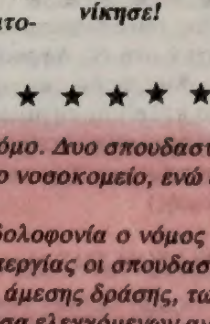
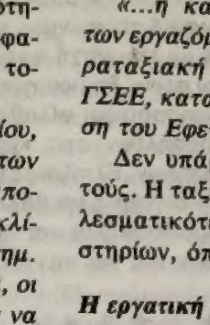
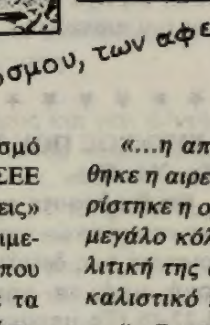
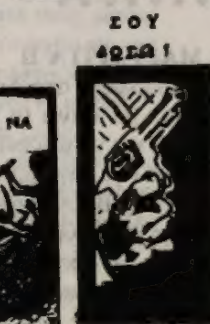
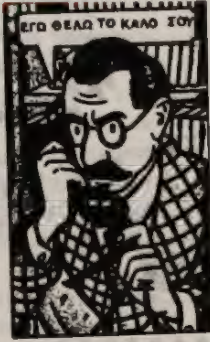
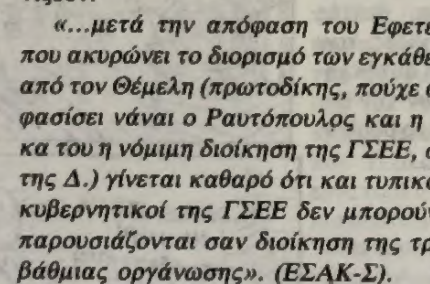
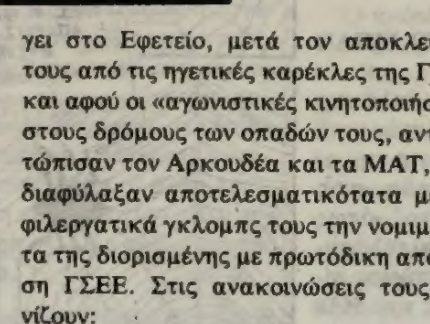
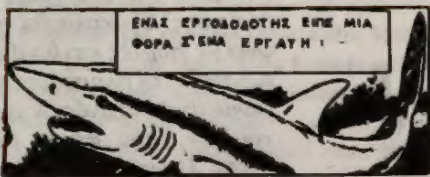
Τον τελευταίο καιρό οι καλοί μας σοσιαλιστές διαπιστώνοντας πτώση της αξιοπιστίας τους και διαρροή μελών, οπαδών και ψηφοφόρων του κινήματος, πραγματοποίησαν σύνοδο της Κεντρικής Επιτροπής τους, στις 13-14 Δεκέμβρη. Στη σύνοδο ο θεός του κινήματος και οι άγγελοί του, θέλοντας να εμποδίσουν τους πιστούς να μεταβούν στο δρόμο του Σατανά αποφάνθηκαν: «καλός ο λιβανωτός, όχι όμως και έτσι!!!»

Δίνουν, λοιπόν, πράσινο φως στους Ραυτόπουλο (πούναι και μέλος της Κεντρ. Επιτρ.) και στην κλίκα του να «διαφωνήσουν» με τα κυβερνητικά μέτρα λιτότητας και να συναγωνιστούν σε αγωνιστικότητα τις αντίπαλες συνδικαλιστικές παρατάξεις, τις αποσχισμένες από τη ΓΣΕΕ.

Στις 16/12, ο Ραυτόπουλος συναντιέται με τους συντρόφους του, Σημίτη και Παπαναγιώτου, και μετά την σκληρή στάση των δυο για την συνέχιση της εισοδηματικής πολιτικής της κυβέρνησής τους, που καθιερώθηκε με την πράξη νομοθετικού περιεχομένου (δηλ. απαγόρευση της απεργίας για οικονομικούς λόγους) αναγγέλλει «αποφασιστικά», απεργία της ΓΣΕΕ για τις 15 Γενάρη.

Δύο βδομάδες αργότερα στις 30/12, η Εργατική Τάξη σημείωσε «νίκη» στα έδρανα των δικαστηρίων. Άξιοι δικηγόροι της και το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, ανέλαβαν την ευθύνη της «νίκης» για λογαριασμό της.

Οι τρεις συνδικαλιστικές παρατάξεις ΣΣΕΚ (διαγραμμένοι ΠΑΣΟΚοι), ΕΣΑΚΣ (ΚΚΕ) και ΑΕΜ (ΚΚΕ-εσ) είχαν προσφύ-

Η μόνη δυνατή ιστορική λύση, είναι η παγκόσμια αφύπνιση της επαναστατικής

συνείδησης και η ανατροπή του παλιού

κόσμου, των αφεντικών και του κράτους.

«...η απόφαση με την οποία καθαιρέθηκε η αιρετή διοίκηση της ΓΣΕΕ και διορίστηκε η ομάδα των δοτών, αποτελεί ένα μεγάλο κόλαφο για την κυβερνητική πολιτική της ωμής παρέμβασης στο συνδικαλιστικό κίνημα». (ΣΣΕΚ)

«...η καταδικασμένη στη συνείδηση των εργαζόμενων της χώρας μας, μονοπαταξιακή διοίκηση μειοψηφίας στη ΓΣΕΕ, κατακυρώνεται και με την απόφαση του Εφετείου, ως νόθα». (ΑΕΜ)

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία για τους. Η ταξική πάλη αποδείχτηκε αποτελεσματικότερη στις αίθουσες των δικαστηρίων, όπου την έσυραν.

Η εργατική τάξη πήγε... στο Εφετείο, και νίκησε!

συνέχεια στη σελ. 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο καρεκλοκένταυρος... Γ. Μαύρος σελ. 4
- Χημικά όπλα σελ. 5
- Για το «χώρο» στην Κύπρο σελ. 7
- Οι απεργίες στη Γαλλία σελ. 8
- Ισπανία: Η CNT σήμερα σελ. 9, 10
- Στίνας - Αναστασιάδης γράμ. σελ. 11
- Ο Αναρχοσυνδικαλισμός στη Ν. Αμερική σελ. 13

ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
(Γαλλικό Τμήμα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων)

Συνομοσπονδιακό Γραφείο

33 rue des Vignoles, 75020 Paris
tel: (1) 43-72-09-54

Παρίσι, 30/12/86

ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ!

Στις αρχές του Δεκέμβρη '86, όπως ίσως γνωρίζετε, οι Γάλλοι σπουδαστές κατέβηκαν σε απεργία στα περισσότερα λύκεια και πανεπιστήμια. Σκοπός τους ήταν να αποσυρθεί ένας καινούργιος νόμος για τη λειτουργία των πανεπιστημίων, που είχε ψηφιστεί από τη σημερινή φιλελεύθερη κυβέρνηση. Οι φοιτητές στράφηκαν ενάντια στην ανισότητα που θεσμοθετούσε ο νόμος: περισσότερα δίδακτρα στα «καλά» πανεπιστήμια, νέα «τοπικά διπλώματα» που δίνονται απ' όλα τα πανεπιστήμια, επιλογή των εισαγομένων φοιτητών.

Παρά τις πολλές διαδηλώσεις σ' όλη τη Γαλλία (ένα εκατομμύριο διαδηλωτές στο Παρίσι!) η κυβέρνηση εξακολουθούσε να αρνείται να αποσύρει το νόμο. Τα CRS (γαλλικά MAT) επιδόθηκαν σε όργιο βίας, τραυματίζοντας πολλούς σπουδαστές με τη ρίψη καπνογόνων σε χαμηλό ύψος και με τις μοτοσυκλέτες που κτυπούσαν ό-

ποιον έβρισκαν στο δρόμο. Δύο σπουδαστές εξακολουθούν να βρίσκονται στο νοσοκομείο, ενώ ένας σπουδαστής έχει σκοτωθεί.

Μετά απ' αυτή τη δολοφονία ο νόμος αποσύρθηκε. Στη διάρκεια της απεργίας οι σπουδαστές ανακάλυψαν ξανά τις αρχές της άμεσης δράσης, των γενικών συνελεύσεων και των άμεσα ελεγχόμενων αντιπροσώπων.

Μέσα σ' ένα τέτοιο αγωνιστικό κλίμα, στις 17 Δεκέμβρη, οι εργαζόμενοι στο σιδηροδρομικό σταθμό Paris-Nord κήρυξαν απεργία που στη συνέχεια επεκτάθηκε στους εργαζόμενους των σιδηροδρόμων όλης της χώρας καθώς και στους εργαζόμενους στο παρισινό μετρό.

Η κυβέρνηση φοβάται την εξάπλωση του κινήματος και οι μεγάλες εργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις τα έχουν λίγο-πολύ χαμένα. Στην ουσία οι εργάτες εκτός συνδικάτων έχουν προτείνει τη δημιουργία απεργιακών επιτροπών βάσης, την εκλογή άμεσα ανακλητών αντιπροσώπων με συγκεκριμένες εντολές αποφασισμένες από τις γενικές συνελεύσεις.

Έχει σχηματιστεί ένα συντονιστικό όργανο των απεργιακών επιτροπών, σε εθνικό επίπεδο, και ενώ τα συνδικάτα διαπραγματεύονται στα σαλόνια, οι εργάτες των σιδηροδρόμων εφαρμόζουν την πρακτική της άμεσης δράσης και δημιουργούν έναν συσχετισμό δυνάμεων που τους επιτρέπει να διαπραγματεύονται τις δικές του προτάσεις:

- Κατάργηση της νέας μισθολογικής κλίμακας που θα βασιζόταν στην «αξία» του κάθε εργαζομένου.
- Ένταξη όλων των πριμ στον βασικό μισθό.
- Τέλος στη χειροτέρευση των συνθηκών εργασίας.

Η διοίκηση της Εθνικής Εταιρείας Σιδηροδρόμων SNCF άρχισε κιόλας τις διαπραγματεύσεις. Μετά από 13 μέρες απεργίας, όμως, οι εργαζόμενοι είναι αποφασισμένοι να πετύχουν τις διεκδικήσεις τους.

Αυτή τη στιγμή οι εργαζόμενοι κάνουν ένα καινούργιο βήμα προς τον επαναστατικό συνδικαλισμό. Συνδικάτα της CNT σχηματίζονται στους σιδηροδρομικούς σταθμούς και εργαζόμενοι των τραίνων, του μετρό και των εμπορικών μεταφορών προσχωρούν στη συνομοσπονδία μας.

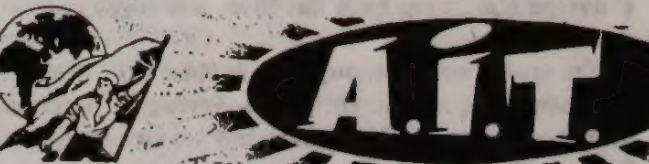
Μετά από απεργία δύο εβδομάδων οι εργαζόμενοι χρειάζονται τη διεθνή σας υποστήριξη!!

Στείλτε όσο το δυνατόν γρηγορότερα το μήνυμα της αλληλεγγύης σας στο:

CNT Syndicat des Transports
33 rue des Vignoles, 75020 Paris

Σ' αυτές τις δυο εβδομάδες οι εργαζόμενοι δεν έχουν πληρωθεί. Στείλτε την οικονομική σας ενίσχυση, για να τους βοηθήσετε να περάσουν τις γιορτές, στην ίδια διύθυση με ταχυδρομική επιταγή. Τα χρήματα αυτά θα μοιραστούν σ' όλους τους σιδηροδρομικούς εργάτες της βάσης που είτε είναι ανεξάρτητοι, είτε ανήκουν στη CNT.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΘΑ ΝΙΚΗΣΕΙ!!!

συνέχεια από σελ. 1

Στην αγκαλιά των εργατοπατέρων και στα χέρια των Αρκουδεα-ραίων

Την αλλαγή της πολιτικής μορφής του καπιταλισμού, το 1974, ακολούθησαν αυθόρμητες εργατικές κινητοποιήσεις. Οργανώνονται από εργοστασιακές συνελεύσεις, με εργοστασιακές επιτροπές και σωματεία και στηρίζονται στην αλληλεγγύη των άλλων ταξικών αδελφών.

Γίνεται προσπάθεια δημιουργίας εργοστασιακού σύνδεσμου των πιο ενεργητικών εργοστασιακών σωματείων (ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ, ΑΕΓ κ.λπ.), έξω κι ενάντια στα κυβερνητικά και κομματικά εργατικά κέντρα, κλαδικά σωματεία και τη ΓΣΕΕ. Στα συνθήματα κυριαρχεί το «ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ» και στις καταστατικές αρχές μπαίνει η προοπτική της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Η παντελής απουσία ή η ουσιαστική αδυναμία των κομματικών παρατάξεων, κάνουν δυνατή την αυθόρμητη ταξική οργάνωση που οδηγεί σε σειρά από νίκες (αυξήσεις, συνθήκες δουλιάς, συνελεύσεις στους χώρους δουλιάς κ.λπ.).

Το κράτος επιτίθεται αδιάτακτα. Συγκρούσεις ξεσπούν στους δρόμους (23 Ιουλίου '75, 25 Μάη '76) και ο' ολόκληρες περιοχές κηρύσσεται στρατιωτικός νόμος (ΜΑΔΕΜ - ΛΑΚΚΟ, ΝΕΟ ΚΟΚΚΙΝΟ - ΛΑΡΚΟ, ΜΑΝΤΟΥΔΙ). Συλλήψεις, δίκες, καταδίκες και μαζικές απολύσεις ακολουθούν. Ταυτόχρονα, οι εθνοπατέρες στη Βουλή εργάζονται αδιάκοπα. Αντεργατικοί νόμοι, π.χ. 330, ιδιώνυμα και παραπομπή στην υποχρεωτική διαιτησία, βλέπουν το φως της ημέρας.

Η αντιπολίτευση, με πρώτο και καλύτερο το ΠΑΣΟΚ, αγωνίζεται να πείσει ότι βρίσκεται στο πλευρό των εργαζόμενων και τα καταφέρνει. Τη βία της κρατικής καταστολής και το σταμάτημα των κινητοποιήσεων από τα μέσα του 1977 έως το 81, ακολουθεί η σοσιαλιστική πολιτική της πειθούς και των ελπίδων. Κοινωνικοποίηση, σοσιαλισμός, κοινωνική απελευθέρωση είναι λέξεις που καλύπτουν την συνεχιζόμενη καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταπίεση μετά το 1981.

Η φοβισμένη και γεμάτη ελπίδες εργατική τάξη, ρίχνεται στην αγκαλιά των αριστερών εργατοπατέρων. «Κάνε υπομονή παιδί μου, θάρθουν καλύτερες μέρες».

Συνδικαλιστές, με σεμινάρια στις διάφορες κομματικές σχολές επαγγελματικών στελεχών (όπου είναι υπεύθυνοι οργάνωσης) διδάσκουν τύποι σαν τον Άκη Τσοχατζόπουλο, αναλαμβάνουν εργολαβικά την ταξική πάλη.

Γνωρίζουν τις νομικές υποχρεώσεις τους απέναντι στα αφεντικά και χρησιμοποιούν νομικούς συμβούλους στα συνδικάτα. Η νομιμότητα των ενεργειών τους είναι η μόνη έγνοια τους. Νομιμότητα, που απορρέει από νομοσχέδια ψηφισθέντα στη Βουλή των εθνοπατέρων και ρυθμίζουν επακριβώς τους κανόνες της «ταξικής πάλης» στα πλαίσια της ευπρέπειας και της εργασιακής ειρήνης.

Δημιουργούν γραφειοκρατικές οργανώσεις επαγγελματικών συνδικαλιστών (Σωματεία, Εργατικά Κέντρα, ΓΣΕΕ, ομοσπονδίες) και χωρίζουν την εργατική τάξη σε δεξιούς, αριστερούς, κεντρώους (!). Όλοι αυτοί ψηφίζονται αντιπρόσωποι και γίνονται γραφιάδες με μιστό, σύνταξη και μια θεσούλα στο συμπόσιο της εξουσίας.

Ξεκινούν από την μισθωτή εργασία και απολαμβάνοντας προνόμια, προσπαθούν να τα διατηρήσουν και να τα αυξήσουν. Οι κομματικές παρατάξεις με τις εργατικές αριστοκρατίες τους επιδιώκουν την κατάχτηση της κορυφής της πυραμίδας ελέγχου των εργαζόμενων, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των ιδιαίτερων κομματικών τους συμφερόντων και αντιδικιών.

Συνάζονται σε πολυτελείς σουίτες των Αστέρων (βλ. συνέδριο ΓΣΕΕ) και προσπαθούν δήθεν να λύσουν το πρόβλημα της μίζερης επιβίωσης των μισθωτών, αυτοί ευτραφείς και κουστουμάτοι εκπρόσωποι.

Μέχρι και οι χτεσινοί βιαστές, Καρακίτσοι, που δημιούργησαν και χρησιμοποίησαν τα κατεξοχήν φιλεργατικά όργανα καταστολής, τα ΜΑΤ, εμφανίζονται σημερινοί τιμητές της αντεργατικής πολιτικής και υπερασπιστές της εργατικής τάξης. Προσπαθούν να κερδίσουν οπαδούς στο όνομα του «ελεύθερου συνδικαλισμού», δηλ. του ελεγχόμενου από αυτούς.

Οι κομματικοί πράχτορες συνδικαλιστές εξαπολύουν ανένδοτο αγώνα με τους δικηγόρους τους ενάντια στους δικηγόρους των αφεντικών μπρος στα δικαστικά έδρανα, για λογαριασμό της εργατικής τάξης στην διεκδίκηση μερικών ψήφων από το πλούσιο τραπέζι των αφεντικών. Η προνομιά κρατική κάστα των δικαστών καλείται να αποφανθεί για το δίκαιο των εργατικών αιτημάτων. Δηλ. «Τρεις γαϊδάρη μαλλώνανε σε ξένο αχρών». Συνδικαλιστές, δικαστές, αφεντικά. Και τι αποφαινόνται οι επί της γης εκπρόσωποι της αόματης θεάς δικαιοσύνης; Ανακηρύσσουν παράνομες απεργίες, που ανακοινώνονται ή τυχόν θα ανακοινωθούν, νόμιμες τις απολύσεις εργαζόμενων για χιλιάδες αιτιολογίες, αναγορεύουν μειοψηφίες σε νόμιμους εκπρόσωπους των εργαζόμενων, κηρύσσουν συνταγματικές τις απαγορεύσεις των απεργιών με τα έκτακτα νομοθετικά διατάγματα και νόμιμες τις επιστρατεύσεις απεργών, και επιβλέπουν την εκτέλεση δια αντιπροσώπων τους, συνήθως εισαγγελέων, όλων των φιλεργατικών αποφάσεών τους.

Αν παρόλες τις καλές προθέσεις όλων τους, ξεσπάσουν απεργίες, οι συνδικαλιστές φροντίζουν πάντα να τις διατηρούν στα νομικίστικα επιτρεπτά όρια. Οι παρεκτρεπόμενοι αντιμετωπίζουν τα χέρια των Αρκουδεα-ραίων ροπαλοφόρων και τους αφορισμούς και το ανάθεμα των συνδικαλιστών εκπροσώπων και χαρακτηρίζονται προβοκάτορες, εξτρεμιστές, χουντοαριστοκράτες, ύποπτα κακοποιά στοιχεία. Οι συλληφθέντες απεργοί χρησιμοποιούνται σαν όμηροι στα συνδικαλιστικά παζάρια και πρόσχημα για τη λύση κινητοποιήσεων (βλ. οδοκαθαριστές), ενώ η ταξική πάλη παίρνει πάλι το δρόμο των Πρωτοδικείων, των Πλημμελειοδικείων και των Εφετειών.

Είναι αλήθεια, ότι αν και προτιμούν τα γραφεία, τον χαρτοπόλεμο και τους αγωνιστικούς φαναρισμούς, εντούτοις, φορές - φορές υποκινούν κινητοποιήσεις, επεκτείνοντας τις διαφωνίες τους από τη Βουλή και τα γραφεία τους, στους χώρους δουλιάς και στους δρόμους. Καλούν γενικές ή κλαδικές απεργίες, πορείες, και βγάζουν βαρύγδουπους λόγους στις πλατείες. Χρειάζεται άλλωστε να επιβεβαιώνεται και κάπου - κάπου η αναγκαιότητά τους και να εκτονώνονται η τυχόν συσσωρευμένη αγανάκτηση και αγωνιστική διάθεση.

Βέβαια το αποτέλεσμα είναι μηδέν για τους εργαζόμενους, οι οποίοι, οδηγούνται στην απογοήτευση και στην παθητικότητα «Το όλοι ίδιο πούστηδες είναι» ακολουθεί το «δεν βαριέσαι, δεν γίνεται τίποτα». Οι εργατοπατέρες έχουν ήδη πετύχει στο έργο τους. Αυτοί, όπως οι βουλευτές, δικηγόροι, δικαστές, κυβερνήτες, γραφειο-

κράτες, αφεντικά, ζουν σε βάρος των εργαζόμενων και επιδιώκουν να διαιωνίζουν την ύπαρξή τους στις πλατές τους. Χαραμόφαδες τους λέει ο λαός και τέτοιοι είναι. Παρασιτικοί.

Ο φαρισαισμός των κομματικών νταβατζήδων, γίνεται κάθε μέρα πιο αποκάλυπτος και έτσι πιο φανερός.

Ταξική πάλη - Αλληλεγγύη - Οργάνωση - Κοινωνική απελευθέρωση

Σήμερα, το μόνο «δικαίωμα» των εργαζόμενων να παζαρεύουν σε καλύτερη τιμή την εργατική τους δύναμη στην αγορά εργασίας και να αγωνίζονται με την απεργία γιαυτό, έχει απαγορευτεί. Οι εργασιακές διαφορές παράπλεμπουν στα διαιτητικά δικαστήρια υποχρεωτικά, δηλ. στους καλοπληρωμένους δικαστικές υπάλληλους.

Η σοσιαλιστική αλλαγή στην αντιμετώπιση των ταξικών συγκρούσεων εξαντλείται στην αναγνώριση της ταξικής αντιπαλότητας, κάτι που η δεξιά δια στόματος Λάσκαρη, υπουργού της Εργασίας, αρνιόταν επίμονα γιατί την είχε, και καλά, καταργήσει. Ο υπουργός εργασίας Παπαναγιώτου, σε δημόσια κουβέντα στην τηλεόραση με κάποια αφεντικά, στις 9.1.87, δήλωσε χαρακτηριστικά ότι σκοπός τους είναι να «βρεθούν τα κοινά συμφέροντα των αντίπαλων τάξεων, εργοδοτών και εργαζόμενων, για την προώθηση της εθνικής μας οικονομίας». Αναμφίβολα για τους πολιτικούς διαχειριστές της εξουσίας των καπιταλιστών και του κράτους, πάντα έτσι ήταν. Ουδέν νεότερον.

Το παιχνίδι της νομιμότητας και της παρανομίας είναι το δικό τους πολιτικό παιχνίδι και το παίζουν με τους δικούς τους όρους, για να κερδίζουν. Οι ταξικοί αγώνες από τη στιγμή που κινούνται σε σύγκρουση με τα αφεντικά και το κράτος αυτόματα ορίζονται απ' αυτούς παράνομοι. Η δύναμη των εργαζόμενων είναι που επιβάλλει την νίκη και την αναγνώριση της νομιμότητάς τους.

Στους αγώνες πρέπει να χρησιμοποιούμε όλα τα μέσα που μπορούμε να εφεύρουμε και που θα αναγκάζουν σε υποχώρηση τα αφεντικά και το κράτος. Δεν υπάρχουν μέσα που δεν πρέπει ή δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε, εκτός από την απεργία, που πολλές φορές μπορεί νάναι άχρηστη ή αναποτελεσματική, και μπορεί να οδηγεί σε συγκρούσεις με τους άλλους εργαζόμενους κάτι που οι μεσάζοντες και διαπραγματευτές της εργατικής μας δύναμης προωθούν. Συγκεκριμένα: Φαντάζεστε τους εργάτες του Δήμου αντί να απεργούν και να συσσωρεύονται τα σκουπίδια μπρος από τα σπίτια των άλλων εργαζόμενων, όπου η δυσωδία και τα μικρόβια δημιουργούσε κινδύνους για την υγεία τους, να τα ξεφόρτωναν στα προάστια μπροστά στις βίλλες των αφεντικών και των πολιτικών τους;

Φαντάζεστε τους οικοδόμους να μπαίνουν και να καταλαμβάνουν δημόσια χτίρια, υπηρεσίες ή τη Βουλή εξαναγκάζοντας τους κρατικούς λακέδες σε υποχώρηση κι όχι σε περιφρόνηση, όπως συνηθίζουν τώρα, αφού μια απεργία και μια πορεία - βολτούλα στην Αθήνα δεν εκβιάζει κανένα, μιας και η δουλιά την ημέρα της απεργίας θα βγει με υπερωρίες ή το Σαββατοκύριακο;

Φαντάζεστε τους εργαζόμενους στις συγκοινωνίες αντί απεργίας να δουλεύουν... χωρίς εισιτήριο τις συγκοινωνίες για το λαό;

Φαντάζεστε τις προβληματικές να καταλαμβάνονται και να λειτουργούν κοινωνικοποιημένες ουσιαστικά;

Αλληλεγγύη των υπόλοιπων ταξικών συντρόφων θάχαν τέτοιες ενέργειες κι όχι εχθρότητα, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, και η οποία γίνεται αντικει-

μενο εκμετάλλευσης από τους ταξικούς εχθρούς.

Αυτές όμως, οι ενέργειες είναι ξεχασμένες και αναθεματισμένες από τους κρατικούς εργατοπατέρες, που προτιμούν να λένε:

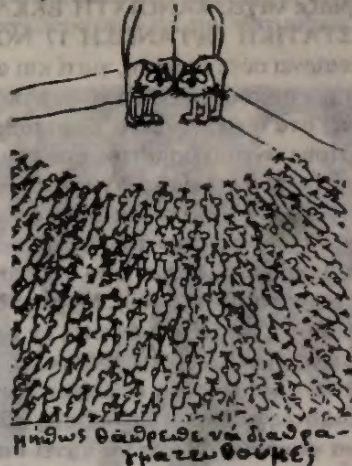
«Συμπαρασταθείτε στους απολυμένους της ΛΑΡΚΟ συνάδελφοι, γιατί θα μας πάρουν τις δουλιές μας στην οικοδομή», όπως πρόσφατα έγραψαν σε φύλλο της ομοσπονδίας οικοδόμων.

Ταξική αλληλεγγύη πούναι απαραίτητα προϋπόθεση για την επιτυχία των αγώνων και που εκφράζεται συγκεκριμένα με έμπρακτη ενίσχυση οικονομική, απεργίες συμπαραστάσης, και προσωπική συμμετοχή, οσάκις είναι αναγκαία, (ενάντια στα ΜΑΤ π.χ.) και με ηθική ενίσχυση (ψηφίσματα ή μηνύματα αλληλεγγύης).

Όποιοι σήμερα λένε: «τι με νοιάζει αν απολύεται ή κακοπερνάει ο ταξικός αδελφός μου», ας ξέρει ότι το παρόν και το μέλλον των καπιταλιστών είναι κοινά για τους μισθωτούς σκλάβους τους κι η αδιαφορία κι ο ωχαδελφισμός, ο καλύτερος σύμμαχός τους. Κι αυτό σημαίνει συνειδηση της τάξης, που καταχτιέται μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες. Συνειδησης, που δεν καταχτιέται με απειλές του στυλ:

«...μην δουλεύετε το Σαββατοκύριακο γιατί το Σωματείο θα βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να σας στείλει στο αυτόφωρο, όπου θα πληρώσετε 12.000 πρόστιμο, αφού θα κάτσετε και δυο μερούλες στο κρατητήριο». (βλ. ίδιο φύλλο ομοσπονδίας οικοδόμων).

Σήμερα ο ταξικός αγώνας δεν μπορεί να διεκδικεί μόνο καλύτερους μισθούς, επιδόματα επικίνδυνης κι ανθυγιακής δουλιάς ή διατήρηση του στάτους κβο (του κατεστημένου) γιατί αυτά δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τις χαμένες ώρες μας, τη χαμένη ζωή μας και τα σακατεμένα κορμιά μας, στα σύγχρονα κρεματόρια του ανθρώπινου δυναμικού, στους χώρους της μισθωτής δουλειάς.

Η ταξική πάλη δεν μπορεί παρά νάναι επαναστατική πάλη, να διεκδικεί όλα τα αγαθά, γιατί όλα μας ανήκουν, αφού εμείς τα παράγουμε και η κοινωνίας της αφθονίας μας τα αρνείται σήμερα. Τα συνάζει σε αποθήκες ή τα καταστρέφει στις χωματερές ή στα πεδία των μαχών. Εκατομύρια άνθρωποι εργάζονται σε άχρηστες και παρασιτικές εργασίες, και ώρες εργασίας πηγαίνουν χαμένες στην παραγωγή άχρηστων και πολλές φορές επικίνδυνων για την ζωή προϊόντων. Στόχος του καπιταλισμού ή διατήρηση των ωρών εκμετάλλευσης και τους κέρδους που δημιουργεί και οξύνει την ανεργία, τον πληθωρισμό, την μίζερια και την αποχαύνωση.

Έτσι η ταξική πάλη, δεν μπορεί παρά να πολεμάει τους μηχανισμούς της κοινωνίας της βαρβαρότητας, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης και να αγωνίζεται για μια κοινωνία ανθρώπινης δημιουργίας, ελευθερίας, ζωής, έρωτα.

Για να πετύχει ο αγώνας αυτής, αναγκαία είναι η δημιουργία οργάνωσης, που θα αποτελείται από τους ίδιους τους ανθρώπους της εργασίας, που θα αποφασίζουν στις γενικές συνελεύσεις αυτόνομα και θα χρησιμοποιούν εκλεγμένους και ανακλητούς αντιπρόσωπους, όταν κι αν είναι αναγκαίο, χωρίς κανένα ειδικό προνόμιο ή μιστό, εκτελεστικά όρ-

συνέχεια στη σελ. 15

«Κύριε φύλαγέ με από τους φίλους μου... τους εχθρούς μου τους κανονίζω μόνος μου»

«του έρριξα τρεις σφαίρες, μια στο στόμα για τις βρωμιές που ξέριναγε, μια δεύτερη στο δεξί μπράτσο, στο ύψος της ομοπλάτης και μια τρίτη στο κλεδοκόκκαλο, σουβενίρ των συκοφαντικών γραπτών του»

(από γράμμα του Ζακ Μερσίν, μετά την εκτέλεση του Ζακ Τιλιέ, δημοσιογράφου του «Μινιτ» που έστειλε στην «Λε Ματέν» «Λ'ω-ρόρ» και «Λιμπερασσιόν».)

«...ανήκει σ' αυτή τη ράτσα ατόμων αρκετά δειλών, που χρησιμοποιούν την πένα τους για να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους ή για να κρύψουν τα συμπλέγματα κατωτερότητάς τους, δείχνοντας μια επιθετική ηλιθιότητα...»
(Από γράμμα του Ζακ Μερσίν στον δημοσιογράφο Ζακ Ντερό (Σ))

Μετά τα όσα συγκεκριμένα γράφτηκαν στην προηγούμενη ΔΟΚΙΜΗ για τη δημοσιογραφική φαντασία σχετικά με τη «ΓΙΑΦΚΑ» (βλ. άρθρο) ήρθε μια «αναλυσάρα», μισής σελίδας, από το Γ. Μαύρο, στην Κυριακή. Ελευθεροτυπία 4/1/87. Κατά τη γνώμη μας η «αναλυσάρα» δεν εγράφη παρά για την προτελευταία της παράγραφο:

ΕΙΝΑΙ να εύχεται κανείς ότι η «Επαναστατική οργάνωση 17 Νοέμβρη», προς την οποία κυρίως απευθύνονται αυτοί οι καταδοτικοί χαρακτηρισμοί, γνωρίζει πρόσωπα και πράγματα ώστε αυτή η εξουσιαστική βία ορισμένων... αντιεξουσιαστών να μην αποδειχτεί, εκτός από ηλιθία, και επικίνδυνη.

Περιδείξ ο δημοσιογράφος από τα όσα του καταμαρτυρούσε το άρθρο για το πρωτοσέλιδο επικίνδυνο παραμύθι του, έσπευσε να απολογηθεί έμμεσα, πλην σαφώς. Ολονυχτίς «αδρωκόπησε» να τη γράψει, μόλις του ενεχείρησε ο «ΚΑΛΗΜΕΡΑ, ΚΥΡΙΕ ΠΡΟΕΔΡΕ» την εφημερίδα μας. Βιάστηκε ο κύριος Μαύρος να παραδώσει το γραφτό του σε λίγες ώρες στον εργοδότη του, για να προλάβει την Κυριακάτικη έκδοση. (Μάλλον βοηθήσαμε να βγάλει το μεροκάματό του, αν και δεν φαίνεται ευγνώμονας γι' αυτό. Αλλά, εδώ λείπει η αιδώς, θα λείψει κι η αχ (ιστία;) Βιαστική, λοιπόν, η «αναλυσάρα» και κατά συνέπεια πρόχειρη. Γραμμένη ολοφάνερα από αίσθημα πανικού (γιατί άραγε;) και μίσους (αυτό το καταλαβαίνουμε) η έκθεση των ιδεών του, άλλο τίτλο ταίριαζε νάχει: «ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΚΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ». Βέβαια δεν παίρνει ούτε τη βάση, γιατί και ανιστόρητη αποδεικνύεται και κουτοπόνηρη είναι. Αποφεύγοντας να απαντήσει στα συγκεκριμένα προσπαθεί να ρίξει τη λάσπη του στους αντιεξουσιαστές και τον αντιεξουσιασμό.

Ο επί πληρωμή τεχνικός της εξουσίας της παραπληροφόρησης κάνει μια παγκόσμια και εσωτερική -στο γόνατο- «μελέτη» του αντιεξουσιασμού και των αντιεξουσιαστών, αυτών των «τεχνικών της εξουσίας!» (το θαυμαστικό δικό του). Με ταχυδάκτυλουργίες και φορισμούς μπερδεύει έννοιες εν είδη αχταρμά, ή μάλλον όπως ανακατεύει τις τράπουλες στα διάφορα χαρτοπαίγνια από τα οποία δε λείπει. Αντικρατιστές - αντιεξουσιαστές ανάκατα με δεξιούς φιλελεύθερους και κόκκινα φανάρια. Φτάνει να κάνει και στατιστική διαβάθμιση της καταστολής (πρώτη η Γερμανία, δεύτερη η Γαλλία, τρίτη η Ελλάδα). Σα μέγεθος μέτρησης, ίσως να χρησιμοποιεί το μεγαγκλόμπ. Μόνο το διάγραμμα καταστολής λείπει από τη βαθυσκόχαση «ανάλυσή» του. Καρεκλοκένταυρος,* φύσει και θέσει γράφει: «ο αντιεξουσιασμός εκφράζεται από άτομα χωρίς υλικές α-

νάγκες και με συγκεκριμένες κοινωνικές καταβολές» - Έχετε διαβάσει μεγαλύτερη αναλυτική μπουρδα απ' αυτή; Εκφράζεται δηλ. από άτομα με άυλες ανάγκες, τα οποία θα έπρεπε να προέρχονται από συγκεκριμένες κοινωνικές καταβολές; Και παρακάτω τολμάει, ο εν λόγω παρασιτικός και επιβλαβής για την κοινωνία των ανθρώπων κύριος, να γράφει για «παραγωγή και ιδρώτα», που η μόνη σχέση του μ' αυτές τις λέξεις είναι η παραγωγή επικίνδυνων αρλουμπολογιών και ο ιδρώτας απ' τα καλοριφέρ και τις δερμάτινες πολυθρόνες.

Ακόμα: «στην Ελλάδα δεν έχει ακούσει προς το παρόν νάχει συμβεί», οι αντιεξουσιαστές-αναρχικοί να «βάλλουν κατά των βιομηχανών» και να ασχολούνται με «σύγχρονα προβλήματα, όπως λ.χ. το Οικολογικό». Δεν αξίζει τον κόπο να αντικρύσουμε τέτοιου είδους «αποψεις», γιατί η ιστορική πραγματικότητα είναι η ζωντανή διάψευση των εναγωνίως ανευρεθέντων εντός λίγων ωρών «επιχειρημάτων» στα κομπιούτερ της εταιρείας του εν λόγω, ιδρωκοπούντος παραγωγού. Ας αφήσει, λοιπόν, το χαρτοκλέψιμο και ας μάθει, ότι η μερικότητα ανήκει στους μεταρρυθμιστές, η συνολικότητα της κοινωνικής κριτικής και πράξης γίνεται από τους αντιεξουσιαστές-αναρχικούς.

Ο καλός μας, φαίνεται να μπερδεύει την 17 Νοέμβρη (που πράγματι πρέπει να γνωρίζει τον εν λόγω αναλυτή της και δεν έχει ανάγκη «καταδοτικών χαρακτηρισμών») με το αντιεξουσιαστικό-αναρχικό έντυπό μας. Διατελεί, άραγε μόνον εν συγχύσει; Ή φρόντισε να πληροφορηθεί για τις απόψεις της ΚΥΠ σχετικά με κάποιους από μας;

Όσον αφορά τις «σταλινικές εκκαθαρίσεις τύπου Μπέρια και Μακάρθου» που δήθεν εμείς απειλούμε, καλά θά 'κανε να μην αναφέρει ο θαυμαστής και απολογητής των ανά τον κόσμο επιχειρήσεων των φίλων του στην ΚΑ Γκε Μπε. Γιατί η μνήμη μας είναι αρκετά δυνατή ακόμα για να υπενθυμίσουμε τον «ιδρώτα», την «αγωνία», τους «κίνδυνους» με τους οποίους υπερασπίστηκε την «ισλαμική επανάσταση» από τους «συκοφάντες» της και μάλιστα σε συνέχειες, πριν σχεδόν 6 χρόνια από τις σελίδες της Ελευθεροτυπίας. Και θυμόμαστε πόσο γλαφυρά μας περιέγραψε τα μεγαλεία των Ιμάμηδων και των Μουλάδων και τα επαναστατικά επιτεύγματά τους, ώστε στη συνέχεια με δυσκολία πιστέψαμε τις ανατριχιαστικές και ντοκουμενταρισμένες λεπτομέρειες για τις σφαγές, τα βασανιστήρια, τις απάνθρωπες εκτελέσεις σε βάρος των αντιπάλων του «κερού» καθεστώτος, όπως και τις μαζικές σφαγές χιλιάδων παιδιών και αόπλων γυναικών στα πεδία των μαχών του Ιρακινό-Περσικού πολέμου. Και θυμόμαστε αρκετά καλά και τα αντίστοιχα άρθρα του υποστηρίκτη της Σοβιετικής εισβολής και των ανδρείκελων κυβερνητικών Αφγανών, που δήθεν έφεραν την πρόοδο στο Αφγανιστάν με τα τανκς και τη μαζική εξολόθρευση των αντιστεκόμενων.

Αλλά αυτό που δεν θυμόμαστε είναι να απευθύνει μέσα στα έξη αυτά χρόνια μια έστω συγγνώμη ή τουλάχιστον ένα διορθωτικό κείμενο, που να δικαιολογεί την τόσο αποκάλυπτη υποστήριξη σ' ένα τόσο βάρβαρο και

εξευτελιστικό καθεστώς, όπως των Ιμάμηδων και σε μια χουντική κυβέρνηση, όπως αυτή του Αφγανιστάν. Αλλά οι Φενταγίν, οι Μουτζαχεντίν, ο Πέρσιος Λαός, οι Κούρδοι μαχητές, και ο Αφγανικός λαός, που γνώρισαν στο κορμί τους και με το αίμα τους την πρόοδο και την «ανθρωπιά» των ειδώλων του Γ. Μαύρου, είναι πολύ μακριά για να φτάσει αυτόν τον κύριο η αγανάκτησή τους. Γι' αυτόν όλη η ιστορία ήταν ένα ταξίδι μ' όλα τα έξοδα πληρωμένα, με επιπλέον επίδομα εκτός Ελλάδας, και με ποιός ξέρει πόσα ακόμα τυχερά από τις υπηρεσίες από τις οποίες πήγαινε συστημένος. Τη λήθη, λοιπόν, για τα γραφόμενά του ας προσπαθεί νάχει ως μόνο του άλλοθι, κι όχι να προκαλεί θρασύτητα. Άλλωστε ο υποκριτικός θαυμασμός του για τον αντιεξουσιασμό όπως αφήνει να εννοηθεί όταν γράφει ότι «ο αντιεξουσιασμός είναι μια υγιής κοινωνική αντίδραση στα αδιέξοδα του σύγχρονου κράτους και των θεσμών του» δεν μας προξενεί έκπληξη, γιατί δεν είναι παρά ο Δούρειος ίππος για να τον πολεμήσει στο πρόσωπο των σημερινών εκφραστών του αντιεξουσιαστών και της ΔΟΚΙΜΗΣ, που ούτε καν τολμάει να την αναφέρει συγκεκριμένα και που, κατά τη δόλια έκφρασή του, «δικαιώνει την αποκλειστικότητα του αντιεξουσιαστικού λόγου». Αλλά ο φανερός φασισμός του είναι ισχυρότερος από τον έρποντα στο υποσυνείδητό του αντιεξουσιασμό» (βλ. 2η παράγραφο «ανάλυσης»).

Σαν επίλογος

Ο εν λόγω γνώστης της αλήθειας πολλά φαίνεται να αγνοεί. Αναφερόμενος στον Ντούσκε και στο ρόλο του «Σπρίγκερ» στην εξόντωσή του, ισχυρίζεται ότι στην Ελλάδα ο τύπος δεν παίζει αυτό το ρόλο, γιατί δήθεν η Ασφάλεια εδώ λειτουργεί διαφορετικά, και κρατάει τις πληροφορίες αποκλειστικά για αυτήν κ.λ.π.

Δυστυχώς πασίγνωστες περιπτώσεις θα αναφέρουμε μόνο, που αναρούν το ψέμμα αυτό και που ο Φίλιππος Γ. Μαύρος μάλλον «ποιεί την νήσσαν», κοινώς «κάνει την πάπια». Την περίπτωση της δολοφονίας του γιατρού Τσιρώνη και το ρόλο του ΒΗΜΑτος σ' αυτήν με το γνωστό πρωτοσέλιδο, που παρότρυνε το κράτος να τον εξοντώσει. Και την περίπτωση των «υπόπτων» για τη συμμετοχή στην «17 Νοέμβρη», του συναδέλφου του Γ. Βότση και μερικών άλλων επανώνων, που κατάγγειλαν σαν υποβολιμαίο από την Ασφάλεια και την ΚΥΠ άρθρο της Κ. Ελευθεροτυπίας και μήνυσαν τον διευθυντή της Σκούρα, και τους συναδέλφους του Γ. Φιλιππάκη και Σ. Καρατζαφέρη. (Τι δημοσιογράφος είσαι Μαύρε μου, που αγνοείς τι γίνεται στο διπλανό σου γραφείο και θες να πληροφορήσεις και για πράγματα, που σου υποβάλλονται από τις αγαπητές υπηρεσίες του ομολογου σου Ντάνου;) Αυτές οι δυο περιπτώσεις μας επιβεβαιώνουν έτσι τώρα, όπως και τότε..... ότι η έλλειψη αιδούς συμβαδίζει με την ύπαρξη θράσους.

* Καρεκλοκένταυρος: αυτός που από το καθιστό έχει γίνει ένα με την καρέκλα του, μισός άνθρωπος - μισός καρέκλα, όπως οι Κένταυροι από την ιππασία είχαν γίνει μισοί άνθρωποι μισοί άλογα.

Απο την απεργία των εργατών που δουλεύουν στους Δημούς

1. Συλλαμβάνεται στις 17.12 ο Κλέαρχος Συμυρναίος στην Ομόνοια σε επεισόδιο με τους μπάτσους, που έχουν επιτεθεί σε απεργούς και συμπαραστάτες. Οδηγείται στο 4ο αστυνομ. τμήμα Ομονοίας όπου όταν δηλώνει ότι είναι οικοδόμος χειροτονείται άγρια. Όταν στη συνέχεια θα διαπιστωθεί απ' την ταυτότητά του η φοιτητική του ιδιότητα, η συμπεριφορά των μπάτσων αλλάζει προς το καλύτερο. Κι όταν έρχεται το σήμα απ' την ασφάλεια (μάλλον απ' τη γνωστή υπηρεσία για τους αναρχικούς) ότι είναι αναρχικός, εδώ είναι που συμβαίνει το απίστευτο. Η συμπεριφορά είναι ευγενικότατη. Και για να μην παρεξηγηθεί: Η ευγένεια ήταν αποτέλεσμα του φόβου. Αναρχικός κακοποιημένος γιατί υποστήριζε αγωνιζόμενους απεργούς είναι γι'

αυτούς άσχημο μπέρδεμα.

Φαντάζεστε δηλαδή να κατέβουν και οι αναρχικοί μαζί με τους απεργούς γιατί είναι φυλακισμένος και κακοποιημένος σύντροφός τους; Μπέρδεμα, στρατηγέ μου.

Βέβαια σ' άλλη περίπτωση το γεγονός ότι ο συλληφθείς ήταν αναρχικός θα ήταν σε βάρος του, αλλά εδώ αλλάζει το πράγμα.

2. Την επόμενη μέρα 18.12 οδηγούνται στο αυτόφωρο οι απεργού, που συνεληφθήσαν στις χωματερές και ο προαναφερθείς σύντροφός τους. Οι δικηγόροι της Ομοσπονδίας θα ζητήσουν τριήμερη αναβολή, γνωρίζοντας ότι η διοίκηση βρίσκεται στα πρόθυρα της συμφωνίας με τον Κουτσόγιοργα για το λύσιμο της απεργίας. Προπαγανδίζουν στους εργατές το τριήμερο για να α-

ναγκάσουν τη βάση, να αποδεχτεί de facto το σπάσιμο της απεργίας. Λένε στους εργατές πως θα αρθεί η κράτηση, αν και γνωρίζουν το αντίθετο. Σύντροφοι που παρευρίσκονταν στο δικαστήριο υποστήριζαν ότι αυτή η ταχτική θα σπάσει την απεργία σπέρνοντας την ηττοπάθεια στους εργατές. Οι εργατές πιστοί στην Ομοσπονδία δέχονται να ζητήσουν τριήμερη αναβολή. Ο εισαγγελέας προτείνει τη συνέχιση της κράτησης μέχρι τη Δευτέρα 22.12. Τέσσερις ώρες αργότερα κι ενώ το Ε.Κ.Α., τα σωματεία των οικοδόμων και πολλά άλλα καλούν σε πανεργατική απεργία συμπαράστασης τη Δευτέρα 22.12 - η ομοσπονδία λύνει την απεργία μετά από προφορικές υποσχέσεις του Κουτσόγιοργα ότι τα αιτήματά θα ικανοποιηθούν. Την επόμενη μέρα

ξαναοδηγούνται στο αυτόφωρο όλοι οι συλληφθέντες, ζητώντας την αρση της κράτησης. Πράγμα που γίνεται μια και η απεργία έχει λήξει. Να λοιπόν πως το κράτος χρησιμοποίησε τους απεργούς σαν όμηρους για να διαπραγματευτεί το τέλος της απεργίας. Αξιοσημείωτο επίσης είναι το πόσο ανεξάρτητα λειτουργήσε η ομολογουμένη ανεξάρτητη δικαιοσύνη.

3. Στις 30.12 θα γίνει τελικά η δίκη. Στο δικαστήριο η γραμμή είναι το κουκούλωμα της υπόθεσης. Όλοι περνούν, κανείς δεν βάρεσε. Κατά τύχη έπεσαν οι μπάτσοι πάνω στους απεργούς και τυχαία έπεσαν σε κάποιες τρύπες και τσαλακώθηκαν. Κανείς δεν ανέφερε ότι είναι δικαίωμά τους να υποστηρίζουν την απεργία τους με όποιο μέσο διέθεταν, άρα και με τη βία, αφού βία τους ασκούσαν.

Δικαστές και δικηγόροι μεσολαβητές της ταξικής πάλης προσπάθησαν να φέρουν σε πέρας την αποστολή τους. Την εργασιακή ειρήνη.

4. Ο υπαστυνόμος των ΜΑΤ Λεωτ. Κόνιαρης που συνέλαβε τον Κ.Σ. δήλωνε: «Σαν φοιτητή

συνέχεια στη σελ. 15

Τα χημικά

όπλα

Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί μια έντονη κινητοποίηση από ειρηνιστικές και άλλες οργανώσεις ενάντια στα πυρηνικά όπλα, ενώ ταυτόχρονα η απειλή ενός πυρηνικού πολέμου μεγαλώνει. Φαίνεται όμως ότι το θέμα μιας πυρηνικής έκρηξης —που τόσο συχνά προβάλλεται στην τηλεόραση και στον κινηματογράφο— ευαισθητοποιεί περισσότερο το κοινό που σπείρει ν' αντιδράσει. Εκείνο, όμως, που αγνοεί ο κόσμος είναι η ύπαρξη και, προπάντων, η χρησιμοποίηση των διάφορων χημικών και βιολογικών όπλων που, αν και είναι λιγότερο θεαματικά μπορούν ν' αποδειχτούν εξίσου καταστροφικά με τους πυρηνικούς πυραύλους.

Γιατί όμως τόσο σιγή γύρω απ' αυτά τα όπλα; Όλοι ξέρουμε ότι ένας πυρηνικός πόλεμος θα έχει σαν αποτέλεσμα τ' ολοκαύτωμα της γης. Είναι επίσης αλήθεια ότι ζούμε στη σκιά αυτής της απειλής που κρέμεται σα δαμόκλεια σπάθη πάνω απ' τα κεφάλια μας. Ακόμα και κείνοι που κατασκευάζουν αυτά τα όπλα, γνωρίζουν ότι κανένα αντιπυρηνικό καταφύγιο δεν τους σώζει. Είναι ακόμα αλήθεια, ότι η ανθρωπότητα υποφέρει από το φόβο της πυρηνικής καταστροφής, κάτι που οι εξουσιαστές χρησιμοποιούν για να εκβιάζουν τους λαούς.

Πίσω απ' όλ' αυτά, κρύβεται η ιδέα του «περιορισμένου χημικού-πυρηνικού πολέμου». Μιας, δηλαδή, πυρηνικής σύρραξης που δε θ' απειλεί να καταστρέψει ολόκληρο τον πλανήτη και που θα μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή. Ενός πολέμου που δε θα είναι πια μια μακρινή απειλή αλλά μια πολύ πιθανή πραγματικότητα.

Έτσι λοιπόν οι διάφοροι στρατιωτικοί συνασπισμοί έχουν δώσει ιδιαίτερη βαρύτητα στην ανάπτυξη όπλων για «περιορισμένο πυρηνικό-χημικό πόλεμο». Στόχος του ΝΑΤΟ σήμερα είναι να καταστεί ικανό να διεξάγει μια «περιορισμένης κλίμακας» σύρραξη. Γι' αυτό κι έχει δώσει τόση σημασία στην παραγωγή και βελτίωση των ΜΙΝΙ-ΝΥΚΕΣ. Από την άλλη, οι στρατοκράτες του Συμφώνου της Βαρσοβίας, φαίνεται να 'χουν προχωρήσει περισσότερο προς την κατεύθυνση των χημικών όπλων. 200.000 τόνοι τοξικών ουσιών βρίσκονται αποθηκευμένοι τόσο στα Σινο-σοβιετικά σύνορα, όσο και στην Ευρώπη, ενώ κάθε μονάδα του Σοβιετικού στρατού διαθέτει το όχημα ΤΜΣ-65, ειδικό για την απολύμανση υλικού και οχημάτων. Στη Γαλλία πάλι, 1200 στρατιώτες εκπαιδεύονται κάθε χρόνο στο χημικό-βιολογικό πόλεμο, εφ' όσον η χώρα διαθέτει ήδη 5.000 τόννους χημικών ουσιών.

Ας ληφθεί υπ' όψιν ότι ένα κιλό απ' αυτές τις ουσίες μπορεί να εξοντώσει μέχρι 4.000.000 ανθρώπους. Τέλος, η δήλωση του πρώην υπουργού άμυνας της Βρετανίας, Φράνσις Πημ, στις 16/12/80 δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφισβήτησης αυτής της νέας πραγματικότητας. Συγκεκριμένα είχε πει: «Λαμβάνω περισσότερο υπ' όψιν την πιθανότητα μιας χημικής επίθεσης. Η μόνη λύση που βλέπω είναι να μπορέσουμε να... εκδικηθούμε» (!!!)

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΧΗΜΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

Ο Ρόμπιν Κλαρκ στο βιβλίο του «Όλοι πέφτουμε κάτω» περιγράφει τι έγινε το 1915 όταν οι Γερμανοί εξαπέλυσαν την πρώτη τους μεγάλη επίθεση με δηλητηριώδη αέρια:

«...Το αποτέλεσμα ήταν τρομαχτικό. Η χλωρίνη είναι ένα πρασινοκίτρινο αέριο με μια έντονη στυφή μυρωδιά. Προκαλεί έντονο ερεθισμό στους πνεύμονες και αν κάποιος το εισπνεύσει σε αναλογία μεγαλύτερη του ενός προς 10.000 για ένα ή δυο λεπτά, πεθαίνει. Οι Γερμανοί είχαν ελευθερώσει το αέριο σ' ένα μέτωπο τεσσάρων μιλίων...

Ολόκληρη η αντίσταση σε βάθος μερικών μιλίων είχε παραλύσει. Είχαμε περίπου 5.000 νεκρούς και 10.000 τραυματίες...

Συνολικά ένα εκατομμύριο απώλειες ήταν ο απολογισμός της χρησιμοποίησης των αερίων μεταξύ του 1915-1918. Αλλά αν συγκρίνουμε αυτά τα αέρια του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, όπως τη «χλωρίνη» και το «mustard-gas» με τα σημερινά τοξικά αέρια, είναι σα να συγκρίνουμε τα σύγχρονα πυρηνικά όπλα με τα βλήματα πυροβολικού του περασμένου αιώνα.

Στη συνέχεια μπορούμε να καθορίσουμε τρία ορόσημα στην ιστορία των χημικών όπλων και αερίων.

Το πρώτο ήταν η ανακάλυψη, στη Γερμανία του '36 των αερίων TABUM, SARIN και SOMAN. Έχουν χαρακτηρισθεί σαν «φορείς γρήγορου θανάτου τρομερής ισχύος», ενώ κάθε αναφορά στη χρησιμοποίησή τους στους θαλάμους αερίων των στρατοπέδων εξόντωσης περιττεύει, μια και είναι λίγο-πολύ γνωστό σ' όλους μας. Η Πέρρυ Ρόμπινσον, σ' ένα από τα βιβλία της για τα χημικά και βιολογικά όπλα, περιγράφει τα συμπτώματα δηλητηρίασης από SARIN:

«...Ενός σχετικά μη ενεργητικού ατόμου που εκτίθεται σε 15mg/m³ για ένα λεπτό, τα μάτια του αλλοιωρίζουν, θολώνουν και πονούν. Αυτό μπορεί να κρατήσει για μια βδομάδα ή και περισσότερο. Στα 40mg/m³ για ένα λεπτό, τα συμπτώματα είναι: «σφίξιμο» στο στήθος, αναπνευστικές δυσκολίες, βήχας, παραμιλητά, γενική αδιαθεσία, ξινίλες και μυϊκοί σπασμοί. Στα 55mg/m³ για ένα λεπτό, το άτομο νιώθει ένα πολύ δυνατό σφίξιμο στο στήθος, φοβερό πόνο, κάνει εμετούς, έχει κράμπες, τρεμούλιασμα και χάνει τον έλεγχο των εντέρων του. Στα 70mg/m³ για ένα λεπτό, το άτομο παθαίνει σπασμούς, λιποθυμεί, παραλύει και σε λίγο πεθαίνει...»

Το 1945 οι Γερμανοί είχαν αποθηκευμένους 12.000 τόννους TABUM και είχαν κάνει αρκετή δουλειά πάνω σ' άλλα «αέρια νεύρων». Στο τέλος του Β' Παγκόσμιου, οι Σοβιετικοί κατάσχισαν αυτά τ' αποθέματα τα οποία αποτέλεσαν τη βάση των δικών τους χημικών όπλων.

Το δεύτερο ορόσημο στην εξέλιξη των χημικών όπλων ήταν η ανακάλυψη από τους Βρετανούς των «φορέων V» το 1955. Αυτοί αποτελούν μια νέα «γενιά» αερίων νεύρων, που είναι λιγότερο κτηνικά και η επαφή τους με το δέρμα φαίνεται ανώδυνη. Το παραμικρό, όμως σταγονίδιο μπορεί να προκαλέσει το θάνατο. Η ανακάλυψη του «φορέα V» πρόσθεσε ένα νέο παράγοντα στον χημικό πόλεμο: την ολόσωμη προστατευτική στολή.

Οι Βρετανοί φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία κι έσπευσαν πρώτοι να κατασκευάσουν και να εξάγουν, ακόμη και στις ΗΠΑ, τις καλύτερες σε ποιότητα προστατευτικές στολές, αναπνευστήρες, ανιχνευτές αερίων και συστήματα συναγερμού. Είναι γνωστό ότι από το 1965 η ΕΣΣΔ μπορούσε κι αυτή να κατασκευάσει τέτοια αέρια αν και το κυριότερο χημικό όπλο τους είναι μια παραλλαγή του χιτλερικού SOMAN, το VR-55.

Στα μέσα του '60 έγιναν μερικές έρευνες για χημικά όπλα που θα μπορούσαν να εξουδετερώσουν ολόκληρα στρατεύματα για αρκετές ώρες ή μέρες και που θα είχαν πολύ χαμηλή πιθανότητα να προκαλέσουν θανάτους. Παραισθησιογόνα τύπου LSD και ένα φορέας που ονομάζεται BZ είχαν αποθηκευτεί για ένα διάστημα στις ΗΠΑ και χρησιμοποιήθηκαν στο Βιετνάμ. Γενικά όμως τ' αποτελέσματα αυτών των όπλων είναι δύσκολο να προβλεφθούν, άρα και να ελεγχθούν, γι' αυτό εγκαταλήφθηκαν πολύ γρήγορα.

Το αέριο CS πρωτοκατασκευάστηκε κι αυτό στην Αγγλία, στο Πόρτον Ντάουν, στα μέσα στην δεκαετία του '50 και χρησιμοποιήθηκε (πού αλλού;) στο Βιετνάμ. Είναι ακόμα το κυριότερο αέριο —αν και απαγορευμένο— από διεθνείς συμβάσεις—που χρησιμοποιούν οι δυνάμεις καταστολής των περισσότερων χωρών.

(Η Ελληνική Αστυνομία χρησιμοποιεί το ερεθιστικό βλήμα MK 11560 CS και τη χειροβομβίδα No 519 CS, που εκτός από το ερέθισμα των ματιών προκαλούν βήχα και φτάρνισμα).

Το αποκορύφωμα όμως των ανθρωπίνων τερατουργημάτων είναι, μαζί με τη βόμβα νετρονίου, το πασίγνωστο αέριο «Agent Orange». Πρόκειται για ένα μίγμα διοξίνης που επηρεάζει το γεννητικό σύστημα του ανθρώπου με μόνο αποτέλεσμα τερατογενέσεις!!!

Το τρίτο σημείο-σταθμός στην εξέλιξη των χημικών όπλων είναι τα δυαδικά συστήματα για τα οποία πολύς λόγος έγινε τελευταία. Το νέο στοιχείο είναι η απλότητα στη χρησιμοποίηση, μεταφορά και αποθήκευσή τους.

Σ' αυτό το σύστημα, δύο διαφορετικά χημικά συστατικά υπάρχουν σε δυο διαφορετικούς και στεγανά χωρισμένους θαλάμους μες στο ίδιο βλήμα. Όταν ο πυραυλος εκτοξευτεί, τα δυο στοιχεία έρχονται σ' επαφή και αντιδρούν σχηματίζοντας το δηλητηριώδες αέριο.

Κατά την αποθήκευσή τους, ο ένας από τους δυο θαλάμους μπορεί ν' αποσυνδεθεί και να τοποθετηθεί σε διαφορετικό χώρο. Έτσι, αφού μας έπεισαν ότι δεν υπάρχει κίνδυνος ατυχήματος, δεν βλέπουν το λόγο γιατί να μην τα κατασκευάζουν.

ΤΑ ΒΙΟΛΟΓΙΚΑ ΟΠΛΑ

Τέλος, τα βιολογικά όπλα είναι κι αυτά χημικά όπλα μόνο που έχουν να κάνουν με ζωντανούς μικροοργανισμούς αντί με ανόργανες χημικές ουσίες και στόχους τους είναι να προκαλέσουν επιδημίες σ' αντίπαλα στρατεύματα και στον άμαχο πληθυσμό. Έτσι, για παράδειγμα, ένα βλήμα μπορεί να προκαλέσει πανούκλα ή ευλογιά ή χολέρα. Πάντως, πολύ λίγα πράγματα έχουν γίνει γνωστά για τα βιολογικά όπλα. Το σίγουρο είναι ότι οι ίδιοι οι κατασκευαστές δεν γνωρίζουν ποια θα είναι τ' αποτελεσμά τους, πράγμα που δεν τους βοηθά στο να προστατέψουν τα δικά τους στρατεύματα.

ΟΙ ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Ηδη τα τελευταία χρόνια έρχονται στη δημοσιότητα πληροφορίες σχετικά με τη χρησιμοποίηση χημικών όπλων στον Περσο-Ιρακινό πόλεμο, στο Αφγανιστάν από τους Σοβιετικούς και παλιότερα στο Λάος, στην Καμπότζη και στο Βιετνάμ από τους Αμερικανούς. Όλες οι διακρατικές συμφωνίες απαγόρευσης τέτοιων όπλων αποδείχτηκαν σαπουνόφουσκες αφού μοναδικό σκοπό είχαν να καθυστερήσουν την κοινή γνώμη, που τόσο πολύ συγκινείται από τα καμώματα της διεθνούς διπλωματίας.

Η περίφημη συνθήκη της Γενεύης του 1925, που υπογράφηκε αμέσως μετά τον τρόπο που προκάλεσε η για πρώτη φορά στην ιστορία, χρησιμοποίηση χημικών όπλων στον Α' Παγκόσμιο, δεσμεύει τις χώρες που την συνυπέγραψαν μεταξύ τους οι ΗΠΑ και οι ΕΣΣΔ — να μην χρησιμοποιήσουν σε πόλεμο «...αέρια που προκαλούν σοκ, δηλητηριώδη ή άλλα αέρια καθώς και οποιοδήποτε βιολογικό όπλο...». Φυσικά η συνθήκη δεν εμπόδισε το 1935-36 τους Ιταλούς να χρησιμοποιήσουν το περίφημο «Muskard-gas» («αέριο-μουστάρδα») στην Αβυσσινία, ούτε και θα εμπόδιζε τον Χίτλερ να χρησιμοποιήσει μαζικά στο μέτωπο τα «αέρια-νεύρων» TABUM και SARIN αν δεν τον προλάβαινε το τέλος του πολέμου.

Από την άλλη το πρωτόκολλο της συνθήκης αναφέρει: «...απαγορεύεται η χρησιμοποίηση σε πόλεμο...» Έτσι, αν ένα κράτος δεν έχει κυρήξει επίσημα τον πόλεμο σ' ένα άλλο —πράγμα που σχεδόν συμβαίνει πάντα σήμερα— θεωρητικά μπορεί να χρησιμοποιήσει ό,τι υπάρχει στη διάθεσή του, ταυτόχρονα το ίδιο πρωτόκολλο εξαιρεί τα εμπρηστικά όπλα, όπως τις ναβάλμ που προκάλεσαν περισσότερους θανάτους στην Ιαπωνία κατά τη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου, από τις δυο ατομικές εκρήξεις στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι. (Ηρμείστε! άλλο να σκοτωθείς, από αέρια και άλλο από... ναβάλμ!!!).

Ούτε και η συνθήκη για τα Βιολογικά όπλα το 1972 κατάφερε τίποτα, μιας και τα κράτη που τη συνυπέγραψαν δεσμεύτηκαν «...κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες να μην αναπτύξουν, παράγουν, αποθηκεύσουν ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο αποκτήσουν ή διατηρήσουν χημικά ή βιολογικά όπλα ή πυραύλους που μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε πόλεμο...»

Τα κράτη όμως αυτά μπορούσαν να παράγουν τέτοιες χημικές ουσίες για ειρηνικούς ή προστατευτικούς (!) σκοπούς.

Η ίδια συνθήκη επίσης δέσμευε τα διάφορα κράτη να επιδιώκουν την «...αποτελεσματική απαγόρευση των χημικών όπλων και να συνεχίσουν τις διαπραγματεύσεις μέχρι την πραγματοποίηση αυτού του στόχου...». Φυσικά αυτές οι διαπραγματεύσεις δεν έχουν τελειωμό και στο μεταξύ κάθε λογής στρατοκράτες θ' αναπτύσσουν, θα παράγουν και θ' αποθηκεύουν εκατομμύρια τοξικών ουσιών που η μια είναι πιο επικίνδυνη από την άλλη. Η μοναδική αλήθεια σ' όλ' αυτά είναι ότι όσο υπάρχουν κράτη που υπογράφουν διακρατικές συνθήκες θα υπάρχουν και πόλεμοι. Και μέσα στον παραλογισμό του πολέμου δεν υπάρχει χώρος για κανένα κανόνα, κανένα νόμο, καμία δέσμευση που μπορεί ν' αποτρέψει τη χρησιμοποίηση οποιουδήποτε όπλου.

ΚΥΠΡΟΣ

Σκέψεις για το χώρο στην Κύπρο

Το να μιλάς για ριζοσπαστική πρακτική στην Κύπρο μοιάζει ώρες - ώρες με κινήγι φαντασμάτων. Τι να πεις και ποιος να σε ακούσει σε μια κοινωνία, που ζει μέσα στο σχιζοφρενικό αμάλγαμα μιας εμπορευματοποιημένης πραγματικότητας και ενός παραδοσιακού/αρχοντοχωριάτικου αλαλούμ ιδεολογίας;

Η πλήξη σε περιμένει σε κάθε γωνιά αγκαλιά με τη στενοκεφαλιά ενός κόσμου που αρνείται να δει πέρα απ' τη μύτη του. Η εξουσία/καταπίεση αναμφισβήτητη διέπει όλες τις κοινωνικές σχέσεις, απ' τις ρουτίνες της καθημερινότητας μέχρι στο θρησκευτικό κρατισμό ολόκληρης της κοινωνίας. Η ίδια η πολιτική έχει ξεφτιλιστεί πλήρως σαν όρος - η δεξιά «κάνει αντιπολίτευση στο κατεστημένο»! (και η νέα φάρα των κουλτουρέλ διανοουμένων μας τόχαψε για καλά το παραμύθι) και η «αριστερά» κατάντησε μια γελοία καρικατούρα που επιβιώνει με μπαγιάτικα και δογματικά κλισέ. Τι να πεις;

Υπάρχουν φυσικά αντιστάσεις - προσωπικές, ανθρώπινες. Αλλά πνίγονται στον κοινωνικό εξοστρακισμό, στη μοναξιά, στην καθημερινή αστυνόμευση των ματιών μιας κοινωνίας που γατζώνεται απεγνωσμένα σε φαντασιώσεις ενός ανύπαρκτου παρελθόντος - μιας ειδυλλιακής εικόνας της υπαίθρου, του χωριού. Μπροστά στην αλλοτρίωση της καθημερινότητας, φτιάχνονται χαζοχαρούμενες εικόνες για «τους παλιούς καλούς καιρούς» (τότε στο χωριό μας, στη γη μας και άλλα ανάλογα) που δημιουργούν ένα έντονο συντηρητισμό απέναντι σε κάθε τι το νέο. Και φυσικά τα τραύματα της εισβολής και της προσφυγιάς έκαναν αυτήν την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

Και έτσι το κράτος κυβερνάει σε μια ψευτο-υπαίθρο απομονωμένων νομάδων που προσπαθούν να φτιάξουν δεσμούς κοινότητας μέσω του κουτσομπολιού και της παρελθοντολογίας.

Μπροστά σ' αυτήν την πραγματικότητα η ατομική αντίσταση πνίγεται - ακόμα και άτομα που πέρασαν απ' τη καθημερινή αντίσταση στη ριζοσπαστικοποίηση μέσω απ' τις εμπειρίες των τελευταίων 10 χρόνων, πέρασαν τελικά στη ιδιότητα και τη σιωπή. Υπήρξαν φυσικά και προσπάθειες συγκρότησης μιας κάποιας πιο συλλογικής αντίδρασης. Απ' τα μεγαλεπίβολα πλάνα των αριστεριστών για «ανασυγκρότηση του ΚΚΚ» ως τη σημερινή ποικιλία διαφόρων ομάδων (αριστεριστικών, φεμινιστικών, αντιεξουσιαστικών). Υπάρχει λοιπόν κάποιος χώρος σαν πόλος αντίστασης; Όχι ακριβώς. Γιατί άμα κοιτάξεις πιο κοντά οι διαφορές σ' αυτό το «χώρο» είναι ουσιαστικές.

Η εμφάνιση των αριστεριστών τη δεκαετία του 70 υπήρξε κάτι το σχετικά ελπιδοφόρο μια και άνοιξε νέους δρόμους συζήτησης και αναζήτησης. Οι σημερινές αριστεριστικές ομάδες, όμως, έχουν καταντήσει αρτηριοσκληρωμένα και αφομοιωμένα μαγαζιά ιδεολογίας και η δήθεν αντίστασή τους περιστρέφεται γύρω από ρομαντικούς παρελθοντολογισμούς, δογματικά κλισέ, και μια στενοκέφαλη λογική που φτιάχνει κύκλους αυτοεπιβεβαίωσης σε κάθε θέμα. Τόσο οι Τροτσκιστές της Έκφρασης όσο και οι Μαρξιστοενωτικοί της Αυτοδιάθεσης έχουν καταντήσει θλιβερά παραδείγματα της ιστορικής - θεωρητικής - πρακτικής φτώχειας του αριστερισμού. Σ' άλλες χώρες τέτοιες ομάδες έχουν περάσει στο περιθώριο του χώρου σαν ιστορικά λείψανα.

Αυτές οι γραμμές, δεν γράφονται από καμιά εσωτερική ανάγκη πολέμικης. Πραγματικά θα προτιμούσα να τις απέφυγα. Προσωπικά έχω ριζοσπαστικοποιηθεί μαζί με αρκετά απ' τα άτομα που ανήκουν στον αριστεριστικό χώρο και έχω μια προσωπική εκτίμηση για αρκετούς απ' αυτούς. Εντούτοις έχουμε φτάσει μου φαίνεται σε αντιθετους πόλους. Τούτη η κριτική της λογικής και των αυταπατών στις οποίες έχουν εγκλωβίσει την αντίστασή τους έχει την ελπίδα ότι ίσως να μιλήσει σε μερικούς απ' αυτούς σαν άτομα.

Η λογική και η πρακτική του αριστερισμού (ή αριστεροεθνικισμού)

Η επιβίωση του αριστερισμού στην Κύπρο δεν είναι άσχετη με τη δυσκολία άρθρωσης ενός εναλλακτικού λόγου και πράξης σ' αυτήν την κοινωνία. Οι σημερινοί αριστεριστές ξεχνώντας τις αναζητήσεις και κριτικές μερικών χρόνων πριν, έχουν βολυτεί κάτω απ' τον ήλιο της κυπριακής ηγεμονικής ιδεολογίας, σαν κομπάρσοι του θεάματος της επίσημης πολιτικής. Οι Μαρξιστοενωτικοί έχουν πέσει σ' ένα αθεράπευτο παρελθοντολογισμό ρομαντικοποιώντας τον φασισμό του ελληνοχριστιανισμού και ποζάρουν σαν η λαϊκίστικη αριστερή πτέρυγα της ενωτικής ακροδεξιάς! (και λέγαμε κάποτε για την ιστορική αμνησία και πολιτική σχιζοφρένεια αυτής της κοινωνίας).

Οι Τροτσκιστές της Έκφρασης με το όνειρο του εισοδισμού ψάχνουν ακόμα για την «ενότητα της αριστεράς» - φαίνεται δεν κατάλαβαν ακόμα ότι η αριστερά είναι κενό σχήμα λόγου στην κυπριακή πολιτική πρακτική. Και σίγουρα χρειάζεται αρκετός εθελουφλισμός

για να διακηρύξεις ότι είσαι η «αριστερή πτέρυγα» (με ταξικές - διεθνιστικές θέσεις) ενός μικροαστικού προσωποκρατικού κόμματος με τις πιο εθνικιστικές - σωβινιστικές θέσεις στην Κύπρο σήμερα.

Οι σημερινοί αριστεριστές παρά τις εσωτερικές τους διαφωνίες έχουν ωστόσο αρκετά κοινά στοιχεία - προϊόντα της σταδιακής αφομοίωσής τους στη λογική της κυρίαρχης ιδεολογίας. Απ' τη μια υπάρχει η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας βασισμένη στη λογική της προτεραιότητας. Η λογική δηλαδή ότι η εξουσία πηγάζει από μια κεντρική δομή ή αντίφαση της κοινωνίας (το ταξικό ή εθνικό-θέμα) που πρέπει να αποτελεί το βασικό - κεντρικό πόλο αναφοράς σε κάθε συζήτηση ή πρακτική. Η λύση αυτού του προβλήματος αποτελεί κατά κάποιο τρόπο το «γόρδιο δεσμό» που θα οδηγήσει σε μια πιθανή κοινωνική αλλαγή - και αντιμετώπιση των άλλων θεμάτων - μορφών εξουσίας που είναι δευτερεύουσας σημασίας σ' αυτήν την ανάλυση. Έτσι άμα είναι να μιλήσεις για τη γυναικεία καταπίεση λ.χ. πρέπει να την τοποθετήσεις στα πλαίσια του γενικότερου «πρωτεύοντος θέματος» - το γυναικείο θέμα και η ένωση λ.χ. ή οι γυναίκες και ο καπιταλισμός (λες και η γυναικεία καταπίεση είναι προϊόν αυτού του οικονομικού συστήματος και μόνον). Αυτή η μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας και η συνακόλουθη λογική του «πρωτεύοντος θέματος»,

κευση της αναδόμησης διαφόρων μορφών εξουσίας στη μοντέρνα εποχή. Ενώ όλη η κοινωνία παθιάζεται και εκστασιάζεται σε σωβινιστικές υστερίες (με την απαραίτητη φιλολογία της απελευθέρωσης φυσικά) η εξουσία αποκτά πιο ισχυρές βάσεις καθώς οι πατριαρχικές φαντασιώσεις γίνονται οι βάσεις της εθνικιστικής υστερίας και το κράτος ο συλλογικός πόθος/φαντασιακός πατέρας του «έθνους». Και η λειτουργία του ελληνοενωτικού εθνικισμού στην Κύπρο είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του ρόλου του εθνικισμού. Απ' την άλλη η μαρξιστο-λενινιστική έμφαση στη μονοδιάστατη φύση της εξουσίας (σαν προϊόν του οικονομικού συστήματος) μας έχει δώσει την ιστορική τραγωδία/έκτρωμα του «κρατικού σοσιαλισμού» με ένα αυταρχικό κράτος και ένα νέο πλαίσιο ταξικής δόμησης.

Αυτή η αναπαραγωγή και επαναθεσμοποίηση της εξουσίας από κινήματα με μια μονοδιάστατη κριτική της εξουσίας δεν είναι τυχαία, είναι προϊόν της ίδιας της λογικής και πρακτικής των δήθεν «επαναστατών». Οι αριστεριστές, οι εθνικιστές και οι λοιποί βλέπουν ότι υπάρχουν και άλλες μορφές εξουσίας. Αλλά διαλέγουν να υποβιβάσουν την σημασία τους στα πλαίσια της λογικής του γρήγορου αποτελέσματος και της απόκτησης της εύνοιας των μαζών.

Άμεσα αποτελέσματα δημιουργούνται απ' τη χρήση

Σ.Σ. ΗΡΑΚΛΕΙΟ

γνήσια προϊόντα της μαρξιστικής γενεαλογίας του αριστερισμού, όχι μόνο δεν υποβιβάζουν απλώς τη σημασία των κοινωνικών αγώνων που δεν κεντράρουν στο «κύριο θέμα» αλλά επιπλέον τείνουν να αναπαράγουν τη λογική της εξουσίας στην καθημερινότητα με την ιεράρχηση μορφών καταπίεσης και την αποφυγή της αντιμετώπισης της διάχυτης φύσης της εξουσίας. Γιατί η εξουσία δεν είναι απλώς έκφραση - χαρακτηριστικό μιας δομής (του καπιταλισμού ή του ιμπεριαλισμού). Η εξουσία είναι ένα διάχυτο φαινόμενο που οργανώνει τις κοινωνικές σχέσεις ιεραρχικά απ' το διαπροσωπικό (λ.χ. οικογένεια) στο μακροκοινωνικό επίπεδο του κράτους και του καπιταλισμού. Και η βάση της εξουσίας είναι η καθημερινότητα της αναπαραγωγής της - η αυταρχικότητα του πατριάρχη νοικοκυραίου, των γονιών απέναντι στα παιδιά, του δασκάλου στο σχολείο και η ταυτόχρονη υπακοή - δουλοπρέπεια απέναντι στα πρότυπα εξουσίας και στα άτομα που την εκπροσωπούν - το μάτσο, το αφεντικό, το γραφειοκράτη, το δάσκαλο κ.τ.λ.

Σ' αυτά τα πλαίσια το να ανατρέψεις τον καπιταλισμό ή να «διώξεις τον εισβολέα» δεν ανοίγει αναγκαστικά το δρόμο για μια ευρύτερη απελευθερωτική προοπτική όπως ονειρεύονται οι αριστεριστές.

Αντίθετα είναι πολύ πιθανό ένας αγώνας κεντραρισμένος σε μια μονοδιάστατη αντίληψη της εξουσίας να ενισχύει άλλες δομές εξουσίας και να τις βοηθήσει να αναδομηθούν. Ο εθνικισμός ιδιαίτερα είναι μια ιδεολογία που έχει λειτουργήσει ιστορικά σαν δικαιολόγηση - εκλογί-

της κρατικής εξουσίας - διατάξεις και εκτελείς, δεν χρειάζεται να συζητήσεις, να πείσεις, να ψάξεις για άλλες λύσεις πέρα απ' ότι υπάρχει. Αυτά παίρνουν καιρό και απαιτούν συνεχές ψάξιμο αναζήτησης και αμφισβήτηση. Και μερικοί «επαναστάτες» θέλουν σιγουριά, σταθερότητα, επιβεβαίωση. Τα αποτελέσματα (αυταρχικές δικτατορίες «φωτισμένων ελίτ» σαν κατάληξη υποσχέσεων απελευθέρωσης) δεν είναι και τόσο παράδοξα σ' αυτά τα πλαίσια. Οι αριστεριστές και οι εθνικιστές ξέρουν την αλήθεια και το σωστό δρόμο για την απελευθέρωση και άμα δε συμφωνείς μαζί τους τόσο το χειρότερο για σένα. Η «δημοκρατία της αρετής» του Ροβεσπιέρου (που έχει εμπνεύσει τόσο τους αριστεριστές όσο και τους εθνικιστές) δεν σηκώνει διαφωνία. Και η διαφορά και εξουσία της νέας ελίτ περιβάλλεται το φαντασιακό πέπλο της ιστορικής αναγκαιότητας. Ποιος δεν έχει ακούσει το παραμύθι για τα ιστορικά στάδια. Στη Σοβιετική Ένωση είναι το υπ' αριθμό ένα κρατικό εμπόρευμα.

Μετά την «επανάσταση» οι μάζες πρέπει να σωθούν πριν όμως, οι αριστεριστές παρόλο το διανοουμενισμό και ελιτισμό τους, παίζουν τους άκρατους λαϊκιστές. Θέλουν τις μάζες σαν κοπάδι πίσω απ' τη ηγεσία τους και προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοιά τους κλείνοντας τα μάτια μπροστά στο φασισμό της εξουσίας στην καθημερινότητα, στην οικογένεια, στις διαπροσωπικές σχέσεις κ.τ.λ. Ο «άγιος λαός», αυτή η άμορφη μάζα είναι ο συναισθηματικός πόλος αναφοράς των αριστεριστών

συνέχεια στη σελ. 7

συνέχεια από σελ. 6

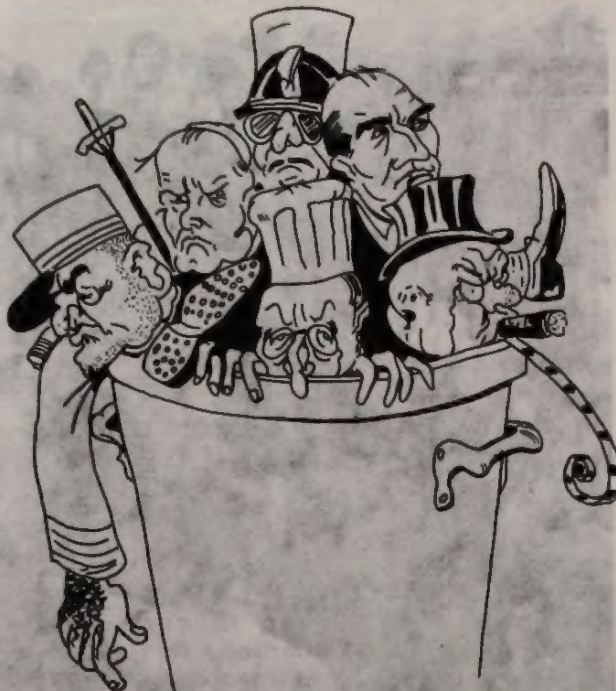
και των εθνικιστών. Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει τα γνωστά μπλα - μπλα - «Αυτό θέλει ο λαός», «οι κρυφοί πόθοι του έθνους», «οι ανάγκες των μαζών» κ.τ.λ. Οι «επαναστάτες» μας εδώ παίζουν διπλό ρόλο. Απ' τη μια φιγουράρουν σαν οι ερμηνευτές των «λαϊκών πόθων» (και όποιος διαφωνεί μαζί τους δεν ξέρει τι του γίνεται) και απ' την άλλη ψάχνουν μέσα στη μιζέρια της υπάρχουσας κοινωνίας να βρουν ένα «επαναστατικό υποκείμενο», μια κοινωνική ομάδα που φαντάζονται ότι συμφωνεί εν δυνάμει μαζί τους (εργάτες - ενωτικοί) και τη ρομαντικοποιούν μέχρι αηδίας. Εκλογικεύουν την κάθε μαλακία στα πλαίσια ενός ξεφτισμένου λαϊκισμού προσπαθώντας να πείσουν τις «μάζες» και τους εαυτούς τους ότι είναι η φωτισμένη πρωτοπορία που εκφράζει τους κρυφούς λαϊκούς πόθους. Βασίζουν την ρητορική τους και τα όνειρά τους για κινήματα στον αυταρχισμό του καθώς-πρέπει πατριάρχη νοικοκυραίου, στην ανασφάλεια του μικροαστού και στην παρελθοντολογία μιας καθημερινότητας που δεν έχει φαντασία να ονειρευτεί ένα άλλο μέλλον. Και χωρίς ίσως να το καταλαβαίνουν γίνονται μέρος αυτής της μιζερης καθημερινότητας και της ηγεμονικής της ιδεολογίας. Η ιστορία του κυπριακού αριστερισμού είναι το καλύτερο παράδειγμα αυτής της θλιβερής αφομοίωσης. Και δε λέω εδώ ότι μια ριζοσπαστική κριτική και πρακτική πρέπει να αγνοεί τι γίνεται γύρω μας - και ιδιαίτερα στις ρουτίνες της καθημερινότητας. Αντίθετα απ' εδώ πρέπει να ξεκινά η κριτική και η πρακτική. Αλλά πρέπει να δούμε ότι ανήκουμε και μεις σ' αυτήν την καθημερινότητα και σ' αυτή την άμορφη μάζα που λέγεται «λαός» (που σε τελική ανάλυση δεν υπάρχει πουθενά εκτός απ' τις συναισθηματικές και ιδεολογικές φαντασιώσεις). Αν δεν ξεφύγουμε απ' τη λογική της «φωτισμένης ελίτ» που θα οδηγήσει την κοινωνία στην απελευθέρωση, θα εξακολουθούμε να εθελοντοφλούμε μπροστά στην πολυδιάστατη φύση της εξουσίας, θα αναπαράγουμε τη μιζέρια και την ιεραρχία της κοινωνίας στη δικιά μας καθημερινότητα και θα ρομαντικοποιούμε τη μιζέρια, την καταπίεση και την κάθε μαλακία του «καθημερινού ανθρώπου» σε μια κρυφή προσπάθεια να τον κάνουμε οπαδό της μαγικής της φόρμουλας. Μια ριζοσπαστική κριτική ξεκινά και πρέπει να δεθεί με την καθημερινότητα αλλά όχι για να κινητοποιήσει τα άτομα σαν μια άμορφη μάζα. Αν θέλει να είναι συνεπής με τον εαυτό της, αυτή η κριτική και πρακτική πρέπει να ψάξει για τις αντιστάσεις, την ανθρώπινη υποκειμενικότητα, τη δυνατότητα φαντασίας σ' αυτή την καθημερινότητα.

Η ανάγκη ενός εναλλακτικού/ριζοσπαστικού χώρου

Αυτή η κριτική των ομαδούλων του αριστεριστικού χώρου δεν ξεκινά από καμιά μηδενιστική διάθεση πολεμικής αντιπαράθεσης. Ξεκινά αντίθετα από μια προσπάθεια ιδεολογικού ξεκαθαρίσματος στα πλαίσια μιας σειράς ελπιδοφόρων στοιχείων για τη συγκρότηση ενός εναλλακτικού χώρου (επανεμφάνιση - επαναδραστηριοποίηση ατόμων και ομάδων με προβληματισμούς πέρα απ' την αρχαιολογία του αριστερισμού). Και ακόμα και αν αυτά τα στοιχεία είναι παροδικά, υπάρχει συνεχώς η ανάγκη για ένα εναλλακτικό συλλογικό χώρο αντίστασης, ένα χώρο με δικά του στέκια, έντυπα, ομάδες και διάλογο που να αποτελεί τη βάση μιας κοινωνικής παρέμβασης, μιας θεωρητικής συζήτησης αλλά και το κυριότερο μιας αίσθησης συλλογικότητας στη μοναξιά και απομόνωση που «πλακώνει» τον

κάθενα που προβάλλει μια αντίσταση στην κυρίαρχη καθημερινότητα.

Η συγκρότηση αυτού του χώρου (τόσο γεωγραφικά όσο και από άποψη ατόμων και ομάδων) είναι μια αναγκαιότητα αν θέλουμε να ελπίζουμε για κάτι περισσότερο - σε σχέση με την πολιτική πράκτική/κριτική - απ' το δογματισμό των αριστεριστών) και την καθημερινή μας επιβίωση και αντίσταση (πέρα απ' τη μοναξιά, την

ιδιωτεύσει και την πλήξη). Και μιλώντας εδώ για «χώρο» (αντί για τύπους κομμάτων όπως οι αριστεριστές) εννοώ μια νέα μορφή κοινωνικής αντίστασης. Ένα συλλογικό υποκείμενο ρήξης που καταλαβαίνει τον εαυτό του σαν μειοψηφία και αρνείται να ζητιανεύει την εύνοια - και να ονειρεύεται τη μελλοντική ηγεσία - της πλειοψηφίας. Και όπως η κριτική της εξουσίας χρειάζεται να είναι πολυδιάστατη το ίδιο ισχύει για το λόγο και την πράξη ενός τέτοιου χώρου. Ένας εναλλακτικός/ριζοσπαστικός χώρος βασίζεται στην ποικιλία, την πολυμορφία, τη πολυφωνία. Και αντί να προσπαθεί να πλησιάσει τις «μάζες» ψάχνοντας για το «επαναστατικό υποκείμενο» προσπαθεί να δημιουργήσει μέσα απ' την καθημερινή του πρακτική ένα υποκείμενο-αντικουλούρα ρήξης. Μια υποκειμενικότητα που προκαλεί και ανατρέπει τις ρουτίνες της καθημερινής ζωής αλλά και που δένεται με τις αντιστάσεις αυτής της καθημερινότητας.

Το να ξεκινάς την ριζοσπαστική κριτική και πρακτική απ' την καθημερινότητα σημαίνει να 'χεις το κουράγιο να βγάζεις στην επιφάνεια αυτό που η κοινωνία αρνείται και δεν θέλει να δει. Να κάνεις μια πολιτική που είναι εξωθεσμική, που ξεκινά έξω απ' τα πλαίσια της ιδεολογικής ηγεμονίας και των φίλτρων επιλογής θεμάτων και προτεραιοτήτων που έχει καθιερώσει. Γιατί το να μιλάς σήμερα για την πρωταρχική σημασία μιας σειράς θεμάτων ταμπού (της καταπίεσης των γυναικών, των ομοφυλόφιλων, της σεξουαλικότητας), το να κριτικάρεις τις ιερές αγελάδες της κοινωνίας (τον εθνικισμό, το κράτος, κ.τ.λ.) χρειάζεται κουράγιο και μια άρνηση να συζητήσεις στο επίπεδο που καθιέρωσε η ΕΠΙΣΗΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ του κράτους. Στο επίπεδο δηλαδή που υπάρχει μια ιεράρχηση θεμάτων κατά προτεραιό-

τητα και που η λύση τους είναι τεχνικό πρόβλημα της κρατικής εξουσίας. Οι αριστεριστές τόχαναν το παραμύθι της πολιτικής (με κεφαλαίο Π) και έγιναν ουραγοί της ηγεμονικής ιδεολογίας.

Η άρνηση ιεράρχησης των μορφών καταπίεσης και της κρατικής πολιτικής σαν μέσου μεταρρύθμισης είναι μια βασική αναγκαιότητα αν θέλουμε να συγκροτήσουμε έναν εναλλακτικό λόγο και να προτείνουμε μετά ριζοσπαστικές λύσεις και πρακτικές.

Αν είναι ένας τομέας όπου η ριζοσπαστική σκέψη και πράξη είχε φθαρεί καταπληκτικά στα μέσα του 20ου αιώνα, ήταν η αδυναμία της να φανταστεί το «αδύνατο» (αυτό που είναι πέρα απ' την καθημερινή ρουτίνα) και να δράσει χωρίς να απολογείται στα πλαίσια της ηγεμονικής λογικής. Είναι ανάγκη να ξαναανακαλύψουμε την φαντασία των ουτοπιστών, την άμεση δράση των αναρχικών που προσπαθούσε να φτιάξει το αύριο στην καρδιά του σήμερα και την σύνδεση της πολιτικής με την καθημερινότητα που έφεραν στα νέα κινήματα του 60-70 οι σιτουασιονιστές και οι ριζοσπάστριες φεμινίστριες.

Προσωπικά δεν πιστεύω ότι υπάρχει καμιά επανάσταση που μας περιμένει στην επόμενη γωνιά. Ωστόσο η αντίσταση, η κοινωνική παρέμβαση, η ριζοσπαστική κριτική δεν είναι απλώς τρόποι «προετοιμασίας για την Επανάσταση». Είναι το λιγότερο τρόποι ζωής που διατηρούν μια αίσθηση ανθρώπινης συνέπειας και αξιοπρέπειας σε μια εποχή καθολικής ξεφτίλας. Αλλά είναι ταυτόχρονα και εκφράσεις μιας υποκειμενικότητας που αρνείται να γίνει αντικείμενο της ιστορίας, των δομών εξουσίας, της «κοινωνίας». Η ριζοσπαστική αντίσταση είναι πάνω απ' όλα μια υποκειμενικότητα που διψάει για αυθεντικότητα, για ζωή και κοινωνικότητα.

Και αυτή η αντίληψη της πολιτικής πρακτικής είναι ίσως ένας ακόμα τομέας που διαχωρίζει το λόγο και την πράξη ενός ριζοσπαστικού - αντιεξουσιαστικού χώρου απ' άλλες αριστεριστικές ή εθνικιστικές αποχρώσεις.

Μια παρατήρηση - σύγκριση του Μπακούινι το 19ο αιώνα ανάμεσα στους «πολιτικούς δημοκράτες - εθνικιστές» και τους «επαναστάτες σοσιαλιστές» εκφράζει ξεκάθαρα την ιστορική αντιπαράθεση τρόπων ζωής και πράξης.

«Ο πολιτικός δημοκράτης είναι στωικός, δεν αναγνωρίζει δικαιώματα στον εαυτό του παρά μόνο καθήκοντα - ή όπως στη δημοκρατία του Μαντσίνι (Ιταλός εθνικιστής ηγέτης) απαιτεί ένα μόνο δικαίωμα για τον εαυτό του. Αυτό της αιώνιας αφοσίωσης στη χώρα του, να ζει μόνο για να την υπηρετεί και να θυσιάζεται χαρούμενα, ακόμα και να πεθαίνει για αυτή, όπως στο τραγούδι που ο Δουμάς αφιέρωσε στους Γιρονδίνους.

«Το να πεθαίνεις για την πατρίδα σου, είναι η πιο λαμπρή, η πιο ζηλευτή τύχη».

Ο σοσιαλιστής, αντίθετα, επιμένει στα θετικά δικαιώματα της ζωής και σ' όλες τις διανοητικές, ηθικές και φυσικές ηδονές της. Αγαπά τη ζωή και θέλει να τη ζήσει σ' όλη της την αφθονία. Και αφού τα ιδανικά του είναι μέρος του εαυτού του και τα καθήκοντά του στην κοινωνία είναι αδιάρρηκτα δεμένα με τα δικαιώματά του, θα προσπαθήσει - για να μείνει συνεπής και στα δύο - να ζήσει σε συνέπεια με τη δικαιοσύνη - όπως ο Προυβόντ - και αν είναι ανάγκη να πεθάνει όπως ο Μπαμπέφ. Μα ποτέ δε θα πει ότι η ζωή της ανθρωπότητας πρέπει να θυσιάσει ή ότι ο θάνατος είναι η γλυκύτερη τύχη.

Α.Π.

ΓΙΑ ΤΟ ΕΙΤΖ ΞΑΝΑ

Το λιγότερο εξοργισμένους μπορεί να μας βρει η αντιμετώπιση του Σοβιετικού Αλεξάντερ Κούπερ - ο οποίος είναι φορέας του Έιτζ - από το κράτος, τους αρμόδιους ιατρικούς φορείς και τους «υγιείς» πολίτες. Πού ακούστηκε άρρωστος άνθρωπος να κρατείται στο Δαφνί, να φρουρείται από μπάτσους στο νοσοκομείο Λοιμωδών, και τελικά αφού δραπετεύει, να ρίχνονται πυροβολισμοί εναντίον του από μπάτσους, να του απαγορεύεται να επικοινωνήσει με την πρεσβεία της χώρας του και τελικά να ξυλοκοπείται - απαγάγεται από κάποιο «ξύπνιο» οδηγό ασθενοφόρου τυλιγμένος με νάυλον σακκούλα.

Η εποχή του Μεσαίωνα όπου κρέμαγαν κουδουνάκια στους λεπρούς και τους περιόριζαν σε ιδιαίτερες κοινότητες για να αργοπεθάνουν αβοήθητοι, καθώς και η Σπινολόγκα δεν είναι μακριά απ' ότι φαίνεται.

Οι παροτρύνσεις των πολιτών

για βίαιη επέμβαση των αστυνομικών, στην περίπτωση του Αλεξάντερ Κούπερ, δείχνει την προσπάθεια και δυνατότητα του κράτους να δημιουργεί έντεχνα κατηγορίες πολιτών με οξυμμένες υποτίθεται αντιθέσεις μεταξύ τους. «Υγιείς» και «άρρωστοι», φυσιολογικούς και «διαφορετικούς», φιλήσυχους και εξτρεμιστές.

Η επιτήδεια εκμετάλλευση προβλημάτων όπως το Έιτζ από το κράτος, χρησιμοποιείται εναντίον κοινωνικών ομάδων που δεν αφομοιώνονται στον καπιταλιστικό - κρατιστικό παράδεισο.

Οι εξαγγελίες του Γεννηματά (8-1 Ελευθεροτυπία) ότι 1 δισεκατομύριο δρχ. θα χρησιμοποιηθεί για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του Έιτζ και η ίδρυση δύο ειδικών νοσοκομειακών μονάδων, μπορούν κάλλιστα να τοποθετηθούν δίπλα στις εκατοντάδες εξαγγελίες του ΠΑΣΟΚ που έμειναν στα λόγια και στα χαρτιά, καθώς και δίπλα

στην υποδειγματική εφαρμογή του ΕΣΥ!!!

Σε δύο σημεία μπορούμε να σταθούμε: Στις δηλώσεις του ο Γεννηματάς αφού αναφέρεται στον απόλυτο έλεγχο από το υπουργείο, των αιμοροφιλικών και των γυναικών που δηλωμένα εκδίδονται, αναφερόμενος παρακάτω για τον έλεγχο των ομοφυλόφιλων αναγκάζεται να παραδεχθεί ότι οι ίδιοι αντιμετώπισαν το πρόβλημα οργανώνοντας ομάδες αυτοβοήθειας και είναι γνωστό το πόσο πάλεψαν και μέσα από τα έντυπά τους ενάντια στη παραπληροφόρηση του κράτους και τον κοινωνικό ρατσισμό. Για τους τοξικομανείς όμως δηλώνει τα εξής: «Πρόβλημα υπάρχει στους τοξικομανείς όπου είναι δύσκολη η παρέμβαση στα στέκια τους. Γίνονται όμως προσπάθειες να τους πλησιάσουμε με περισσότερη ανθρωπιά...» Ουδέν σχόλιο...

Το δεύτερο σημείο: αναφέρει ο Γεννηματάς «Από τη μια, υπάρχει η προστασία των ελευθεριών του ατόμου κι από την άλλη η προστασία της υγείας του

λαού». Το δилήμμα αυτό για μας είναι ψεύτικο. Το πόσο ψεύτικο είναι φάνηκε στην τελευταία απεργία των εργατών Δήμου όπου με πρόσχημα την υγεία του λαού, χτυπήθηκαν άγρια οι απεργοί με ΜΑΤ και φυλακίστηκαν με σκοπό να σπάσει η απεργία τους.

Εξ' άλλου και το φασιστικής

εμπνεύσεως νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, για την προστασία της νεολαίας έγινε.

Ο μοναδικός τρόπος αντιμετώπισης των κοινωνικών προβλημάτων είναι η αυτοοργάνωση όλων των πολιτών, η αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια μεταξύ τους.

Ο μύθος ότι το AIDS μεταδόθηκε στον άνθρωπο απ' τον πράσινο αφρικανικό πίθηκο ή ότι πρόκειται για επακόλουθο των ομοφυλοφιλικών σχέσεων καταρρέει οριστικά, καθώς όλο και περισσότεροι υποστηρίζουν την άποψη ότι ο ιός δημιουργήθηκε στο εργαστήριο. Με συνεντεύξεις τους στην Αγγλική Sunday Express, ο Αμερικανός Dr Robert Strecker και ο Άγγλος Dr John Seal δηλώνουν την πεποίθησή τους ότι ο ιός του AIDS είναι «ανθρώπινο κατασκεύασμα» και «παρασκευασμένος γενετικά». Ενώ ο Γερμανός Dr Jacob Segal αναφέρει ένα μυστικό αμερικανικό εργαστήριο στο Fort Detrick του Μέριλαντ στις ΗΠΑ σαν τον πιθανότερο τόπο «γενετικής παρασκευής» του ιού.

Γαλλία: Η απεργία των σιδηροδρομικών

Στη Γαλλία του '87 επιβεβαιώνεται για άλλη μιά φορά στην πράξη η «άτυπη» αλλά και ιερή συμμαχία των διαχειριστών της εξουσίας. Οι δεξιοί συνεχίζουν την οικονομική πολιτική των σοσιαλιστών και κάτω από τον τίτλο του «εκσυγχρονισμού» της Γαλλικής οικονομίας προωθούν την αυτοματοποίηση των εργοστασίων καθώς και τις μαζικές απολύσεις στους τομείς της λεγόμενης «παλιάς» βιομηχανίας (κάρβουνο, χαλυβουργία, κ.λ.π.). Προς τέρψιν λοιπόν των αφεντικών, το επόμενο βήμα της εξουσίας είναι α) η ιδιωτικοποίηση των εθνικοποιημένων επιχειρήσεων —ακόμα και αυτών που είχαν γίνει πριν απ' το Μιτεράν, απ' τη δεξιά— και β) το πάγωμα των μισθών.

Το τελευταίο ξεσηκώνει κατ' αρχήν τους σιδηροδρομικούς και στη συνέχεια τους εργαζόμενους στην Εθνική Υπηρεσία Ενέργειας (ρεύμα - φωταέριο), τους ναυτεργάτες και τους εργαζόμενους στα Ταχυδρομεία.

Η απεργία των σιδηροδρομικών ξεκίνησε στο σταθμό Paris-Nord τη Δευτέρα 16 Δεκέμβρη και από κει εξαπλώθηκε και στους άλλους σιδηροδρομικούς σταθμούς καθώς και στο Παρισινό μετρό.

Εξελίξεις μετά την 5η Γενάρη

Το κλίμα εξακολουθεί να είναι τεταμένο στη SNCF (Εθνική Υπηρεσία Σιδηροδρόμων). Οι απεργιοί συνεχίζουν να απαιτούν την ανάκληση του νομοσχεδίου του παγώματος των μισθών. Στο σύνολο των σιδηροδρομικών γραμμών, η κυκλοφορία είναι κατά μέσο όρο 30%. Ο σταθμός του Nord (Βορρά) είναι πάντα μπλοκαρισμένος, αν και τα επεισόδια είναι λιγώτερα από τις προηγούμενες μέρες. Περισσότερη ένταση υπάρχει στο Belfort, στο Mulhouse και στο σταθμό gare de Lyon στο Παρίσι όπου τα CRS είχαν επέμβει αρκετά δυναμικά.

Η τοπική διεύθυνση της Lorraine δημιουργεί προβλήματα στους απεργούς, και αστυνομικοί επιτηρούν τις συγκοινωνίες, ανάμεσα στην περιοχή Nancy και Metz. Στη Rennes, τα συνδικάτα αναγγέλλουν ότι κανένα τρένο δεν θα κυκλοφορήσει στη Βρετανία.

Σε αρκετές περιοχές οι διευθύνσεις των σιδηροδρόμων σαμποτάρουν τους απεργούς.

Διαδηλώσεις απεργών έγιναν την 30η Δεκέμβρη οργανωμένες απ' τη CGT (συνδικαλιστική οργάνωση του Κ.Κ. Γαλλίας) με συμμετοχή κυρίως σιδηροδρομικών, συνδικαλιστών της CGT και με μικρή παρουσία της CFDT (των σοσιαλιστών).

Στην EDF-GDF (υπηρεσία ενέργειας) η απεργία ξεκινάει στις 6 Γενάρη με συμμετοχή της CGT, CFDT, FO (αριστεριστές) και άλλων συνδικάτων, ενώ η διεύθυνση της υπηρεσίας τους καλούν σε διαπραγματεύσεις. Οι διαπραγματεύσεις που είχαν γίνει τις προηγούμενες μέρες στην EDF και στην υπηρεσία Σιδηροδρόμων κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία.

Στο Carmaux, οι ανθρακωρύχοι, που έχουν ήδη ξεκινήσει την απεργία, εκτιμούν ότι η πίεση τους πρέπει να συνεχιστεί παρά τις εκκλήσεις της διεύθυνσης για διευθέτηση των διαφορών και τις εξηγήσεις των συνδικάτων σχετικά με τις διαπραγματεύσεις.

Στους ναύσταθμους, η CGT κηρύσσει απεργία ενάντια στο πάγωμα των μισθών.

Στα λιμάνια η διαμάχη, που έχει αρχίσει πριν μέρες, συνεχίζεται, και η CGT επιδιώκει διαπραγματεύσεις με τη διεύθυνση, στέλλοντας προειδοποιητικά απεργίας.

Ο Ζακ Σιράκ σε συνέντευξη του στην τηλεόραση χαρακτηρίζει τους σιδηροδρομικούς, προνομιούχους εργαζόμενους και αναλύει τις επιπτώσεις της απεργίας στην εθνική οικονομία.

Η CFDT με κείμενό της δηλώνει ότι δεν έχει σαν στόχο την επίθεση στη γενική πολιτική της Κυβέρνησης και ότι δεν επιδιώκει την πρόκληση πρόωρων εκλογών.

Το Fo (αριστεριστές) επίσης δηλώνει ότι ενδιαφέρεται για το καθαρά διεκδικητικό μέρος της απεργίας, και ότι είναι αντίθετο στην εξάπλωση της απεργίας και σε άλλους τομείς.

Παρασκευή 9 Γενάρη

Αποφασίζεται η συνέχιση της απεργίας σε εθνικό επίπεδο.

Συγκεκριμένα στην 23η ημέρα απεργίας και σε σύνολο 94 σταθμών, μόνο 22 ψήφισαν υπέρ της επιστροφής στη δουλειά. Μια προσεκτική όμως ανάλυση του κινήματος κατά περιοχές, δείχνει ότι οι εργάτες αμφιταλαντεύονται μεταξύ της επιστροφής στη δουλιά (= μια αξιοπρεπής ήττα) και της χωρίς προηγούμενο τελειωτικής σύγκρουσης

με το σύστημα εργασίας.

Ενδεικτικό στοιχείο αυτού του διλήμματος, είναι η μικρή διαφορά στους ψήφους (στα τοπικά κέντρα) όπου ακόμα και η αποχή παίζει πολλές φορές πρωτεύοντα ρόλο.

Χαρακτηριστικό είναι άλλωστε το παράδειγμα του αυτόνομου συνδικάτου των σιδηροδρομικών, στο Metz, που κάλεσε σε επιστροφή στη δουλιά. Συγκεκριμένα 143 ψήφισαν κατά της συνέχισης της απεργίας, 121 υπέρ και 13 απόσχαν. Παρά την απόφαση του συνδικάτου, αυτοί που μειοψήφισαν δήλωσαν ότι θα συνεχίσουν την απεργία έστω και μόνοι τους.

Αντιδράσεις στην απεργία

Επιτροπές "εμπόρων και καταναλωτών" διοργάνωσαν πορείες ενάντια στο απεργιακό κίνημα, σ' όλη τη Γαλλία.

Τα δεξιά κόμματα πάλι, κάλεσαν τους ψηφοφόρους τους να διαφυλάξουν τη Δημοκρατία και τη Γαλλία από την αντεθνική επίθεση των απεργών. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι νταβάδες του Σιράκ χτύπησαν στέκια απεργών.

Μετά τα επεισόδια, η κυβέρνηση, κάλεσε το λαό να επιστρέψει στη "δημοκρατική ομαλότητα".

Απ' την άλλη όμως συνεχίζεται η διοργάνωση εκδηλώσεων αγανάκτησης των "Γάλλων δημοκρατών".

Έτσι ο Bernard Plasait, πρόεδρος της Παρισινής Ομοσπονδίας του ρεπουμπλικανικού κόμματος, και ο Pierre Claisse, βουλευτής του UDF (δημοκρατική ένωση Γαλλίας) κάλεσαν σε ένα εθνικό συλλαλητήριο μπροστά στο σταθμό Gare du Nord για το Σάββατο 17 Γενάρη. Το ίδιο είχε κάνει ο Roland Nungesser, βουλευτής του R.P.R. (ρεπουμπλικάνικο κόμμα), καλώντας σε διαδήλωση στα Champs-Élysées για τις 30 Μάη του 1968.

Η συσπείρωση του Paris-Nord δεν ανέχεται την κυκλοφορία των τρένων

Η γενική συνέλευση των πρακτόρων κυκλοφορίας που είχε οργανωθεί για τη Δευτέρα 5 Γενάρη, στο σταθμό Gare du Nord στο Παρίσι, δεν "ξεκίνησε" ούτε "τελειώσε" ποτέ.

Χωρίς αρχηγούς, χωρίς συνδικάτα και καθοδηγητές, οι πενήντα περίπου συμμετέχοντες ρίχνονται αυθόρμητα στη συζήτηση.

«Είμαστε σύμφωνοι να συνεχίσουμε, μιας και είμαστε εδώ!» λένε μερικοί χωρίς ν' ακουστούν αντιρρήσεις.

Οι ίδιοι αναρωτιούνται μετά από λίγο για την σκοπιμότητα και τη μορφή των διαδηλώσεων που έχουν οργανωθεί.

«Σε τι θα χρησιμεύσουν;». «Οι πορείες-παρελάσεις είναι σκατά!» Είναι σίγουρο ότι δεν επικρατεί κλίμα ευφορίας. Ο καθένας βρίσκει λέξεις κι εκφράσεις, για να κάνει γνωστό, το ότι έχει συνείδηση του αδιέξοδου.

— «Δεν έχουμε παρά να περιμένουμε».

— «Δεν γίνονται πια, ουσιαστικά, διαπραγματεύσεις!»

— «Μέρα με τη μέρα το κίνημα θα πέσει και τα τρένα θα ξανακυκλοφορήσουν» δηλώνουν οι πιο απαισιόδοχοι.

— «Απ' τα 10.000 τρένα δεν κυκλοφορούν ούτε 500, αυτό όμως δεν κάνει τη διεύθυνση να υποχωρήσει».

— «Πρέπει να κάνουμε κάτι».

— «Πρέπει να ξαναδιεγείρουμε το κίνημα».

— «Θα έπρεπε να περάσουμε σ' εκρηκτικές πράξεις».

— «Πρέπει να σκληρήνουμε την πρακτική μας» προτείνουν μερικοί.

— «Αν υποχωρήσουμε στο Paris-Nord θα λυγίσουν κι οι υπόλοιποι».

— «Τι δηλαδή θα έπρεπε να είχαμε και μεις ένα νεκρό, όπως οι φοιτητές για να περάσουμε στα άκρα;»

Κυριαρχεί συναίσθημα της αδυναμίας καθώς αντιμετωπίζουν μια πιθανή ήττα, ενώ ακόμα είναι δυνατοί.

Για να ξεδώσουν, παίζουν με τα CRS, προκαλώντας τους και κάνοντας ότι θέλουν να πλησιάσουν στα τρένα.

Από την ντουντούκα διαβάζεται μια ανακοίνωση: «Κύριοι C.R.S. απαγορεύεται να παίζετε με τα φρένα έκτακτης ανάγκης των μηχανικών σκαλιών».

Οι απεργιοί του Saint-Lazare.

Κατά 80% εκτός συνδικάτου, αποτελούν ένα απ' τα πιο μαχητικά σκέλη του κινήματος.

— Ανάμεσα σε 100 περίπου συντρόφους του (όλοι απεργιοί) ο Serge σηκώνει το χέρι και παίρνει το λόγο. «Για 8 μέρες συμμετείχα στην απεργία μαζί σας, αλλά δεν μπορώ πια ν' ακολουθήσω. Χρηματικά δεν μπορώ να κρατήσω άλλο. Είμαι έτοιμος να ξαναξεκινήσω (τους αγώνες). Σας είμαι αλληλέγγυος».

Μέσα στην αίθουσα της αποβάθρας Νο1 του σταθμού Saint-Lazare η μάζωξη διαπερνιέται απ' ένα ρίγος συγκίνησης. Μια φωνή βεβαιώνει το Serge: «Αφού μόρρες να 'ρθεις μέχρι εδώ, είναι αρκετό». Χειροκροτήματα.

— «Θέλουν να κάνουν την κατάσταση να σαπίσει, αλλά λαθεύουν!» δηλώνει κάποιος άλλος.

Κατά την 15η σας συνέλευση, μετά από 15 μέρες απεργίας, οι εργαζόμενοι στα τρένα, οι ταμίες και οι υπάλληλοι του SNCF μαζεμένοι γύρω απ' τους αντιπροσώπους της C.G.T. ξέρουν ότι έχουν ήδη χάσει από 260 φράγκα ο καθένας τους τη μέρα. Παρ' όλ' αυτά τονίζουν ότι το θέμα δεν είναι τα χρήματα.

Όταν οι Σεζατίστες (C.G.T.) θα θίξουν αργότερα το θέμα των μισθών, η συλλογική εκτίμηση θα είναι ότι το κύριο πρόβλημα δεν είναι εκεί.

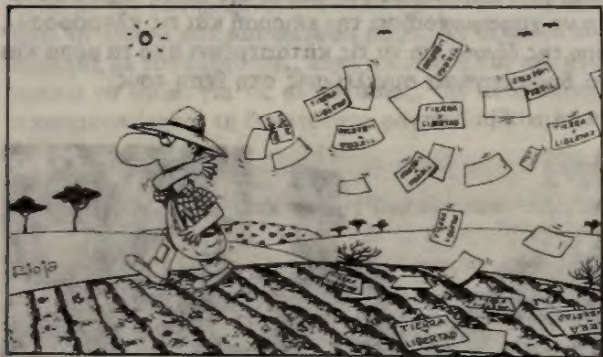
Ισπανία: Οι αγώνες της CNT σήμερα

ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

Η Ανδαλουσία, στη Νότια Ισπανία, αποτελεί το 1/6 της χώρας και έχει την ίδια αναλογία κατοίκων, διαθέτοντας έναν πληθυσμό 500.000, απ' τους οποίους οι 400.000 είναι εργάτες γης ή «journaleros». Οι περισσότερες γεωργικές εκτάσεις βρίσκονται στην κοιλάδα του Γκουανταλκίβιρ ή στις ακτές ανάμεσα στη Μαλάγα και την Αλμερία, όπου καλλιεργούνται τα πιο πρώιμα λαχανικά στην Ευρώπη. Θεωρείται η καλύτερη γη στην Ισπανία και χρησιμοποιείται για την καλλιέργεια πολλών αγροτικών προϊόντων. Το 60% της γης ανήκει σε 2.500 μεγαλοιδιοκτήτες («latifundi») δηλ. στο 2% του πληθυσμού.

Η ανακατάκτηση της Ισπανίας απ' τους καθολικούς βασιλιάδες το Μεσαίωνα έθεσε τέρμα στη σχετικά ανοικτόμυαλη κοινωνία που διοικούσαν οι Μαυριτανοί και οδήγησε στην καταστροφή του προωθημένου συστήματος άρδευσης, που είχαν αναπτύξει. Από τότε η ιστορία της Ανδαλουσίας είναι μια ιστορία συνεχών εξεγέρσεων. Η CNT άρχισε να οργανώνει τους εργάτες γης το 1913 και η επαρχία της Ανδαλουσίας εξελίχθηκε σε μια απ' τις σημαντικότερες περιοχές της.

Η εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης το 1931 είχε σαν αποτέλεσμα ελάχιστες μόνο αγροτικές μεταρρυθμίσεις, έτσι το 1933 η CNT κατέβηκε σε γενική απεργία στην Ανδαλουσία, που οδήγησε σε οδομαχίες στη Σεβίλλη και το Καντίλ. Όταν μια ομάδα εξεγερμένων κατέφυγε σε μια καλύβα στο χωριό Κάζας Βιέχας, οι 8 απ' αυτούς κι ένα παιδί ανάμεσά τους απανθαρκώθηκαν μετά από βομβαρδισμό της Guardia Civil. Η κατακραυγή για αυτό το γεγονός ήταν η αιτία για την οποία πολλοί ακολούθησαν το κάλεσμα της CNT για μπούκοτάρισμα των επερχόμενων εκλογών κι έτσι τον ίδιο χρόνο εκλέχτηκε δεξιά κυβέρνηση.

Το 1936 η CNT σταμάτησε το μπούκοτάρισμα, στοχεύοντας στην απελευθέρωση των κρατουμένων της με τη γενική αμνηστία, που ακολούθησε την εκλογή αριστερής κυβέρνησης. Η αποτελεσματικότερη αγροτική μεταρρύθμιση που εισήγαγαν, καθώς και η καμπάνια της CNT για άμεση δράση, ήταν ο σπουδαιότερος λόγος της πραξικοπηματικής απόπειρας του '36 που οδήγησε στον Ισπανικό Εμφύλιο Πόλεμο. Η Σεβίλλη χρησίμευε σαν τόπος προσγείωσης των αραβικών στρατευμάτων, που πετούσαν απ' το Μαρόκο με γερμανικά αεροπλάνα κι έτσι μια κτηνώδης καταστολή επακολούθησε, μ' αποτέλεσμα η CNT να οβησει κυριολεκτικά στην Ανδαλουσία παρόλη τη δυναμική αντίσταση που προέβαλε.

Επί Φράνκο η Ανδαλουσία επέστρεψε στο Μεσαιωνικό σύστημα που - σε μεγάλη έκταση - διατηρείται μέχρι σήμερα και χρησιμοποιήθηκε σαν εσωτερική αποικία για να προμηθεύει υλικά και φτηνή εργατική δύναμη στην υπόλοιπη Ισπανία. Απ' το 1960 ως το 1973, 1,3 εκατομ. άτομα εγκατέλειψαν την Ανδαλουσία για άλλα μέρη της χώρας (περισσότεροι απ' τους μισούς πήγαν στην Καταλωνία) και 1,2 εκατομ. μετανάστευσαν στην Ευρώπη εξαιτίας της μηχανοποίησης της γεωργίας και της προσπάθειας ν' αντικατασταθούν οι εντατικές καλλιέργειες, όπως το ζαχαροκάλαμο, από καλλιέργειες δημητριακών. Το μόνο μέρος της Ανδαλουσίας, που γνώρισε ένα κάποιο είδος βιομηχανικής ανάπτυξης ήταν η Χουέλβα, όπου συγκεντρώνονταν οι πιο ρυπογόνες βιομηχανίες της Ισπανίας.

Στη δεκαετία του '60 ο Φράνκο είχε τη δυνατότητα να καλύπτει τις οικονομικές ελλείψεις της χώρας σ' ένα μεγάλο βαθμό κάνοντας ανοίγματα προς τον τουρισμό, με κύριο επίκεντρο τις Ανδαλουσιανές ακτές. Οι επιπτώσεις αυτής της τουριστικής πολιτικής κορυφώνονται με την καταστροφή του ήσυχου ψαράδικου χωριού Τορρεμολίνος.

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

«Μια σύγχρονη CNT»

Με το θάνατο του Φράνκο το ρόλο που έπαιζε η CNT στην Ανδαλουσία πριν τη δικτατορία, αναλαμβάνει το Συνδικάτο Εργατών Γης ή SOC (Sindicato de Obreros del Campo). Οι δομές του SOC είναι ουσιαστικά ταυτόση-

μες μ' εκείνες της CNT, δεν έχει υπαλλήλους, οι αποφάσεις παίρνονται από συνελεύσεις στις οποίες συμμετέχουν όλοι, οι εκπρόσωποι είναι απλώς εκτελεστές των εντολών της συνέλευσης, είναι - ανά πάσα στιγμή - ανακλητοί και εναλασσύμενοι. Τα 20.000 μέλη και οπαδοί εκλέγουν ένα μικρό εκτελεστικό από 5 άτομα, μεταξύ των οποίων είναι και ο γενικός γραμματέας και οι κατευθυντήριες πολιτικές γραμμές της οργάνωσης καθορίζονται κάθε 2 χρόνια στα τοπικά συνέδρια, μ' ομοσπονδιακές συνελεύσεις κάθε 2 μήνες. Ένα κάποιο τοπικιστικό πάθος όσον αφορά την Ανδαλουσία είναι ίσως η μόνη σημαντική διαφορά ανάμεσα στο SOC και τη CNT. Οι εκπρόσωποι σ' όλα αυτά τα «εθνικά» συμβάντα εκλέγονται απ' τις γενικές συνελεύσεις κάθε χωριού που αναγγέλλονται αρχικά στο μεγάφωνο από κάποιον που γυρίζει στους δρόμους με μοτοποδήλατο.

Το SOC άρχισε να οργανώνεται στην παρανομία προς το τέλος της κυριαρχίας του Φράνκο και διέσδυσε στα εγκατάστατα συνδικάτα, που αποτελούσαν κομμάτι του συστήματός του, χρησιμοποιώντας τα σαν κάλυψη για τις ενέργειές του. Εγκατέλειψε αυτές τις οργανώσεις λίγο πριν το θάνατο του Φράνκο, καθώς νομιμοποιήθηκε και διοργάνωσε το πρώτο του συνέδριο με αντιπροσώπους από 80 χωριά, το 1976.

Οργάνωσε τις πρώτες καταλήψεις γης το '78, και το '79 μέλη της Ενότητας Υποψήφιων Εργατών (CUT) εκλέχτηκαν στις δημοτικές εκλογές με την υποστήριξη του SOC.

Υπάρχουν ελάχιστοι δεσμοί και με τις δυο CNT στην επαρχία της Ανδαλουσίας και οι σχέσεις του SOC με την CNT - U είναι καλές, ενώ η CNT - AIT θεωρείται υπερβολικά δογματική απ' τα περισσότερα μέλη του SOC. Το μόνο συνδικάτο, εκτός απ' το SOC, που έχει κάποια επιρροή στην περιοχή είναι το συνδικάτο των κομμουνιστών (CCOO) με τους οποίους οι σχέσεις του θεωρούνται «μετριοπαθείς». Η UGT δεν έχει καμιά απολύτως επιρροή, εκτός από περιστασιακές παρεμβάσεις, όταν κουβαλάει μέλη της απ' την πόλη. Οι πολιτικοί ηγέτες της, το κυβερνών σοσιαλιστικό κόμμα PSOE έχουν αποτύχει στην προσπάθειά τους να καταδικάσουν και να συκοφαντήσουν το SOC.

Γη και αξιοπρέπεια

Για την αντιμετώπιση του αυξανόμενου ποσοστού ανεργίας στην περιοχή (πρόσφατα έφτασε το 25%) που εντάθηκε με την επιστροφή πολλών μεταναστών εξαιτίας της οικονομικής ύφεσης στην Ευρώπη, τα αιτήματα του SOC είναι απλά - γη και αξιοπρέπεια. Στη βάση του ότι η γη, όπως ο αέρας ή το φως του ήλιου, δεν μπορούν να θεωρηθούν ατομική ιδιοκτησία κανενός, το SOC έχει οργανώσει μια σειρά από καταλήψεις σ' όλη την ανατολική πλευρά της Ανδαλουσίας και αγωνίζεται για την απαλλοτρίωση των εκτάσεων που ανήκουν σε μεγαλοιδιοκτήτες (π.χ. κτημάτων που ξεπερνούν τα 100 στρέμματα) εάν είναι αρδευόμενες. Αυτή η γη θα μπορούσε να πάρει τη μορφή κοπερατίβων με την αναδάσωση των βουνών και την ανάληψη εκτεταμένων αρδευτικών έργων. Αν και δεν αντιτίθεται στη μηχανοποίηση - όταν βρίσκεται υπό εργατικό έλεγχο - το SOC έχει θέσει σαν ενδιάμεσο στόχο την απαίτηση για περισσότερες εντατικές καλλιέργειες (ή «κοινωνικές καλλιέργειες» όπως τις αποκαλούν) σαν το ζαχαροκάλαμο ή τις ελιές, παρά για εκείνες που επιδέχονται υψηλό βαθμό μηχανοποίησης, όπως τα δημητριακά.

Η άμεση δραστηριοποίηση του SOC έχει οδηγήσει σε πολυάριθμες συγκρούσεις με το κράτος και τη Guardia Civil, και περισσότερα από 400 μέλη του περιμένουν να δικάσουν αυτή τη στιγμή. Έχουν επιβληθεί πρόστιμα 5.000 πεσετών για συνέχιση της εργασίας και μετά τη

λήξη της ημερήσιας σύμβασης με την κατηγορία του «καταναγκασμού» που καλύπτει επίσης την περίπτωση αυτοαυτοσσοδέματος ενός εργάτη στα ελαιόδεντρα. Οκτώ μέλη του SOC απ' το χωριό Ελ Κορονίλ καταδικάστηκαν πρόσφατα σε ποινή 5½ χρόνων συνολικά για συμμετοχή σε ειρηνικές καταλήψεις. Ο δήμαρχος της CUT στο Λος Κορράλες κάθισε έξι μήνες στη φυλακή, επειδή έκλεισε το δημαρχείο για τις 29 Ιουλίου σ' ένδειξη συμπαράστασης στην απεργία που γινόταν εκείνη τη μέρα. Την επομένη, μετά την έκδοση της καταδικαστικής απόφασης (10.8.85), κηρύχτηκε στο χωριό γενική απεργία από μια συνέλευση 1.000 ατόμων σ' ένα συνολικό πληθυσμό 3.700.

Εξωραϊστικές μεταρρυθμίσεις

Τα ρεφορμιστικά μέτρα της σοσιαλιστικής κυβέρνησης δεν στρέφονται καθόλου προς την επίλυση των προβλημάτων των Ανδαλουσιανών «journaleros» ή των μικροϊδιοκτητών γης και μπορούν να συνοψιστούν με δυο λέξεις: ελεημοσύνη και εξωραϊστική αλλαγή. Το «πρόγραμμα αγροτικής μεταρρύθμισης» επιχειρεί να εκμεταλλευτεί την ιστορική σημασία του τίτλου για να αποκρύψει μια εξολοκλήρου αναποτελεσματική μεταρρύθμιση, αλλά ακόμα και αυτό δε θα είχε συμβεί χωρίς πίεση απ' το SOC, ενώ κάτοικοι από 10 χωριά οργάνωσαν το 1985 ταυτόχρονες καταλήψεις γης για να το καταγγείλουν.

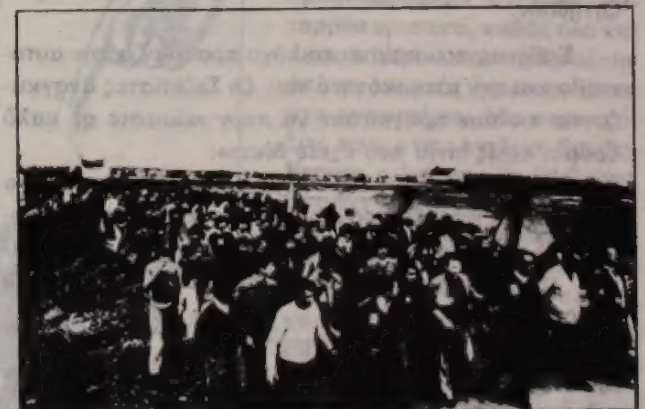
Ο κύριος στόχος είναι ο εκσυγχρονισμός της Ισπανικής γεωργίας, με την αφαίρεση των ποιοτικά χειρότερων πλεονασμάτων του τωρινού συστήματος, έτσι ώστε να είναι πιο ανταγωνιστικό στην Κοινή Αγορά, όπου η Ισπανία μπήκε το '86.

Το πλάνο αγροτικής απασχόλησης (PER) είναι ένα πρόγραμμα δημοσίων έργων όπως η δημιουργία πάρκων, πεζοδρομίων κ.λ.π. στα οποία δουλεύουν «journaleros» και μπορούν να προσθέσουν τις μέρες της δουλειάς τους στα δημόσια έργα στον συνολικό αριθμό ημερών εργασίας για να φθάσουν το μαγικό αριθμό 60. Αν και το πλάνο θεωρούνταν ότι στόχευε στην αναζωογόνηση της υπαίθρου, χρησιμοποιήθηκε για το χτίσιμο νέων στρατών της Guardia Civil! Υπήρχε επίσης η τάση να εκτελούνται έργα στα χωριά με σοσιαλιστές δημάρχους και να προσλαμβάνονται μέλη του PSOE, όμως το SOC έχει πλέον καταφέρει να κατανείμει τους πόρους μ' έναν πιο δίκαιο τρόπο. Συγκρούσεις δημιουργούνται επίσης λόγω καθυστέρησης πληρωμών απ' το PER, π.χ. το Δεκέμβριο του '84 30 άνθρωποι τραυματίστηκαν απ' τη Guardia Civil κοντά στο Καντίλ κι ένας απ' αυτούς έχασε το μάτι του.

Η κυβέρνηση οργανώνει επίσης λίγα προγράμματα επαγγελματικής εκπαίδευσης τα οποία όμως σχεδόν ποτέ δεν καταλήγουν σ' εύρεση εργασίας.

Μετά από λεπτομερή έλεγχο, κάθε κτήμα που η παραγωγικότητά του δε φτάνει το μισό του μέσου όρου παραγωγικότητας μπορεί ν' «απαλλοτριωθεί» που σημαίνει να δοθεί υποχρεωτικά στην κυβέρνηση για πάνω από 12 χρόνια. Στην πραγματικότητα κάτι τέτοιο αφορά μια μερίδα μεγαλοιδιοκτητών με γη φτωχής ποιότητας και ακόμα και αυτές οι περιπτώσεις συγκαλύπτονται με πλαστά νούμερα και ατέλειωτα νομικά τετρίπια.

Προς το παρόν, η κυβέρνηση έχει ένα σύστημα ανεργίας απ' το οποίο επωφελείται η ίδια, μ' εκείνους τους journaleros, που δούλεψαν για πάνω από 60 μέρες σε γεωργικές εργασίες τον τελευταίο χρόνο πριν την παροχή επιδόματος (ανέρχεται σε 18.000 πεσετές το μήνα με μια κλίμακα που ξεκινά με 1000 πεσετές το μήνα για όσους δούλεψαν μόνο 10 μέρες). Δυστυχώς μόνο το 30% των journaleros δικαιούται το ποσό των 60 ημερών (σύμφωνα με στοιχεία του '84) και το 37% δεν είχε δουλέψει ούτε καν 10 μέρες. Σήμερα οι μισές απ' τις Ανδαλουσιανές οικογένειες ζούν με λιγότερες από 50.000 πεσετές το μήνα και το 15% κερδίζει λιγότερα κι απ' τα μισά του παραπάνω ποσού.

συνέχεια από σελ. 9

Τα κέρδη πιο σημαντικά απ' τους ανθρώπους

Το 1983 η κυβέρνηση εθνικοποίησε τη RUMASA, μια εταιρεία που βρισκόταν στο χείλος της οικονομικής καταστροφής και η περιουσία της περιλάμβανε 15.000 στρέμματα γης κοντά στο Χερές στην Ανδαλουσία. Ένα απ' τα κτήματά της το «El Indiano», που αποτελείται από 740 στρέμματα, έχει καταληφθεί πολλές φορές από μέλη του SOC συμπεριλαμβανομένης μιας κατάληψης που έγινε από 200 jornaleros και κράτησε απ' τις 1 μέχρι τις 8 Ιούνη του '83. Ο διευθυντής, που διορίστηκε απ' την κυβέρνηση αναβάλλει για μετά τις γενικές εκλογές του '86 την απόφαση σχετικά με το τι θα γίνει μ' αυτή τη γη. Υποσχέθηκε ότι δε θα την πουλήσει σε ιδιωτικές εταιρείες, αλλά το SOC απαιτεί να του δοθεί η γη για να δημιουργήσει κοπερατίβες.

Η επίσημη απάντηση της κυβέρνησης στα προβλήματα της Ισπανίας είναι η είσοδος στην Κοινή Αγορά, αλλά κάτι τέτοιο θα είναι ιδιαίτερα άσχημο για τη γεωργία, ή τουλάχιστο για τα άτομα που δουλεύουν στις βιομηχανίες γεωργικών προϊόντων, καθώς θα οδηγήσει στην αντικατάσταση αρκετών λατιφουντίων (δηλ. κτημάτων) από πολυεθνικές και σε ακόμη μεγαλύτερη μηχανοποίηση. Για το 1986 αναμένεται ότι ένα 40% της σοδειάς θα γίνει από μηχανές, ενώ ο αριθμός των τρακτέρ έχει οκταπλασιαστεί απ' το 1960 κι ανέρχεται σε 400.000 σήμερα. Τα τελευταία δέκα χρόνια το 60% των ισπανικών ελαιόδεντρων έχει ξεριζωθεί και τα μισά απ' τα 200 εκατομ. που απομένουν είναι πάνω από 100 χρόνων και χρειάζονται αντικατάσταση. Αντί γι αυτό, η Κοινή Αγορά πρόκειται να επιχορηγήσει το ξεριζώμα των αμπελιών και παραπέρα να ενθαρρύνει την ανάπτυξη καλλιεργειών που χρησιμοποιούν περισσότερες μηχανές, προσφέροντας μεγαλύτερο κέρδος και μεγαλύτερη ανεργία ταυτόχρονα.

Το SOC δεν προσπαθεί να γυρίσει τους δείκτες του ρολογιού προς τα πίσω, αλλά αρνείται να συμβαδίσει με μια μηχανοποίηση, που γίνεται με τέτοιο τρόπο ώστε απλώς ν' αυξάνει το γενικό επίπεδο μιζέριας και να προσφέρει στ' αφεντικά περισσότερο κέρδος. Τα μέλη του επιδιώκουν να μοιραστούν τα ωφέλη της επιστημονικής έρευνας, η οποία - όπως και η γη στην οποία εφαρμόζεται - δεν είναι δυνατό λογικά να θεωρηθεί ότι ανήκει σ' οποιοδήποτε μεμονωμένο άτομο.

Το 1986 το SOC θα συνεχίσει τις καμπάνιες του για άμεση δράση, για παράδειγμα σκοπεύουν να εμποδίσουν να γίνει μια μηχανοποιημένη σοδειά στο χωριό Μαρσιμίλλας, προβάλλοντας το αίτημά τους για αξιοπρέπεια που προέρχεται απ' τη γη και την ελευθερία.

Οι Γυναίκες στο SOC

Η Ανδαλουσιανή κοινωνία

Η Ανδαλουσιανή κοινωνία είναι ακόμη έντονα πατριαρχική με σφαίρα της γυναίκας το σπίτι, του άντρα έξω κόσμος, ενώ συχνά τα δυο φύλα κοινωνικοποιούνται χωριστά. Έτσι δεν προκαλεί κατάπληξη το γεγονός ότι η πλειοψηφία των μελών του SOC είναι άντρες, αν και πληροφωρήθηκα ότι οι γυναίκες του χωριού οργανώνουν χωριστές συναντήσεις πριν απ' τις γενικές συνελεύσεις ώστε να μπορούν να ασχοληθούν με οποιοδήποτε κοινό πρόβλημά τους και να επεξεργαστούν ιδέες που θέλουν να προωθήσουν σαν ομάδα.

Ένα περιοδικό που δίνει μια εικόνα της θέσης των γυναικών στο SOC είναι το τριμηνιαίο φεμινιστικό περιο-

δικό της Σεβίλλης «Mujeres del Sur» (Γυναίκες του Νοτίου) που δημοσίευσε πρόσφατα ένα άρθρο επικρίνοντας σα χειραγώγηση, αυτό που είδαν να γίνεται σε μια γυναικεία πορεία οργανωμένη απ' το SOC. Το SOC έχει οργανώσει πολλές πορείες στη Σεβίλλη, συμπεριλαμβανομένης και μιας που έγινε τον Αύγουστο του '83, αν και η υπό συζήτηση πορεία ήταν πιο μετριοπαθής και αποτελούνταν από 80 γυναίκες απ' το χωριό Μαραναλέντα όπου 120 άτομα περιμένουν να δικαστούν. Στο τέλος, εκφωνήθηκε σύντομος λόγος απ' το δήμαρχο του χωριού τους Σαντοσές Κορντίλο, που ανήκει στους κορυφαίους αγωνιστές του SOC. Αυτός ο λόγος εξαγρίωσε τις γυναίκες απ' το M del S, επειδή προσδιόριζε τα γυναικεία προβλήματα περισσότερο σαν τη χειρότερη όψη της καταπίεσης που υφίστανται οι άντρες, παρά σαν ιδιαίτερα προβλήματα που απαιτούν αυτόνομο αγώνα.

«Δεν είμαστε αντίθετες στη συνεργασία των γυναικών με άντρες σε οικονομικούς αγώνες», γράφουν, «αλλά αυτοί οι ίδιοι άντρες πρέπει να παραδεχτούν το ρόλο που έχουν παίξει στην καταπίεση των εν λόγω γυναικών». Στη συνέχεια προχωρούν στην περιγραφή της κλασικής θέσης των γυναικών που έχουν λιγότερη επαγγελματική εξασφάλιση, χαμηλότερους μισθούς και είναι υποχρεωμένες να κάνουν επίσης όλες τις δουλειές του σπιτιού, ενώ οι άντρες πηγαίνουν στο συνδικάτο να συζητήσουν, να παίξουν χαρτιά κ.λ.π.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτές οι κριτικές είναι - σ' ένα μεγάλο βαθμό - δικαιολογημένες, αν και το SOC έχει αγωνιστεί για τη χειραφέτηση των γυναικών. Για παράδειγμα, μια βδομαδιάτικη απεργία στη διάρκεια της συγκομιδής της ελιάς στο χωριό Οσούνα πέτυχε την καθέρωση ίσης πληρωμής των γυναικών, ενώ μια διαμαρ-

τυρία από γυναίκες ενός χωριού κοντά στη Χουέλβα τον περασμένο Νοέμβρη, κατάφερε τη δικαιότερη κατανομή των χρημάτων του PER.

Δυστυχώς, η ίδια η συμπεριφορά των γυναικών δε συμβάλλει πάντα στην αλλαγή, για παράδειγμα, μια πρόσφατη έρευνα έδειξε ότι ενώ το 70% των γυναικών περίπου νοιώθουν το άδικο της κατάστασής τους, το 86% διατηρούν ακόμα την άποψη ότι η θέση των γυναικών είναι στο σπίτι κ.λ.π.

ΟΙ ΔΥΟ CNT

Αυτή τη στιγμή υπάρχουν στην Ισπανία δυο ενώσεις που αυτοονομάζονται CNT. Η μια απ' αυτές οργανώνει τις διεθνείς επαφές της μέσω της AIT και γι αυτό είναι γνωστή σα CNT - AIT. Η άλλη, που σχηματίστηκε απ' την ένωση 2 ομάδων που έφυγαν απ' τη CNT - AIT, σ' ένα συνέδριο του 1984, είναι γνωστή σαν CNT - U. Και οι δυο ομάδες έχουν τους ίδιους στόχους και τον ίδιο αριθμό μελών περίπου που είναι κατανεμημένοι σ' όλες τις περιοχές της Ισπανίας και είναι γύρω στους 10.000. Εκεί όπου διαφέρουν οι δυο ομάδες είναι ο τρόπος με τον οποίο προσπαθούν να πραγματοποιήσουν τους στόχους τους.

Η CNT - AIT εμμένει στην κλασική αντίληψη του «ασυμβίβαστου αναρχισμού», αν και μερικές φορές αυτό είναι περισσότερο μια θεωρητική θέση παρά μια πραγματικότητα. Η CNT - U έχει πιο εμπειρική και πραγματιστική νοοτροπία με αποτέλεσμα άλλοτε να γίνεται ριζοσπαστικότερη και άλλοτε να εμφανίζεται ελαστικότερη ως προς τις αρχές της.

Η πιο εμφανής έκφραση αυτών των διαφορετικών συμπεριφορών σχετίζεται με τις Επιτροπές εργασίας που δημιουργήθηκαν μετά το θάνατο του Φράνκο για ν' αναλάβουν τις διαπραγματεύσεις μεταξύ αφεντικών και εργατών σε κάθε εργατικό χώρο.

Η CNT - AIT τις πουούκοτάρει επειδή αντιπροσωπεύουν μια γραφειοκρατία, που είναι διαχωρισμένη απ' τους εργάτες και προσπαθεί στη θέση τους να δημιουργήσει λαϊκές συνελεύσεις. Η CNT - U απ' την άλλη, είναι διατεθειμένη να συμμετάσχει στις εκλογές των Επιτροπών Εργασίας καθώς πιστεύει ότι το πουούκοτάρισμά τους θα οδηγήσει στην περιθωριοποίηση της CNT. Έχει σα στόχο να χρησιμοποιήσει την επιρροή και τις πληροφορίες που της δίνουν για να τις καταστρέψει από τα μέσα και να δημιουργήσει συνελεύσεις στη θέση τους.

(Από το Sin News)

συνέχεια από σελ. 8

Η συζήτηση θίγει τις συνθήκες δουλειάς μέσα στην επιχείρηση (μιλούν για «γραφειοκρατικό τέρας») και την στρατιωτικοποιημένη συμπεριφορά που επιβάλεται στους εργάτες.

Άλλωστε κατά ένα ποσοστό πάνω από 80% δεν ανήκουν σε συνδικάτα, πράγμα που δηλώνουν σηκώνοντας τα χέρια, όταν τους τίθεται η σχετική ερώτηση.

Κατά τη συζήτηση επικρατεί σεβασμός της άποψης του καθένα, τα πάντα μπορούν να ειπωθούν και να συζητηθούν.

Καθένας που παίρνει το λόγο προσπαίζει την αυτονομία και την ατομικότητά του. Οι Σεζετίστες αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να πουν «είσατε σε καλό δρόμο, εσείς είναι που έχετε δίκιο».

Ο αυθορμητισμός της στιγμής κάνει ένα ελεγκτή να δηλώσει ότι παρατάει το συνδικάτο του. Ο ίδιος συμφωνεί λίγο αργότερα μ' ένα συνάδελφό του που λέει ότι είναι ευχαριστημένος που υπάρχουν εκλεγμένοι εκπρόσωποι.

Εκδότης
Πισιμίσης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι

Η «ΔΟΚΙΜΗ» σε κάθε τεύχος θα δημοσιεύει κείμενα και γραμματα χωρίς περικοπές με γεγονότα, καταγγελίες, απόψεις, κριτικές και προβληματισμούς.

Τα γράμματα να στέλνονται στην Τ.Θ. 28050 100 22 ΑΘΗΝΑ, και αν είναι δυνατόν να μην έχουν μεγάλη έκταση.

Προς
Εφημερίδα
Δουμή

ΟΙ «ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ» ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΕΙΣ ΤΟΥ Α. ΣΤΙΝΑ

Σε επιστολή του στη «Δοκίμη» (φύλλο 6, Οκτώβρης 1986) ο Α. Στίνας ξεσπάει εναντίον μου. Σαν να του πάτησε τον κάλο η έκδοση του βιβλίου «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΣ και ΔΙΕΘΝΙΣΤΗΣ της Κατοχής» στη σειρά των εκδόσεων της «Πρωτοποριακής Βιβλιοθήκης». Το βιβλίο αναδημοσιεύει όλα τα κείμενα που είχαν δημοσιευτεί στα 26 φύλλα τους το 1942-1944 αυτά τα παράνομα τροτσκιστικά έντυπα, ο «Προλετάριος» σαν όργανο της Ενιαίας Οργάνωσης Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας, ο «Διεθνιστής» (της νέας περιόδου) σαν όργανο του Κόμματος Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας. (Από τον Αύγουστο 1943 ως τον Αύγουστο 1944 κυκλοφόρησαν πολυγραφημένα 7 πολυσέλιδα τεύχη της «4ης Διεθνούς» - θεωρητικό όργανο του ΕΚΔΕ - αλλά μόνο τα περιεχόμενα του 5ου τεύχους της αναδημοσιεύτηκαν στα παραρτήματα αυτού του βιβλίου).

Όπως ήταν επόμενο, στις σελίδες του περιλαμβάνονται και οι πολεμικές ενάντια στο σταλινισμό, στον αρχαιοεξαρχισμό, στον κεντρισμό, στο «ντεφαιτισμό» («ηττοπαθής κερροσκοπισμός που κοιτάει στο μαύρο») είχαν χαρακτηριστεί το 1939 - 1941 στην Ακροναυπλία από τον Π. Πουλιόπουλο και τον πυρήνα της Ε.ΟΚΔΕ οι αντιλήψεις που υποστήριζε τότε ο Στίνας και ο πυρήνας της ΚΔΕΕ, αντιλήψεις που αναθεωρούσαν αβασίμα στο θέμα «υπεράσπιση της ΕΣΣΔ εναντίον του ιμπεριαλισμού» προγραμματικές θέσεις της 4ης Διεθνούς. Υπάρχουν λοιπόν στην επανέκδοση των φύλλων του «Προλετάριος» και του «Διεθνιστή» τουλάχιστον έξι τέτοιες αντινεοφασιστικές πολεμικές με τους τίτλους: «Μια αχαρκτήριστη απόπειρα εξαπάτησης», «Μια «θεωρία» και μια πολιτική ξένη προς την 4η Διεθνή», «Το ζήτημα του κόμματος της 4ης Διεθνούς στην Ελλάδα», «Η άρνηση των ιδιαίτερων καθηκόντων σημαίνει εγκατάλειψη της υπεράσπισης της ΕΣΣΔ», «Ένας βροκόλακας του ντεφαιτισμού», «Ο προφάσας του ΔΚΚΕ και το θέμα των συνεταιρισμών». Σ' αυτές γίνονται πάντοτε συγκεκριμένες αναφορές σε απόψεις που υποστήριζαν τα έντυπα «Ο Αγώνας μας» και η «Διαρκής Επανάσταση». Αποκλειστικός αρθρογράφος στον «Αγώνα μας» (που έβγαλε 11 φύλλα στα χρόνια 1943 - 1944) και στη «Διαρκή Επανάσταση» (πιθανόν 6 ή 7 φύλλα στην ίδια περίοδο) ήταν Α. Στίνας. Ο «Αγώνας μας» αποτελούσε το πολιτικό όργανο και η «Διαρκής Επανάσταση» το θεωρητικό όργανο του Κομμουνιστικού Διεθνιστικού Κόμματος που μετονομάστηκε μέσα στο 1943 σε Διεθνιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα και από τον Οκτώβρη του 1944 ξαναμετονομάστηκε σε Διεθνιστικό Επαναστατικό Κόμμα Ελλάδας, προβάλλοντας σαν δικαιολογία ότι «οι μάζες ξέρουν σήμερα για κομμουνιστές τους σταλινικούς» και ότι «η λέξη κομμουνιστής έχει εξευτελιστεί από τους κομμουνιστές (Ο Αγώνας μας», φύλλο 11 της 20 Νοέμβρη 1944. Ας προσθέσουμε ότι τα όργανα αυτά της (μυστροτσικιστικής στην πραγματι-

κότητα) ομάδας Στίνα πρόσθεταν κάτω από τον τίτλο τους «Ελληνικό Τμήμα της 4ης Διεθνούς», εξαπατώντας έτσι αούστολα τους οπαδούς τους και τους αναγνώστες τους. Χρειάστηκε να περάσουν πολλές δεκαετίες για να δούμε στις «Αναμνήσεις» του τη μισομολογία αυτής της απάτης: «Σ' αυτά που υποστήριζα με πιστεύαμε ότι εμείς εκφράζαμε τις απόψεις της 4ης Διεθνούς και του Τρότσκι. Δεν ήταν οι δικές μας, αλλά οι απόψεις που υποστήριζε η Ε.ΟΚΔΕ και ο Πουλιόπουλος, αυτές ήταν οι επίσημες απόψεις της 4ης Διεθνούς και του Τρότσκι».

Τα κυριότερα σημεία των «ιστορικών» παραποιήσεων και παραχαράξεων του Α.Σ. είναι τα εξής:

1) Αρνείται πως είναι ο αρθρογράφος του κειμένου που επικρίνεται στο «Διεθνιστή». Γράφει ότι το κείμενο του «Διεθνιστή» παραθέτει «μια σειρά από τις πιο απίθανες και ηλίθιες ασυναρτησίες που τις αποδίδει σε μένα. (Εγώ είμαι ο βροκόλακας του ντεφαιτισμού)».

Εδώ συμβαίνουν περίεργα πράγματα: Ο Α.Σ., χάνοντας τον έλεγχο των γραφομένων του, χαρακτηρίζει μόνος του τις παραθέσεις που κριτικάρει ο «Διεθνιστής» σαν «απίθανες και ηλίθιες ασυναρτησίες». Ισχυρίζεται βέβαια ότι δεν είναι από δικό του άρθρο. Και όμως η αντίθεση στην τεταρτοδιεθνιστική θέση για την «ανεπιφύλακτη υπεράσπιση της ΕΣΣΔ ενάντια στον ιμπεριαλισμό» υπάρχει σε όλα τα σχετικά άρθρα του Α.Σ. Λογισμάρη στο φύλλο 2 (Μάρτης 1943) της «Διαρκούς Επανάστασης» και στο μοναδικό τετρασέλιδο άρθρο αυτού του περιοδικού με τίτλο «Η ΕΣΣΔ, ο παγκόσμιος πόλεμος και η πάλη για την παγκόσμια επανάσταση» διαβάζουμε: «Το σύνθημα «υπεράσπιση» ούτε λέει τίποτα, ούτε απαντάει σε τίποτα» (σελ. 1, στήλη 2). Στη σελίδα 2, στήλη 1 και 2, τονίζει σαν απαραίτητη ανάγκη για την ανάπτυξη της πολιτικής δραστηριότητας των μαζών «την εγκατάλειψη του συνθηματικού τόνου: υπεράσπιση της ΕΣΣΔ». Αυτά να χαρακτηρίζει στο γράμμα του ο Α.Σ. σαν «ηλίθιες ασυναρτησίες»; Δεν τολμά να τα πιστέψει. Άλλα γράφει και άλλα εννοεί ο επιστολογράφος μας.

2) Παρακάτω ο Α.Σ. γράφει με πολύ κατηγορηματικό τόνο: «Λοιπόν, ποτέ ούτε στην κατοχή, ούτε πριν, ούτε μετά την Κατοχή, δεν υπήρξε εφημερίδα ή περιοδικό της Οργάνωσης μας με τον τίτλο «Διαρκής Επανάσταση» και τον Οκτώβρη του 1937 ήμουν στην Ακροναυπλία».

Στο σημείο αυτό η επίμονη άρνησή του ότι υπήρξε περιοδικό «Διαρκής Επανάσταση» αποτελεί μια τερατώδη απόπειρα παραχάραξης αναμφισβήτητου γεγονότος. Όχι μόνο εκδόθηκε αυτό το έντυπο, όχι μόνο πιστοποιείται από τις συναρτημένες φωτοτυπίες του, αλλά αναφέρεται η ύπαρξή του και από τον ίδιο τον Α. Στίνα. Στο βιβλίο του «Αναμνήσεις» και στο αυτοβιογραφικό του σημείωμα (σελ. 6) η «Διαρκής Επανάσταση», συγκαταλέγεται στις εφημερίδες και περιοδικά όπου δημοσιεύτηκαν μελέτες και άρθρα του.

Άλλη συναταρακτική αποκάλυψη λοιπόν: Ο Α. Στίνας της «Δοκίμης» του Οκτώβρη 1986 αυτοδιαψεύδεται από τον Α. Στίνα της αυτοβιογραφίας του. Και να σκεφτεί κανένας ότι υπάρχουν καλοπροαίρετοι αγωνιστές που τον θεωρούν σοβαρή πηγή αλήθειας!

3) Αφού αρνήθηκε α) ότι έγραψε αυτά που ο ίδιος χαρακτηρίζει «ηλίθιες ασυναρτησίες», β) ότι εκδόθηκε εφημερίδα ή περιοδικό με τίτλο «Διαρκής Επανάσταση», ο Στίνας προβάλλει μια τρίτη άρνηση. Μας λέει ότι «αυτός ο «Διεθνιστής» του 1943 δεν γράφτηκε το 1943, κατασκευάστηκε πολλά χρόνια μετά, ίσως μετά το 1980». Εδώ η μυθοπλαστική φαντασία του καλιού αυτού αγωνιστή φτάνει στο αποκορύφωμά της: Χαλκεύτηκε ένας «Διεθνιστής» μετά το 1980 για να αναδημοσιευτεί σε βιβλίο που έχει παράνομο τροτσκιστικά έντυπα των χρόνων 1942 - 1944! Κι όλα αυτά τα κάνουμε από «εμπάθεια, κακία, βλακεία» επειδή είμαστε «πλάστογράφοι», «σχιζοφρενείς», «ταχυδακτυλουργοί» και γνωστοί συνάμα για την «πνευματική νωθρότητά» μας! Είναι μερικές «εύσμεες» εκφράσεις στις οποίες μας είχε συνθησιό στην Ακροναυπλία του 1937 - 1942 κάποιος «Προκρούστης» που δεν μπόρεσε ποτέ να αποτοξινωθεί από τις σταλινικές γραφειοκρατικές καταβολές του.

Ότι αυτός ο «Διεθνιστής» υπήρξε πραγματικά παράνομο φύλλο στα 1943 - 1944 φαίνεται όχι μόνο από τον τόμο που εκδόθηκε αλλά και από το βιβλίο αναμνήσεων του Β. Πίστη «Στα κρατητήρια της Εθνικής Πολιτοφυλακής». Μπορώ ακόμα να επικαλεστώ τη μαρτυρία δημοσιογράφων, αγωνιστών, εκδοτών και φίλων ακόμα του Α. Στίνα (και του ίδιου του Στίνα τώρα) στους οποίους έδειξα τα κιτρινωμένα έντυπα του 1943 - 1944. Καταρρέει λοιπόν αξιοθρήνητα ο μύθος για ανυπαρξία ή χάλκευση του «Διεθνιστή».

4) Οι «πολύ συντροφικές σχέσεις ανάμεσα στις ομάδες παρά τις διαφορές τους, σε όλη σχεδόν τη διάρκεια της Κατοχής» (σ' αυτό συμφωνώ με τον Στίνα) δεν εμποδίζανε την αντιπαράθεση και την πολεμική μεταξύ τους. Βγάζαμε κοινές προκηρύξεις το Κόμμα Κομμουνιστών - Διεθνιστών και το Διεθνιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα για τη μετατροπή του πολέμου σε επανάσταση, για τον ανεπαναστατικό ρόλο των ιμπεριαλιστών συμμάχων της ΕΣΣΔ, για την απάτη της εαμικής πολιτικής της «εθνικής απελευθέρωσης», για τις εκτελέσεις των αγωνιστών κλπ. αλλά συνάμα δεν κρύβαμε τις διαφορές μας. Έτσι π.χ. η «Διαρκής Επανάσταση» (φύλλο 2, Μάρτης 1943) κατηγορεί την ΕΟΚΔΕ ότι, επιμένοντας στο σύνθημα της υπεράσπισης της ΕΣΣΔ, αντανάκλα «την ισχυρή πίεση του σταλινισμού και της κοινής γνώμης». Το ίδιο περιοδικό (φύλλο 5, Δεκέμβρης 1943) επικρίνει το Κόμμα Κομμουνιστών - Διεθνιστών γράφοντας ότι «αυτό το τελευταίο καλύπτει την υποκρισία του και τη σοσιαλπατριωτική πολιτική του με το σήμα της 4ης Διεθνούς». Στις αβάσιμες αυτές κατηγορίες οι τεταρ-

τοδιεθνιστές του ΚΚΔΕ (δηλαδή οι πραγματικοί τροτσκιστές) απαντούσαν από το «Διεθνιστή» με πολεμικές αντινεοφασιστικές. Και σ' αυτό το σημείο ο Α.Σ. δίνει μια ψεύτικη εικόνα για τις σχέσεις των διεθνιστικών οργανώσεων που η ενιαιομεταπικού τύπου συνεργασία τους συμβάδιζε με την ανοιχτή αντιπαράθεσή τους πάνω στις διαφορές που τις χώριζαν.

5) Όσο κι αν οι συνθήκες της κατοχικής παρανομίας ήταν δραματικές, με την τρομοκρατία, τις συλλήψεις, τα κυνηγητά, τις εκτελέσεις κ.τ.λ., ωστόσο είχαμε κάποιες δυνατότητες (μαζί με τους πρόχειρους ή μηχανικούς πολυγράφους) και για έντυπες προκηρύξεις και μικρές εφημερίδες (ή περιοδικά) χάρη σε κάποιους συντρόφους και φίλους τυπογράφους. Αυτό ίσχυε όχι μόνο για το σταλινικό ΚΚΕ ή το ΕΑΜ αλλά και για πολύ μικρότερες οργανώσεις όπως ήταν το ΚΚΔΕ, το ΔΚΚΕ, το Αρχαιοεξαρχιστικό Κόμμα και το ΕΣΚΚΕ που κυκλοφορούσαν τα έντυπά τους. Μέσα στη σκοτεινή νύχτα της Κατοχής ο Στίνας δείχνει σαν να έχασε και την πολιτική όρασή του και την ιστορική μνήμη του. Ομφα-

λοσκοπός στο χώρο του επαναστατικού μαρξιστικού κινήματος, δεν βλέπει τίποτα άλλο από τον εαυτό του και τον περιορισμένο κύκλο των συντρόφων του και των θαυμαστών του. Ξέχασε (!) και το «Διεθνιστή» και τη «Διαρκή Επανάσταση». Την ΕΟΚΔΕ και το ΚΚΔΕ τις παρουσιάζει σαν ένα «φιλολογικό κύκλο» ή «μια ασήμαντη μειοψηφία», όπως προηγουμένα χαρακτήριζε «φιλολογική ομάδα» το Σπάρτακο ή την ΟΚΔΕ, αναμασώντας στην τελευταία αυτή περίπτωση μια παλιά αρχαιοεξαρχιστική ρετινιά χωρίς καμία πραγματική βάση.

Η παραπάνω μυθολογική έξαρση του Στίνα μου θυμίζει μια σημαδιακή φράση του Π. Πουλιόπουλου σε μίαν αντινεοφασιστική πολεμική του: «Με το νύμα, την απάτη και τη «χαρτοκλεψιά» στην πολιτική δεν πάμε στο σκοπό της προόδου, στην ιστορική αποστολή του προλεταριάτου. Τα μέσα αυτά δεν έχουμε ανάγκη να τα χρησιμοποιούμε ούτε καν απέναντι στους ταξικούς εχθρούς μας».

Νοέμβρης 1986

X. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

... ΚΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ Α. ΣΤΙΝΑ

Η απάντηση του Χ.Α. σ' αυτά που είχα γράψει σ' ένα προηγούμενο φύλλο της «Δοκίμης» δεν διαψεύδει τίποτα και δε λέει τίποτα. Η κατηγορία από εμένα ήταν πολύ απλή και πολύ σαφής. Οι εφημερίδες, που παρουσιάζονται στο βιβλίο «προλετάριος και Διεθνιστής της κατοχής» ότι κυκλοφόρησαν στην κατοχή, δεν κυκλοφόρησαν στην κατοχή. Αυτό το ξέρουν όλοι όσοι ζήσανε στην κατοχή και απλώς έτυχε να πέσει στα χέρια τους ένα παράνομο έντυπο της κατοχής. Δισέλιδο κακογραμμένο, μουτζουρωμένο, όπως τυπώνονταν με πρωτόγονα μέσα, το πολύ ένα μικρό χειροκίνητο πιεστήριο τέτοιο που να μπορεί να κρύβεται ή να θάβεται κάπου, με ψιλό χαρτί έτσι που να μπορείς να κρύβεις σε κάνα τσεπάκι σου ή στα παπούτσια 5 - 10 και να μπορείς να τα πετάς όταν σ' έπιαναν σε κανα μπλόκο της αστυνομίας ή των γερμανών, απ' αυτά που γίνονταν κάθε μέρα και νύχτα στους δρόμους και στα σπίτια.

Τέτοια ήταν τα παράνομα έντυπα της κατοχής και δεν μπορούσαν παρά τέτοια νάναι, γιατί ούτε τεχνικά μέσα υπήρχαν και η σύλληψη μ' αυτά συνεπαγόταν βασανιστήρια και θάνατο. Οι εφημερίδες της ΕΟΚΔΕ που παρουσιάζονταν σαν εφημερίδες της κατοχής είναι εφημερίδες απ' αυτές που στοιχειοθετούνται και τυπώνονται, από έμπειρους επαγγελματίες τυπογράφους σε πλήρη με τεχνικά μέσα τυπογραφεία. Κι ακόμα τετρασέλιδα, εξασέλιδα και οκτασέλιδα.

Αυτές στην απάντησή του ο Χ. Α. ναστασιόδης, αντί να τα μεπρεδώνει και να αναφέρεται σε άσχετα πράγματα θα μπορούσε να κάνει κάτι πιο απλό. Να βρει τρεις αξιόπιστους ανθρώπους που να ζήσανε στην κατοχή και να τους δείξει τα ίδια τα πρωτότυπα, τις ίδιες δηλαδή εφημερίδες που κυκλοφόρησαν πριν 45 χρόνια στην κατοχή.

Να τους δείξει τη «Διαρκή Επανάσταση» του Οκτώβρη 1937 όπου όπως γράφει, υπάρχει άρθρο δικό μου στο οποίο απαντάει, ενώ εγώ είχα συλληφθεί από τον Απρίλη του '37 και τον Οκτώβρη βρισκόμουν στην Ακροναυπλία.

Επίσης το Δελτίο της ΚΔΕ του Ιούλη '39 της Ακροναυπλίας γράφει ότι υπάρχει άρθρο δικό μου ενώ εγώ ή-

μουν στις φυλακές της Αθήνας, από το Μάη του '38 έως το Μάη του '40.

Ακόμα θα μπορούσε να πει σε ποιο τυπογραφείο τυπώνονταν αυτοί οι «προλετάριοι» οι «Διεθνιστές». Ή ακόμα να βρει μερικούς να τα έχουν διαβάσει.

Αυτό έπρεπε να κάνει ο Χ.Α. για να αποκαταστήσει την τιμή του. Πρόκειται για αντικειμενικό έλεγχο.

Το άρθρο με τον ηλίθιο τίτλο «έναν βροκόλακα του ντεφαιτισμού» γραμμένο σε περίοδο που οι πιο συντροφικές σχέσεις υπήρχαν μεταξύ μας, αν γράφονταν τότες θα προκαλούσε αγανάκτηση, απορία, και κατάπληξη.

Υπάρχουν χονδροειδείς ανακρίβειες σε εποχή που τα γεγονότα ήταν ζωντανά όπως είμασταν και εμείς. Κάνανε δυο εθνικές συνδιασκέψεις. Ποιοι; Από ποιους;

Είχανε συντριπτική πλειοψηφία στους φυλακισμένους και εξόριστους. Και υπήρχαν φυλακισμένοι κλπ. 19 της ΚΔΕ και 8 μόνον της Ε.ΟΚΔΕ και δυο οι Λουκάς και Μαστρογιάννης είχαν άλλη τάση.

Όταν δραπετεύσαμε είμαστε 11 της ΚΔΕ και 9 της ΕΟΚΔΕ και δυο οι Λουκάς και Μαστρογιάννης.

Γράφει, ότι τότε γράφω ότι είμαστε τμήμα της Διεθνούς και τότε ότι δεν είμαστε. Η ΚΔΕ ήταν το οργανικό τμήμα της Διεθνούς όταν στα χρόνια της φυλακής και της παρανομίας είχαμε χάσει κάθε επαφή πιστεύαμε ότι η πολιτική η δική μας ήταν και πολιτική της Διεθνούς. Όταν αποκαταστάθηκε η επαφή είδαμε ότι δεν ήταν η ίδια. Η πολιτική της Διεθνούς ήταν χειρότερη και απ' αυτήν της ΕΟΚΔΕ. Με το πρόσχημα της υπεράσπισης της ΕΣΣΔ και του μαζικού κινήματος αντίστασης είχαν κι αυτοί ταυτιστεί κι έγιναν ένα μ' αυτά τα εθνικιστικά κινήματα και βοηθήσανε κι αυτοί με τις μικρές τους δυνάμεις στην απάτη και στη σφαγή των λαών.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η σφαγή μεταβιβάστηκε στην ΕΟΚΔΕ. Εξακολουθούσαμε να είμαστε τμήμα της Διεθνούς με τις δικές μας αντίθετες απόψεις.

Πήραμε μέρος στο ενωτικό συνέδριο και πολύ σύντομα διαχωρίσαμε τον εαυτό μας και θεωρητικά και πολιτικά και οργανωτικά και από το «κόμμα» και από τη «Διεθνή» και από τον τροτσκισμό.

συνέχεια στη σελ. 12

ΝΟΤΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ

Οι αναρχοσυνδικαλιστές οργανώνονται

Ηταν ανάμεσα στο 1850 και 1860 όταν οι πρώτες οργανώσεις των εργατών, εμφανίστηκαν στην Ν. Αμερική με την μορφή ενώσεων αλληλοβοήθειας και σωματείων μαστόρων. Από το 1870 το εργατικό κίνημα ριζοσπαστικοποιήθηκε με την επίδραση αγωνιστών μεταναστών εργατών — Ιταλών, Ισπανών, Βαλλών — που έφταναν στα Μπουένος Άιρες, το Μοντεβιδέο, την Αβάνα κ.λπ. δημιουργώντας τμήματα της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (Α' Διεθνής). Ένας εκπρόσωπος από το IWMA — το γαλλικό τμήμα του Μπουένος Άιρες — συμμετείχε στο συνέδριο της Χάγης, όπου επήλθε ανοικτή ρήξη ανάμεσα στον αντιεξουσιαστικό και εξουσιαστικό σοσιαλισμό (Αναρχισμό και Μαρξισμό).

Ο Αναρχισμός και ο Αναρχοσυνδικαλισμός έχουν σημαντική θέση στην οικοδόμηση ενός δραστήριου εργατικού κινήματος στην Ν. Αμερική. Στην Αργεντινή το 1901 ιδρύθηκε η Ομοσπονδιακή Ένωση FORA που μέχρι το 1905 είχε σαφή αναρχοκομμουνιστική τοποθέτηση. Επρόκειτο να αποτελέσει την κυριότερη οργανωση εργατών στην Αργεντινή για πολλά χρόνια. Επίσης στην Ουρουγουάη δημιουργήθηκε η FORU, στην Αβάνα η Κουβανέζικη Ομοσπονδία Εργασίας, και άλλες επαναστατικές ενώσεις σ' όλη την Ήπειρο.

Το 1928, δημιουργήθηκε μια ηπειρωτική ομοσπονδία επαναστατικών ενώσεων, η ACAT, που συνδεόταν με την δική μας Διεθνή Οργάνωση Εργαζομένων (ΑΙΤ). Παρ' όλα αυτά ήταν από εκείνη την εποχή που ένα μεγάλο κομμάτι του Νοτιοαμερικανικού κινήματος (μαζί με το Ευρωπαϊκό) άρχισε να φθίνει εξαιτίας εσωτερικών προβλημάτων καθώς επίσης και της αδιάκοπης, άγριας καταστολής.

Η Direct Action No 32 αναφέρθηκε στις δραστηριότητες των Βραζιλιάνων συντρόφων μας, την ημέρα της πρωτομαγιάς με ποιο τρόπο πραγματοποιήσαν πορεία για πρώτη φορά σε 20 χρόνια και πως γίνονται κινήσεις για την επανίδρυση της Ομοσπονδιακής Ένωσης COB, σαν επαναστατική εναλλακτική λύση ενάντια στο ρεφορμιστικό συνδικαλισμό και τα πολιτικά κόμματα.

Με την μετάβαση στην δημοκρατία που έγινε στην Ν. Αμερική (εκτός από την Χιλή και την Παραγουάη) υπάρχει μια γενική αναγέννηση του αναρχικού κινήματος που πολλοί εύχονται να είχε πεθάνει. Το κίνημά μας έχει αναζωπυρωθεί από τους αγώνες ενάντια στα σκληρά μέτρα των κυβερνήσεων — που ε-

πιβάλλονται από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο — και από τους αγώνες για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

«LA PROTESTA» (Η διαμαρτυρία)

Στην Αργεντινή μετά τον πόλεμο — των νησιών Φώκλαντ — οι αναρχοσυνδικαλιστές της FORA, άρχισαν ξανά να οργανώνονται, εκδίδοντας την εφημερίδα «LA PROTESTA» και η Αργεντινική Αντιεξουσιαστική Ομοσπονδία (που ιδρύθηκε το 1935) ανασυγκροτήθηκε σ' ένα εθνικό συνέδριο τον Οκτώβριο του 1984. Στην Χιλή όπου ο δικτάτορας Πινοσέτ βρίσκεται ακόμα στην εξουσία, οι σύντροφοί μας επίσης οργανώνονται.

Η ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ ΣΗΜΕΡΑ

Ισως το πιο δραματικό στοιχείο είναι η αφύπνιση του κινήματος στην Ουρουγουάη μετά την συντριβή του, που ακολούθησε το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1973.

Στις αρχές του Μάρτη 1986 αναευστάθηκε η Ουρουγουανή Αναρχική Ομοσπονδία (FAU) σ' ένα εθνικό συνέδριο εκπροσώπων. Πάνω από το 80% ήταν νεαροί αναρχικοί — με όχι περισσότερα από 4 χρόνια συμμετοχής στο κίνημα. Η FAU αποτελείται από αναρχοσυνδικαλιστές οι οποίοι πριν το πραξικόπημα του '73 οργάνωναν εργατικές ενώσεις σ' επίπεδο βάσης, ενώ άλλοι σύντροφοι στο Ουρουγουανό κίνημα (που τότε ήταν άσχημα διαιρεμένο) συμμετείχαν στον ένοπλο αγώνα των ανταρτών Τουπαμάρος, δουλεύοντας ανάμεσα στους φοιτητές και τους εργάτες γης. Να τι λέει η FAU για τα τωρινά της καθήκοντα και τις θεμελιώδεις αρχές:

«Στην Ουρουγουάη σήμερα η πραγματικότητα μας είναι μια πραγματικότητα αγώνα.

Στην πορεία των μεγάλων κοινωνικών μετασχηματισμών, πρέπει να προσδιορίσουμε τους στόχους μας. Ο πρώτος είναι να δουλέψουμε ασταμάτητα για το δυνάμωμα και την επαναδιαδικήτηση παρέμβασης των οργανώσεων βάσης.

Το επόμενο συνέδριο του λαού πρέπει ν' αποτελέσει έναν πραγματικό και σταθερό σύνδεσμο ανάμεσα στις διαφορετικές οργανώσεις, μια αληθινή λαϊκή συνέλευση, ένα χώρο συζήτησης, ανάπτυξης και δράσης των οργανώσεων βάσης: ένα συνέδριο του λαού, το σπέρμα και την υπόσχεση της εξουσίας του λαού».

«Ο δεύτερος αντικειμενικός στόχος είναι να βρεθεί — στην βάση ενός σοσιαλιστικού και επαναστατικού σχεδίου — ένας αριθμός αγωνιστών που ενώ έχουν τις ίδιες ιδέες δεν έχουν ακόμα βρει το πλαίσιο για κοινή πολιτική δράση... Θέλουμε σήμερα να επαναβεβαιώσουμε και να διακηρύξουμε τις αρχές μας. Αγωνιζόμαστε για ένα καινούριο κόσμο οργανωμένο στην βάση της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης, της υπευθυνότητας και της δημιουργικότητας. Μ' αυτές

τις ιδέες αγωνιζόμαστε για την ανάπτυξη μιας νέας ανθρωπότητας. Βασίζουμε την νέα κοινωνία σ' ένα πρόγραμμα αντιεξουσιαστικής σοσιαλιστικής ζωής.

Αυτό σημαίνει απόλυτη κοινωνικοποίηση σ' όλα τα επίπεδα: κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, εκπαίδευσης, δικαιοσύνης, άμυνας, των πηγών γνώσης και πληροφόρησης και ιδιαίτερα πολιτικής εξουσίας. Σ' αυτή την προοπτική μπορούμε να βρούμε, ένα δρόμο: την καταστροφή οποιασδήποτε κυρίαρχης τάξης, την κατάργηση του κράτους και όλων των μορφών διακυβέρνησης, που οδηγούν σε μια άμεση δημοκρατία ασκούμενη από την ένωση αυτοδιοικούμενων ανθρώπων που συνδέονται σ' ένα ομοσπονδιακό πλαίσιο».

Η FAU επανεμφανίζεται

Μ'αυτές τις σαφείς προοπτικές η FAU έκανε την δημόσια επανεμφάνισή της σ' ένα συλλαλητήριο στο Μοντεβιδέο την Πρωτομαγιά '86 στο οποίο συμμετείχαν πολλές χιλιάδες κόσμου — από την FAU, τα σοσιαλιστικά κι απελευθερωτικά κινήματα, κοινωνικά κινήματα όπως οι Οικογένειες των Εξαφανισθέντων (ανθρώπων που εξαφανίστηκαν στο στρατιωτικό καθεστώς) φοιτητικές οργανώσεις και κλάδοι σωματείων. Η FAU τονίζει την πολιτική σημασία που έχει ένα συλλαλητήριο αυτού του μεγέθους στην Ουρουγουάη σήμερα.

Σαν αναρχοσυνδικαλιστές είμαστε αφοσιωμένοι στο διεθνισμό της εργατικής τάξης. Η επιτυχία των συντρόφων μας στην Ν. Αμερική, να οργανώνονται στα συνεχόμενα χρόνια της καταστολής και της τρομοκρατίας ενάντια στην εργατική τάξη δεν μπορεί παρά να αποτελέσει (μαζί με τους αγώνες των συντρόφων εργατών της Ν. Αφρικής) πηγή έμπνευσης σε όλους έμας στο κόσμο που αγωνιζόμαστε για μια ορθή, αταξική, επιλογή. Περιμένοντας την επανίδρυση του ACAT και των τμημάτων του, αγωνιζόμαστε για τον αντιεξουσιαστικό κομμουνισμό μαζί με την Διεθνή Ένωση των Εργαζομένων.

(Μετάφραση από την εφημερίδα Direct Action
Τμήμα της Αναρχοσυνδικαλιστικής ΔΙΕΘΝΟΥΣ)

Συγκρούσεις στη Γερμανία εναντία στις εξώσεις καταληγίων

Το κέντρο καταληγίων της Hafenstrasse του Αμβούργου δέχτηκε στο τέλος του Οκτώβρη αστυνομική επίθεση και, παρά τη δυναμική αντίσταση, πραγματοποιήθηκαν εξώσεις σε ορισμένα διαμερίσματα. Τα κτίρια της Hafenstrasse περιλαμβάνουν εστιατόριο, καφενείο, ντισκοτέκ, βιβλιοθήκη, κέντρο πληροφόρησης κ.λπ. καθώς και 75 διαμερίσματα.

Στις 22 του Οκτώβρη 500 μπάτσοι, με επικεφαλής τα Ειδικά Κινητά Κομμάτια, επιτέθηκαν σε 7 από τα 8 σπίτια - ιδιοκτησία του δήμου, χρησιμοποιώντας και μπουλντόζες. Μετά από 10ωρη μάχη, εισέβαλαν και συνέλαβαν 10 άτομα, που αντιστάθηκαν. Στη συνέχεια έβαψαν και τους τοίχους, για να καλυφθούν τα graffiti. Στις 23 Οκτώβρη έγιναν εξώσεις σε 6 διαμερίσματα, των οποίων οι ένοικοι αρνούνταν να πληρώσουν ενοίκια, επειδή ο δήμος δεν έκανε επιδιορθώσεις στα σπίτια. Αφού δόθηκε 5λεπτη διορία στους κατοίκους να ενδώσουν, τα υπάρχοντά τους πετάχτηκαν έξω απ' τα παράθυρα.

Την επόμενη νύχτα κατά τη διάρκεια διαδήλωσης 2.000 ατόμων στο Αμβούργο σαν διαμαρτυρία ενάντια στις εξώσεις, σπάστηκαν βιτρίνες και μπήκε φωτιά στο δημαρχείο του κοντινού προάστειου Altona. Την ίδια νύχτα οι διαδηλώσεις απλώθηκαν στο Βερολίνο, Ανόβερο και Κολωνία, ενώ στη Νυρεμβέργη ανατράπηκε από διαδηλωτές ένα αστυνομικό όχημα. Μετά απ' αυτό, συνελήφθησαν όλοι οι θεατές μιας βιντεοταινίας, σε στέκι της Hafenstrasse του Αμβούργου. Οι πράξεις αντίδρασης - εκδίκησης απλώθηκαν και στη Δανία, όπου 10 μασκοφόροι επιτέθηκαν στο Ινστιτούτο Γερμανικής Κουλτούρας και στις αίθουσες παραστάσεων της AEG, ενώ στην Κοπεγχάγη το Γερμανικό Γραφείο Τύπου δέχτηκε επίθεση και ζωγραφίστηκαν οι τοίχοι του. Στη συνέχεια, η Γερμανική αστυνομία επιτέθηκε σε σαράντα διαμερίσματα στο Hurnberg. Μέσα στο Δεκέμβριο, μετά από νέες εξώσεις καταληγίων στο Αμβούργο, έγινε διαδήλωση 10.000 ατόμων που συγκρούστηκε με την αστυνομία. Και έπεται συνέχεια....

Από τις σκληρές συγκρούσεις αστυνομίας και διαδηλωτών ενάντια στα πυρηνικά. Βάγκερσντορφ Δυτικής Γερμανίας, τέλος Οκτώβρη '86: Διαδηλωτές τρέπουν σε φυγή τα ΜΑΤ.

Η ΣΑΛΙΑΡΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Λίγος καιρός πέρασε από τότε που μια εφημερίδα έκανε την πρώτη εμφάνισή της στον ελληνικό χώρο. Βέβαια, το να ειςβάλλει κάποια καινούργια εφημερίδα στο χώρο της κρατικής-κομματικής πληροφόρησης, δεν είναι και τόσο σπουδαίο και μάλλον δεν θάταν αξιο λόγου εκτός αν οι ιδιαιτερότητες, που εξαντλούνται μέσα από μια έκδοση, είναι τέτοιες που θα μας κάνουν να σκύψουμε με σημασία. Ο λόγος γίνεται για την «ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ», εβδομαδιαία εφημερίδα για παιδιά με απλή γραφή ώστε να αφομοιώνονται ευκολότερα και καλύτερα τα μηνύματα που στέλνονται.

Στη σημερινή καταναλωτική εποχή βρίσκουμε τα παιδιά να εκφράζονται με πρότυπα ηρώων, ειδώλων, σταρ. Αυτό βέβαια δεν είναι τυχαίο. Οι κατευθύνσεις της μικροαστικής οικογένειας δεν είναι παρά το βλέμμα, ο ανταγωνισμός, το στρεσάρισμα, αξίες οι οποίες στο σχολείο εμπεδώνονται και θεωρητικά μαζοποιώντας το παιδί στις κρατικές επιλογές εκσυγχρονισμού. Εξάλλου τα μέσα μαζικής ενημέρωσης προβάλλουν φωταγωγάς ιδέες «που ξεφεύγουν» από την κοινή καθημερινή ζωή «χορταίνοντας» τα μάτια των παιδιών από τη μια, και από την άλλη αφήνοντας τα στη θέαση της ίδιας τους της ζωής, μεταποιημένης σε νόρμες και κλισέ με τρόπο ευπρόσδεκτο.

Όμως η προσφορά προς θέαση αυτής της ζωής έρχεται σε άμεση αντίφαση με τη συνεχή καταπίεση, αδιαφορία, απομόνωση, αντιξοότητες, που βιώνει ο νέος πράγμα που κάνει άλλες φορές να γυρνά μπουμεραγκ πίσω στους δημιουργούς της, προκαλώντας τους προβλήματα ως προς τη διατήρηση της ισχύουσας τάξης πραγμάτων. (Φαινόμενο τέτοιο μπορεί να αντλεί από τη μεταπολιτευτική παιδική ηλικία που σήμερα προκαλεί τραύματα στην «οσία» κοινωνία του κεφαλαίου με πρωταγωνιστές νέους που έχουν ιδιότυπα εμφάνιση, συμπεριφορά, ιδέες και αρνούνται τουλάχιστον προσωρινά να καλουπωθούν). Οι κίνδυνοι από αυτό το γεγονός μειώνουν τόσο την αξιοπιστία των κυβερνήσεων, όσο και τη δυνατότητα «επιβίωσης» των κοινωνικών «προβλημάτων» από τους κρατικούς φορείς. Η αυτονόμηση λοιπόν του κράτους και των καλοθελητών σωτήρων της νέας γενιάς να την καλοπιάσουν ολοκληρωτικά γεννά και το περιθώριο μιας ειδικής πληροφόρησης από τα πριν, τέτοιας, που θα μεταδίδει τις αξίες του συστήματος με εύπεπτα και προσίτα μηνύματα.

Είναι φανερό η ανάγκη αυτών των λακέδων να ενεργήσουν προληπτικά ώστε να προλάβουν γεγονότα τέτοια που θα κλονίσουν τις θέσεις των υψηλά ευρισκομένων από ανερχόμενα κύματα νεανικής βίας, αλλά και να δημιουργήσουν και τις προσβάσεις ανάπτυξης πολιτών πειθιγμένων και υπάκουων στο κράτος, στους νόμους και στους θεσμούς.

Σήμερα -περισσότερο από κάθε άλλη φορά- που ο πολιτικο-κοινωνικός ρόλος της εφημερίδας ξεπερνά τα όρια μιας απλής πληροφόρησης και θεωρείται μέσο πολιτογράφησης του κοινού από μια συγκεκριμένη ηλικία

που το άτομο «αναγνωρίζεται» ως «πολιτικοποιημένο» - δίνεται αρκετή σημασία στην κοινωνικοποίηση (sic) του μικρού παιδιού για τη μελλοντική αποδοχή των επιταγών της εξουσίας. Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ (ελπίξω να 'ναι η τελευταία)

Μέσα από ρομαντικές συνηθισμένες αερολογίες του στυλ «όνειρα για το αύριο... να το κάνουμε πραγματικότητα» και χρήσιμες πληροφορίες για την τερηδόνα των δοντιών, άρθρα πληροφορούν για τη δραστηριότητα των φορέων της εξουσίας (π.χ.: έκκληση της ΕΓΕ για τα πολεμικά παιχνίδια, πρόταση των κομματικών νεολαίων για αποχή από τα γήπεδα κ.λ.π.) έντεχνα προβάλλοντας στα παιδικά μυαλά την πολιτική οργάνωση της κοινωνίας σαν αναπόφευκτη και αναγκαία, δίνοντάς της

τσιχλές, ...Πλήρως, την έβαλα κάτω απ' τη μασχάλη μαζί με τον μπαμπά, ίσως την πλάτη μου κι έφυγα πολύ βιαστικά. Γέλαγα στο δρόμο γεμάτος ικανοποίηση που σκεφτόμουν την έκφραση του μπαμπά όταν καθόμουν κι εγώ στη διπλανή πολυθρόνα μετά το φαγητό για να διαβάσω την εφημερίδα μου όπως κάνει κι εκείνος το μεσημέρι...

Ενδεικτικό για τον τρόπο με τον οποίο επιδιώκουν να καθοδηγήσουν το παιδί ώστε από τη μια να ενστερνίζεται τις καθιερωμένες αξίες (μιμητισμός, πολυθρόνα-σύμβολο, εκτέλεση των «καθηκόντων») κι από την άλλη να δημιουργούν τέτοιες ψευδαισθήσεις για το λύσιμο του προβλήματος της οικογενειακής καταπίεσης.

Η ύλη της εφημερίδας περιλαμβάνει ακόμα «αθώα» διηγηματάκια με εθνικιστικές νύξεις, με περιεχόμενο ηρώων Ελληνόπουλων, σενάρια εμπνευσμένα από σκηνές άσχετες με την πραγματικότητα, όπως και ηθικοπλαστικές παροιμίες και ρητά («υπόφερε για να μάθεις και εργάσου για να έχεις» «η τεμπελιά είναι αδερφή της φτώχειας και ξαδέρφη της κλεψιάς»²)

Τελειώνοντας το οδοιπορικό μας στις κίτρινες αυτές σελίδες ας παραθέσουμε ένα ενδεικτικό κομμάτι από τη στήλη «έναν δάσκαλο μεταξύ μας»:

«Όλα αυτά που ζητώ από σας, η επιμέλεια, η υπευθυνότητα, η τάξη, η ησυχία, η κατανόηση... είναι τα στοιχεία που θα σας βοηθήσουν να γίνετε αύριο σωστοί πολίτες...»

«REKBIEM»

Η ψευδαίσθηση της συμμετοχής του παιδιού στην εφημερίδα δείχνει την ανάγκη των καιρών για την ίδια του την αυτοπεριορισμένη, για την προετοιμασία των μετέπειτα ρόλων που θα παίζει μέχρι να πεθάνει.

Στα πλαίσια του καπιταλιστικού συστήματος καταμερισμού

της εργασίας είναι αναγκαίος ο διαχωρισμός να γίνεται όχι μόνο στον επαγγελματικό αλλά και στους κοινωνικούς χώρους. Το επάγγελμα παιδί (ένα κατεξοχήν δύσκολο επάγγελμα) έχει ανάγκη από κάποια άλλοθι καταξίωσης ως ρόλου. Η εξειδίκευση των αντικειμένων³ που χειρίζεται και αφορά το «παιδί» χαρακτηρίζεται ως «παιδική». Η εφημερίδα του, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια σπουδαία συμβολή στη συρρίκνωση των αντικειμένων που αποκλειστικά το αφορούν. Η εξειδικευμένη (παρα)πληροφόρηση, η μεταγλώττιση των μηνυμάτων είναι κάτι στο οποίο το κράτος δίνει ξεχωριστή σημασία στα πλαίσια του καταμερισμού, στη σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα.

Στο παρελθόν, πριν πολλά χρόνια η «Διάπλασις των παιδών» ένα παιδικό έντυπο που εξέδιδε ο Γρ. Ξενοπούλος, είχε τα χαλινάρια της πνευματικής καθοδήγησης της τότε παιδικής ελληνικής κοινότητας. Σήμερα οι ανάγκες των καιρών επιτάσσουν τη διάπλαση των σημερινών παιδών και μέσα από τη λογική της χειραγώγησης από ένα έντυπο ενσωματωμένο σε ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ και ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ.

«Σας ασπάζομαι Φαίδων»

1. Ας μην ξεχνάμε τα εξάρχεια και τα ΚΑΘΕ εξάρχεια
2. Συγγένειες όχι μαλακίες...
3. Μπορούμε να αναφέρουμε πλήθος από τέτοια, που να αφορούν το παιδί όπως: παιδικό δωμάτιο, παιδικά παιχνίδια, παιδικά καταστήματα, παιδική ζωγραφική και άλλα που προσφέρονται προκειμένου να κατοχυρωθεί το παιδί ως αντικείμενο καταμερισμού.

σούν τις θέσεις των υψηλά ευρισκομένων από ανερχόμενα κύματα νεανικής βίας, αλλά και να δημιουργήσουν και τις προσβάσεις ανάπτυξης πολιτών πειθιγμένων και υπάκουων στο κράτος, στους νόμους και στους θεσμούς.

Σήμερα -περισσότερο από κάθε άλλη φορά- που ο πολιτικο-κοινωνικός ρόλος της εφημερίδας ξεπερνά τα όρια μιας απλής πληροφόρησης και θεωρείται μέσο πολιτογράφησης του κοινού από μια συγκεκριμένη ηλικία

μάλιστα και άλλοθι μέσα από ενέργειες εξιδανικευμένες στα μάτια τους με αφορμή κοινωνικά προβλήματα (π.χ.: ειρήνη, βία στα γήπεδα, φτώχεια, κ.λ.π.).

Η προσπάθεια επίσης για την προβολή του χάσματος μεταξύ μεγάλων-μικρών όσο και για την «αντιμετώπισή» του, «ας απολαύσουμε» ένα απόσπασμα από τη στήλη «το ημερολόγιό μου» που υποτίθεται πως είναι γραμμένο από παιδί: «... Αμ πώς, εφημερίδα αγόραζα, δεν αγόραζα

Στον δρομο για την Ιθακή...

«Είναι ανώδυνο και εύκολο να ασχοληθείς με την ηρωίνη ακόμα κι αν σ' έχουν συλλάβει να την πουλάς, ακόμα κι αν το νομοσχέδιο που κατέθεσες την προωθεί και το ονομά σου είναι ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ...»

Η εξουσία, ανέκαθεν επεδίωκε να δώσει «διεξοδικές» λύσεις στα προβλήματα που προκαλεί με την ύπαρξή της. Όμως αυτές οι «διεξοδικές» λύσεις δεν θα πέρασαν αν δεν έβρισκαν τη συναίνεση των πολιτών.

Πρόθεση των μέσων μαζικής ενημέρωσης και όσων δουλεύουν για το κράτος, ήταν να παρουσιάσουν τα ναρκωτικά ως «πληγή του Φαραώ» προκειμένου να συγκλονίσουν τους —πάντα— θεατές και ευαισθητοποιώντας τους ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ, να περάσουν το νομοσχέδιο ως σωτηρία. Ο υπερήφανος λαός μας ακούγοντας μ' ανοιχτό το στόμα για την «εθνική μαστίγια» και τις προσπάθειες κάποιων «προοδευτικών μουσάτων» της Ν. Γενιάς και των άλλων υπουργείων διατήρησε —όπως πάντα τη γνώμη «ας κάνει η πολιτεία κάτι γι' αυτούς». Το σκηνικό είναι έτοιμο. Η σταυροφορία για τα ναρκωτικά

κά πλέει σε πελάγη εθνικής ομοψυχίας και ενότητας.

«Η Ιθακή σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι Χωρίς αυτήν δε θα 'βγαίνες στο δρόμο...».

Ιθακή: Η νέα «σανίδα σωτηρίας» που ο κρατικός έλεγχος αρχίζει να προβάλλει δίπλα σε ψυχιατρεία, δίπλα σε φυλακές, δίπλα σε κέντρα «αποτοξίνωσης». Η εξουσία δείχνει άλλο ένα της πρόσωπο. Η κρατική Πηνελόπη περιμένει πιστή τον κάθε Οδυσσέα που αφού περνά τους τοξικούς Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες θα αναπαυθεί στους έρωτές της. Τα πράγμα όμως ίσως να μην είναι τόσο απλά...

Οι αντιπαραγωγικοί για την ελληνική τάξη πραγμάτων νέοι πολλαπλασιάζονται συνεχώς προκαλώντας κινδύνους μείωσης του κύρους των κυβερνήσεων, αλλά και δυσκολίες ελέγχου τους από το κράτος. Έτσι οι σύγχρονες κατευθύνσεις του κράτους σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να «ναι η «αδιαφορία», αλλά το «ενδιαφέρον» της πολιτείας για αυτούς τους νέους. Η αποκατάστασή τους σε πολί-

τες που εργάζονται και παράγουν, που συμμετέχουν στα «κοινά» και μεταβιβάζουν την εμπειρία τους στους υπόλοιπους είναι το καινούργιο πλαίσιο που το ελληνικό κράτος αγωνίζεται να επιβάλλει. Είναι πολύ απλό: η πολιτεία ζητά να μετατρέψει τους «ναρκομανείς» σε άβουλα εξαρτήματα μιας μηχανής που συνεχώς παράγει και καταναλώνει.

Ιθακή: ένας καινούργιος δίσκος (με ροκ εντ ρολ, καλέ!) κυκλοφόρησε προς βοήθειαν νέων που «σπαταλούν τη ζωή τους στα ναρκωτικά» (sic). Τα έσοφα του δίσκου διατίθενται για τη θεραπευτική κοινότητα Ιθακή. Τα ελληνικά ροκ ινδάλματα (ξεπεσμένοι, σταρ και ανερχόμενοι) με μια μουσική που ποτέ δεν είχαν σχέση, βάλθηκαν ως νεροκουβαλητές να υπηρετήσουν ένα σκοπό που ξεκινά από τα βάθη της ελληνικής εξουσίας: ΙΘΑΚΗ.

«WE ARE THE WORLD, WE ARE THE CHILDREN» τραγουδούν οι ομόλογοι τους στο εξωτερικό για τα παιδιά της Αιθιοπίας, προσπαθώντας

έντεχνα να καλύψουν τα κενά που άφησε η κρατική πληροφόρηση και δράση για τα εγκλήματα της εξουσίας. Όπως τότε που Δυτικοί και Ανατολικοί προσπάθησαν να σκεπάσουν τις εν ψυχρώ δολοφονίες του Μεγκίνστον με το να διοργανώνουν συναυλίες και δισκογραφίες για το λαό εξασφαλίζοντάς του το συγχωροχάρτι της αλληλέγγυας α-

διαφορίας, έτσι και στην Ελλάδα τα ροκ φαντάσματα του θεάματος σκεπάζουν: τα εγκλήματα της ελληνικής εξουσίας εκμεταλλευόμενοι το έδαφος της μιζέριας, της αποχύνωσης του θεάματος.

Φτύστε τους
Εθισμένους στην ανατροπή Γ.Κ.

Η ΑΠΕΛΘΥΝΣΗ ΤΗΣ ΗΒΗ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΜΠΕΘΩΤΗΤΗ ΓΡΑΨΙΑΣ

Παρασκευή 9 Γενάρη, 3 στον
αέρα.

Οι δημοσιογράφοι της εκπομπής προκάλεσαν ένα τηλεφωνικό διάλογο ανάμεσα στη διεύθυνση της επιχείρησης και το σωματείο εργαζομένων ΗΒΗ.

Ο εκπρόσωπος της διεύθυνσης, κατέπληξε τα πλήθη, καλώντας το Δ.Σ. του συνδικάτου σε ανοιχτή συζήτηση με τη συμμετοχή των εργαζομένων και του λαού του Μαρουσιού.

Ακόμη, επανέλαβε, την πρόταση για τη δημιουργία μικροκαταστημάτων διακίνησης εμπορευμάτων, απ' τους εργάτες με τη "βοήθεια" της ΗΒΗ.

Κατέληξε δε, με την εξής φράση: «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί οι εργαζόμενοι προτιμούν τη μισθωτή εργασία αντί της ελεύθερης και ανεξάρτητης απασχόλησης!»

Απ' την άλλη μεριά ο πρόεδρος του Δ.Σ. του συνδικάτου, αρνήθηκε βέβαια την ανοιχτή συζήτηση και αντιπρότεινε μια συζήτηση με τους "εκπροσώπους" των εργατών στα γραφεία του συνδικάτου.

Έχουμε λοιπόν να κάνουμε μ' ένα πονηρό ρόλο των αφεντικών που το παίζει "φιλελεύθερος" και μ' ένα κνίτη με πλήρη συνείδηση του ρόλου του σαν νταβά της εργατιάς.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε αποκλειστικά σαν προέκταση της προκήρυξης που το ακολουθεί και όχι σαν εμπειριστικό-μνημόνιο του θέματος.

Από τα πρώτα χρόνια της σύστασης συγκεντρωτικής μορφής κράτους - φετίχ, σαν κύριο μοντέλο στην κοινωνική δομή, η εκκλησία και οι παλότες της έχασαν τις παλιές τους εξουσίες (ολοκληρωτικές - θεοκρατικές) και άρχισαν να χρησιμοποιούνται καθαρά για σκοπούς αποχαύνωσης, με ρόλο καθοριστικό στην οργάνωση του όλου μηχανισμού. Πέρα από τις ωμές κατασταλτικές μεθόδους «συμμόρφωσης» των πολιτών, αναγκαία ήταν και η δημιουργία κλίματος μεταφυσικού προβληματισμού (θεοφοβίας, δεισιδαιμονίας) συνθήκες «μόρφωσης», με ένα γενικό σύστημα παιδείας να βρίσκεται κάτω από την κηδεμονία της «αγίας έδρας». Έτσι, μαζί με τη ληστρική εξόντωση να επιτυγχάνεται και η υπακοή των καταπιεζομένων μαζών σαν από θέλημα θεού.

Η πορεία όμως της εξέλιξης του κράτους - φετίχ μέσα από τα καπιταλιστικά πρότυπα έφτασε νέες διαδικασίες παραγωγής - κατανάλωσης με ταυτόχρονα διαφορετικές δομές οργάνωσης (νομισματικό - φορολογικό κύκλωμα, βιομηχανικές ζώνες, εξειδικευμένη εκπαίδευση, κ.λ.π.) με αποτέλεσμα ο συσχετισμός εκκλησίας - κράτους να εκφυλιστεί και ο ρόλος του αντιπρόσωπου του θεού να καταντά αδιάφορο εθιμοτυπικός. Η χρησιμότητα της εκκλησίας, οι αναχρονιστικοί σκοποί και η λειτουργικότητά της απορρίφθηκαν ουσιαστικά από την αστοκρατία ενώ η ίδια σαν τέτοια έπεσε σε μαρasmus.

Τη θέση της στο κρατικό - καπιταλιστικό μοντέλο άρχισε να παίρνει το ίδιο του το υπόβαθρο: η επιστήμη, ενώ σύγχρονοι ιερείς της, οι τεχνοκράτες - «σοφοί» και τα γραφτά τους, ασυναγώνιστα ευαγγέλια. Ο ρόλος του επιστήμονα έχει αναχθεί πια από μέσο για την ανάπτυξη του υπάρχοντος καταπιεστικού συστήματος σε σκοπό και λατρεία, με τις απολήξεις του να υπάρχουν σε κάθε τομέα ή δραστηριότητα της σύγχρονης ζωής.

Οι επιστήμονες είναι παρὰ με τ' αφεντικά και η θέση τους εξίσου σημαντικά δολοφονική με κίνη των αστών - εξουσιαστών, γιατί και η απάντησή μας πρέπει να είναι αυτή που τους αξίζει.

Γιασέξτε τη μέθοδο, στις οποίες το δόγμα ορισμένοι άνθρωποι προσπαθούν να σας εξασκηθούν και να σας απογυμνώσουν από τη δύναμή σας. Η μέθοδος αυτού του είδους πρέπει να πεθάνει μαζί με τον κόσμο του οποίου αποτελεί μία έκφραση».

Μ. Μπακούιν

Οι σύγχρονες συνθήκες κρατικής-καπιταλιστικής οργάνωσης που έχουν δημιουργηθεί και στην χώρα μας (δύσκολη απόρριξη ληστρικών-υπερλαϊστικών επεκτάσεων των δυτικοευρωπαϊκών χωρών, Η.Π.Α., Ιαπωνίας) έχουν σαν κύριο υπόβαθρο το «επιστημονικό-τεχνολογικό μοντέλο που βρίσκεται σε άρρηκτη σχέση με τον Πανεπιστημιακό χώρο.

Η επιστημονική κατευθυνόμενη εκπαίδευση των διανοητών κρατικής καταστολής με διαχειριστές: κοινωνιολόγους, ψυχολόγους, η μηχανοργάνωση του φορολογικού συστήματος και η καταγραφή κινήσεων, «παρπιτωμάτων», ιδεολογίας των πολιτών με την βοήθεια ηλεκτρονικών υπολογιστών από τους μηχανισμούς μυστικών υπηρεσιών (Κ.Υ.Π.), ασφάλειας, υπουργείου οικονομικών, υπουργείου εθνικής άμυνας. Η επιστήμη του μόρφωτικού, ο ρόλος της διατήρησης στην ζωή της-α ελθοντικής των αποδόσεων και της θέλησης- τα πολυεθικά μονοπώλια και γενικά τα υπάρχοντα συγκεντρωτικά συστήματα σαν όλο, χρειάζεται για να επιβιώσει και να λειτουργήσει στους ρυθμούς που αυτά θέλει, ένα άδικο επιστημονικό-τεχνολογικό δυναμικό κατάλληλα εκπαιδευμένο (στον Πανεπιστημιακό χώρο) ώστε χωρίς κανένα ενδιαφέρον να ανταπεξέλθει στον ιστορικό - τεχνολογικό και «παιχνίδι» της τεχνικής ηγεμονίας του μηχανισμού απεργίας που, δεν είναι προ-καθορισμένη (βέβαια το φετρωμένο είναι ισχυρότερο για τα κατώτερα οικονομικά στρώματα), ο σκοπός του ήδη μυθοποιημένος, πλασμένος μέσα στο δνείρο της «προόδου» και της κοινωνικής καταξίωσης, ενώ η σπουδαιότητα της μόρφωσης στο Πανεπιστημιακό περιβάλλον αναγκαστικά γαρνιτούρα στην οικονομική οπτική. Μόλις εκτός καταπόνησης της κοινωνικής θέσης και της ταξικής συνειδητοποίησης, ήταν και θα είναι η κατευθυνόμενη επιλογή των ανθρώπων. Όπου υπάρχει μίσος, έπρεπε να εφευρεθεί κι ένα δνείρο. Υπήρχαν μάλιστα για να συντηρούν το ψεύτικο σύστημα του ανθρώπου, δικαστές για να θυμίζουν πως οι υμνοί δεν είναι κάτι το αφηρημένο και σχετικό, εξουσιαστές για να μην γίνει η κοινωνία "ζούγκλα". Οι υπαρκτές της ελευθερίας μας έπρεπε να περάσουν απαρατήρητοι και ο διαμελισμός της κοινωνίας μέσω της ιδιοκτησίας και κάθε μορφής ανταγωνιστικών συμφερόντων έπρεπε να συνεχίσει τον κατακεραυνισμό σε επιστήμονες-ειδικούς και σε όσους παραγωγούς-καταναλωτές.

Το Πανεπιστήμιο σαν τέτοιο αποτελεί τη διαδικασία διαφοροποίησης των ταξικών αντιθέσεων (εκφυλισμός), ένα γκέτο για άτομα συγκεκριμένης ηλικίας που δέχονται εύκολα την καθοδήγηση, μια ακόμη εκκλησία για να λατρεύεται, να διασυνδέεται η αναγκαία κρατική συγκεντρωτικότητα. Κύριοι συνένοχοι-χειροκροτητές στη θρησκεία του τεχνολογικού είναι τα ρεφορμιστικά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα και η χρεοκοπημένη ρεβιζιονιστική αριστερά. Οι προσπάθειες τους ανήκουν αλλά στο παροράσιο του Πανεπιστημιακού χώρου και την μετριοπαθή του φακίτη σε πιστό κοιμητικό. Ενώ οι λύσεις και οι πρακτικές της δυναμικής σύγκρουσης, ενίσχυσης της ανδραγαθίας επαναστατικής ρόλης, της αυτοδιαχείρισης, θεωρούνται ανεφάρμοστες και ανεδαφικές. Ο πολιτικός συμβιβασμός με όλη του χάρη και συνδυά με μηχανοκρατικό οικοδόμημα ολοκληρώνεται με περιέργη ανομία στις σωματικές κατευθύνσεις.

Οι επιστήμονες-τεχνοκράτες, δολοφονικά φτιαγμένα πλάνα της αστοκρατίας, δεν μπορεί να χτυπηθούν βέβαια από το όλο υπάρχον σύστημα, ο αγώνας ενάντια στο κρατικό-καπιταλιστικό μοντέλο είναι πολυήμερος και ταυτόχρονα αναποδογυριστά εξεγερτικός. Πηγαίνει από την άρνηση του υπάρχοντος να συμψηφίσει με τους μηχανισμούς καταπίεσης-υποδούλωσης, από την αγανάκτηση στους ρυθμούς ηχοποίησης-αυχαύνωσης των ανθρώπων, αλλοτρίωσης των ανθρωπίνων σχέσεων και της συντροφικότητας, στην επιθυμία του για μια κοινωνία χωρίς αφεντικά και δούλους (αντεξουσιαστική), σε ένα σύστημα γενικευμένης αυτοδιοίκησης και άμεσης δημοκρατίας (αναρχισμός), χωρίς μπότσους, ηλεκτρονικά φακέλωμα και πυρηνικούς αντιραστήρες. Θεωρούμε πως άλλη διέξοδος δεν υπάρχει παρά μόνο της δυναμικής - μαζικής αντιπαράθεσης. Το παγκόσμιο τεχνολογικό κατεστημένο θα πέσει όταν η χειμωνιακή εργασία συμβολίσει και συνδυαστεί με την επιστημονική, όταν η ΚΑΘΟΛΙΚΗ εκπαίδευση θα έχει αντικαταστήσει την εξειδικευμένη ακέφη.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΚΑΘΗΛΩΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ

συν. από σελ. 4

τον δέχομαι, σαν οικοδόμο όχι. Αν ήξερα πως ήταν φοιτητής της φιλολογίας δεν θα τον συνέλαμνα». Είναι γεγονός, ότι το νασαι φοιτητής είναι προοπτικά ακίνδυνο για το σύστημα, ο εχθρός είναι ο εργάτης, που σ' όλη του τη ζωή θά 'ναι ο «ελλοχεύων κίνδυνος», ο μόνιμος αντίπαλος και ο επιρρεπής, λόγω ταξικής θέσης, σε εξεγερσιακές καταστάσεις. Κοινωνικός ρατσισμός και μπατιστικό κόμπλεξ.

ΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΑΤΩΝ ΔΗΜΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΟΥΣ

Ξεκινώντας η απεργία παρατηρήθηκε μια απόλυτη εργατική συνσπείρωση, ενότητα που δεν είχε προηγουμένως της.

Κι αυτό αποδείχτηκε κι από το γεγονός ότι παρά την Κρατική τρομοκρατία - συλλήψεις, ξύλο, επιστρατεύσεις - ο κόσμος, οι εργάτες εδώ ήμασταν τόσο δεμένοι και αποφασισμένοι που δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να μας διαβάλλουν. Ωστόσο όμως, έχουμε να πούμε ότι στην διάρκεια της απεργίας, οι ομόσπονδοι αποφάσιζαν χωρής να μας ενημερώνουν συνεχώς τι συζητάγαν με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης με αποτέλεσμα να μην γίνονται απεργιακές συνελεύσεις, να μην υπάρχουν απεργιακές επιτροπές και κατά συνέπεια η διοίκηση του σωματείου των εργατών ν' αποφασίζει χωρίς να τους ρωτά και έτσι ενώ θα μπορούσαμε μετά από τέτοια ενότητα να κερδίσουμε όλα τα αιτήματα - ακόμα και οικονομικά - κερδίσουμε μόνο δύο θεσμικά που κατά την αποψη μας είχαν ωριμάσει και κατά συνέπεια θα λυνόντουσαν (μονιμοποίηση των συμβασιούχων και σύνταξη στα 58).

Δ.Κ. Ν.Μ.

συνέχεια από τη σελ. 3

γανα κι όχι αποφασιστικό. Συντονιστικά, όταν θα εξασφαλίζουν την αναγκαία σύνδεση με τους άλλους εργαζόμενους σε τοπικό, εθνικό ή και διεθνές επίπεδο.

Μπρος στην οργάνωση και την αποφασιστική δύναμη των κολασμένων αυτής της κοινωνίας, οι καταπιεστικοί μηχανισμοί του καπιταλισμού, θάναι χάρτινες τίγρεις, γιατί εμείς είμαστε οι πολλοί, που χωρίς εμάς τίποτα δεν μπορεί να λειτουργήσει σ' αυτή την κοινωνία. Και έχου-

με κάθε συμφέρον να αγωνιστούμε για μια κοινωνία των αυτοδιοικουμένων ανθρώπων.

Εμπρός, λοιπόν, σύντροφοι!

Να χρησιμοποιήσουμε την φαντασία μας, γιατί τίποτα δεν είναι λυμένο, όλα πρέπει να εφευρεθούν στον δρόμο για την νίκη! Έξω από κόμματα και γραφειοκρατικά συνδικάτα!

Οι Πιλότοι, οι απολύσεις και η εργασιακή ειρήνη:

Ο πρόεδρος και γεν. δ/ντής της Ολυμπιακής Αεροπορίας Αλ. Ακριβάκης, στις νέες επαφές που είχε με τους «ιπτάμενους» δήλωσε για τους 60 απολυμένους πιλότους της «Ο.Α.»: «Η επαναφορά των 60 απολυμένων πιλότων θα γίνει με την προϋπόθεση της εξασφάλισης μακροπρόθεσμης Εργασιακής Ειρήνης». Προνομιοῦχοι μεν οι πιλότοι, αλλά όσα εφαρμόστηκαν σ' αυτούς - δεν ήταν σχέδια της «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης για να κτυπήσει μόνο την κάστα τους. Είναι η πολιτική που ακολουθείται και σε κάθε εργατικό αγώνα (βλ. πολιτική επιστράτευση οδοκαθαριστών). Έτσι λοιπόν οι 60 απολυμένοι πιλότοι: όπλο στα χέρια της κυβέρνησης μια και η πολιτική επιστράτευση -καθεστώσ τώρα και στην «Ο.Α.»- τους αναγκάζει να απέχουν από απεργιακές κινητοποιήσεις.

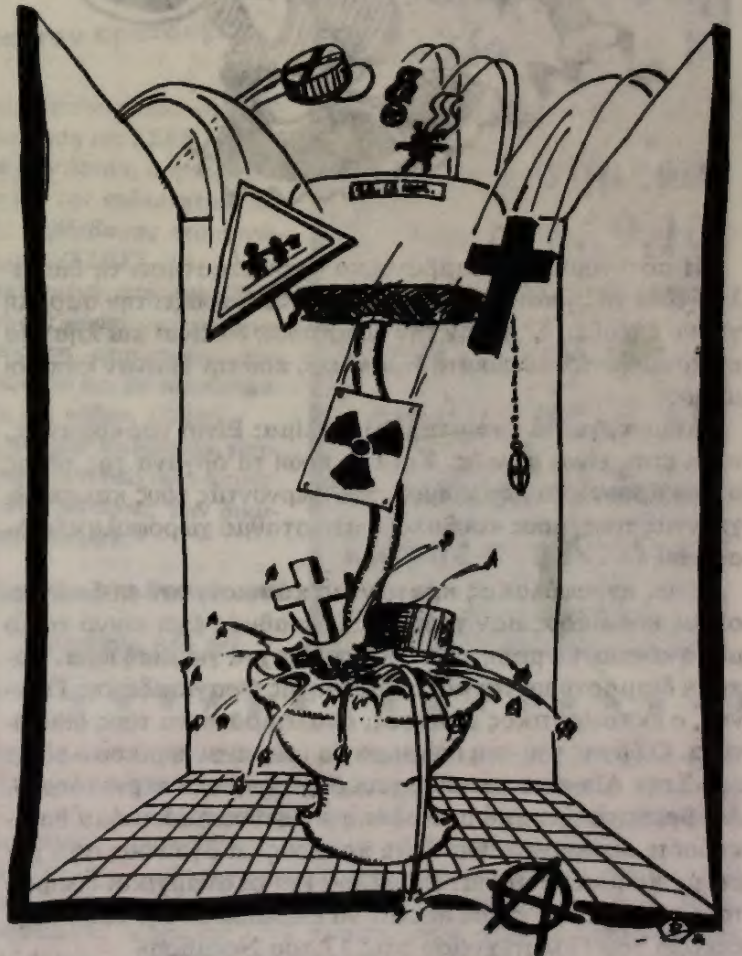
Ευχαριστούμε τον άγνωστο σύντροφο για την οικονομική του ενίσχυση και τις ευχές του... το ραντεβού μας ισχύει.

Άγρια επαναστατική πάλη και αυτόνομη ταξική οργάνωση αγώνα!

Για να πάει η εργατική τάξη στον Παράδεισο κι όχι να τριγυρνάει στους αδιέξοδους διαδρόμους της κόλασης των Εφετειών.

Και μην ξεχνάμε:

Η ανθρωπότητα θα ευτυχήσει, όταν ο τελευταίος γραφειοκράτης κρεμαστεί με τα άντερα του τελευταίου καπιταλιστή.»

Ξαναθυμίζουμε ότι η δεκαπενθήμερη έκδοση της ΔΟΚΙΜΗΣ εκτός των άλλων (κείμενα - ανταποκρίσεις - γεγονότα - απόψεις κ.λπ.) προϋποθέτει και την ύπαρξη χρημάτων:

Γι' αυτό αναγκαίο να μας αποστέλλονται σύντομα τα χρήματα από την διάθεση της ΔΟΚΙΜΗΣ

Οι συνεισφορές μπορούν να κάνουν πιο εύκολη τη ζωή της.

Συνεισφορές, κείμενα, επιστολές στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

Τ.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Συνδρομές: ετήσια 2.000 τεύχη 24

εξάμηνη 1.000 τεύχη 12

Με ταχυδρομική επιταγή στη διεύθυνση:

Γιώργος Βλασσόπουλος

Τ.Θ. 26050, 10022

ΑΘΗΝΑ

Εκπαίδευση συν αστών-νομία και ρατσισμός, φρουροί και θεσμοφύλακες στην «σοσιαλιστική δημοκρατία»

Μαύροι από την Τανζανία πουλάνε την εργατική τους δύναμη στο Ασήμι Μονοφασιού στην Κρήτη. Παλιότερα ήταν ναυτικοί. Το 1979-1980 δεν χρειαζόταν να πληρώσεις για να μπαρκάρεις, λένε. Τώρα οι ατζέντηδες, οι σύγχρονοι δουλέμποροι ζητούν από τον καθένα τους από 40.000 μέχρι 60.000 δραχμές. Στον Πειραιά, πολλά δικά μας παιδιά, περιμένουν να μπαρκάρουν κι έτσι δεν μπορούμε να πούμε τίποτα γιατί μετά δεν θα τους πάρουν.

Οι καλοί αγρότες τους εκμεταλεύονται όσο μπορούν. Από Ιταλία ακούσαμε πως στοιχίζει λιγότερο το μπαρκάρισμα και θέλουμε να μαζέψουμε λεφτά για να πάμε από κει, λένε. Δεν θ' ανοίξουν ποτέ στην χώρα τους παντοπωλεία και ρεστωράν σαν τους επιστρέψαντες Έλληνες εργάτες από τη Δ. Γερμανία. (Ευτυχώς υπήρξαν και οι λίγες Εξαιρέσεις που η «γλυκιά Πατρίδα» κυνήγησε και κυνηγά).

Εδώ οι μαύροι φυτοζωούν. Φροντίζουν γι' αυτό ο μπακάλης, ο καφετζής κι αυτός που έχει το καλύβι που νοικιάζουν. Όσο για μεροκάματο το πολύ 1500 δραχμές και δουλειά από «ήλιο ως ήλιο».

Και τα βράδια: DISCO, DISCO, DISCO. Ομόχρωμος βλέπεις ο Μάικλ Τζάκσον.

Κι ένα βράδυ ραβασάκια στην κοπέλα του «κοινοτικού» σφαιριστήριου. Και ω!, όλοι εξαγριώνονται. Προσβάλανε τα «χρηστά ήθη μας».

Η αστυνομία αναλαμβάνει να αποκαταστήσει τη διασλευθείσα τάξη και όπως συνήθως κατασκευάζει την αφορμή για να επέμβει. Σ' αυτήν την περίπτωση θα είναι μια ληστεία σε κοσμηματοπωλείο στο Ηράκλειο, που την έκαναν κάποιοι μαύροι.

Δημιουργείται το κατάλληλο κλίμα: Είναι ναρκομανείς, είναι έτσι, είναι αλλιώς. Και ένα πρωί τα όργανα της τάξης μπουκάρουν εκεί που κοιμούνται. Δέρνοντάς τους και σπρώχνοντάς τους, τους κουβαλούν στο σταθμό χωροφυλακής Ασημίου.

Ένας αγροφύλακας κρατώντας κάποιον, τον επιδεικνύει στους κάτοικους σαν τρόπαιο. Ο σταθμός έχει κοινό τοίχο με το λύκειο. Οι μαθητές ακούν ουρλιαχτά για μισή ώρα. Κάποιοι διαμαρτύρονται και ο καθηγητής Φραγκιαδάκης Γιάννης, ο εκπαιδευτικός μπάτσος, αναλαμβάνει να τους διαφωτίσει. Ο ύμνος του στη δημοκρατία μας είναι περίπου ο εξής:

«Στην Αθήνα οι αστυνομικοί δέρνουν πολύ περισσότερο. ΑΝ βρεθείτε έξω από οποιοδήποτε αστυνομικό τμήμα θα ακούσετε ουρλιαχτά. Θα δείτε πολλούς να βγαίνουν από μέσα με πρησμένα μάτια. Εξ άλλου και οι αναρχικοί έδειραν τους αστυνομικούς που ήθελαν να επιβάλλουν την τάξη στην επέτειο του Πολυτεχνείου στις 17 του Νοέμβρη».

Στην «ηρωική» αστυνομική επιχείρηση την υπευθυνότητα είχε το Αστυνομικό Τμήμα Πύργου.

Στην διάπλωση των νεοελλήνων με βάση τα: α) Πρέπει να υποτασσόμαστε, β) «νους άρρωστος εν σώματι υγιές».

Ο γυμναστής Γιάννης Φραγκιαδάκης. Ντροπή.

Ίσως κάνει και σε σας μάθημα, «αγωγή πολίτη» ή «θρησκευτικά».

Κύριε καθηγητά τιμή στα παιδιά που δέιραν τους «καλούς» αστυνομικούς, κύριε καθηγητά ντροπή σου.

*****

Από το προηγούμενο τεύχος Νο 10, η ΔΟΚΙΜΗ διατίθεται μέσω του Πρακτορείου Τύπου.

Έτσι θα μπορείτε να την βρείτε κάθε Δεκαπενθήμερο στα Κεντρικά Περίπτερα και βιβλιοπωλεία της Αθήνας, καθώς και στα Κεντρικά περίπτερα των προαστείων.

Ακόμα, η ΔΟΚΙΜΗ από το τεύχος Νο 11 θα κυκλοφορεί και στην επαρχία.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ

Στις 4 Γενάρη εκδηλώθηκε εξέγερση των κρατούμενων στις φυλακές της Κέρκυρας. Η εξέγερση έχει σχέση με τις συνθήκες κράτησης σ' αυτό το κολαστήριο.

Οι κρατούμενοι ζητούν να επικοινωνήσουν με τον υπουργό Κακλαμάνη ή κάποιον εξουσιοδοτημένο εκπρόσωπό του.

Αρνούνται να μπουν στα κελιά τους και να παραλάβουν το φαγητό τους.

Η εξέγερση των 90 κρατούμενων έγινε προσπάθεια να γελοιοποιηθεί και να διαστρεβλωθεί από το υπουργείο Δικαιοσύνης και τον Τύπο, με την γνωστοποίηση ανύπαρκτων αιτημάτων τους.

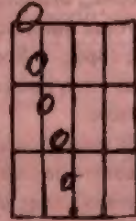
Ήδη από τις αρχές της εξέγερσης, το κράτος ετοιμάζεται να την καταστείλει βίαια και γι' αυτό το σκοπό δυνάμεις των ΜΑΤ και των ειδικών δυνάμεων βρίσκονται σε κατάσταση επιφυλακής έτοιμες να επέμβουν.

Παρ' ότι οι Φυλακές της Κέρκυρας θεωρούνται από το Κράτος σαν «υψίστης ασφάλειας» αυτό δεν εμπόδισε την απόδραση αρκετών κρατούμενων από αυτές, γεγονός που όχι μόνο γελοιοποίησε το κράτος αλλά αύξησε και το μίσος του εναντίον τους.

Τα βασανιστήρια που εφαρμόζονται στους κρατούμενους και αυτής της φυλακής αποδειχνουν την ψεύτικη βιτρίνα του

... ΟΠ ΤΙ 20Α,
ΔΕΝ ΤΑ... ΕΞΥΤΙΜΙΖΟΥΝ!

ΗΟΙΑ Η ΔΙΑΦΟΡΑ
ΑΝΑΜΕΙΣΤΑ 20Α
ΚΑΙ ΣΤΟΤΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ;

δήθεν σωφρονιστικού συστήματος και εκφράζουν απλά και μόνο την εκδικητική μανία της κοινωνίας απέναντι στα θύματα - δημιουργήματά της.

Η κατάργηση αυτών των φυλακών ήταν μια από τις προεκλογικές εξαγγελίες της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, που μετά την ανάληψη της διαχείρισης της εξουσίας μπήκε στο «χρονολόγιο της ιστορίας».

Όμως από το καλοκαίρι του 1986, μετά τη σύλληψη των δύο δραπετών - ισοβιτών Χ. Τεμπρεκίδη και Γ. Πετρόπουλου, το ζήτημα της κατάργησης των φυλακών ξανάβρε στο προσκήνιο μετά από μια σειρά καταγγελίες και γεγονότα που αφορούν την σημερινή πραγματικότητα των λεγόμενου Νταχάου της Κέρκυ-

ρας, ενώ έχει συσταθεί επιτροπή με σκοπό την κατάργηση αυτών των φυλακών. Χιλιάδες υπογραφές έχουν ήδη συγκεντρωθεί. Όμως το κράτος επιμένει.

Η πρόσφατη εξέγερση των κρατούμενων αποδείχνει ακόμα μια φορά την ανάγκη κατάργησης αυτής της φυλακής σαν μέρος του υποτιθέμενου σωφρονιστικού συστήματος.

Η κινητοποίηση όλων μας ενάντια στην εκδικητικότητα της κοινωνίας είναι μια απαίτηση ζωής.

Να κλείσει το Νταχάου της Κέρκυρας.

Το πάθος για τη Λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά.

11.1.87

ΤΑΓΜΑΤΑ «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΩΝ»

Παρουσιάστηκα στο Μεσολόγγι, στο Τάγμα Εκπαιδεύσεως Στρατιωτών με Ειδικές Ανάγκες (!). Αφού ορκίστηκα, πήρα ειδικότητα και μετά από 3 μήνες, πήγα στο 713 Τάγμα Φερρών. Στις Φέρρες μας είπαν να κάνουμε «Δηλώσεις καλής Συμπεριφοράς».

ΔΗΛΩΣΗ: «Δηλώ υπεύθυνα ότι θα υπακούω χωρίς αντίρρηση με αντάλλαγμα να μείνω στο Μεσολόγγι».

Εκείνοι που υπογράψαν τις δηλώσεις πήγαν στο ΚΕΒΟΠ (Χαϊδάρη) ή επέστρεψαν στο Μεσολόγγι, παρά το ότι είχαν μείνει εκεί ήδη 4 μήνες αντί 2 που είναι το κανονικό.

Επανερχομαι στις Φέρρες τώρα. Σε 7 μήνες πήραμε 4 άδειες, οι δύο λόγω της ορκωμοσίας, οι υπόλοιπες εικοσιτετράωρες.

Κάποιος, από την Αδέσμευτη Κίνηση για το Στρατό (τα στοιχεία του είναι στη διάθεση της «ΔΟΚΙΜΗΣ»), μίλησε στη Μονάδα για την 17η Νοέμβρη του '73: την άλλη μέρα πήρε αναιτιολόγητη μετάθεση, ποιός ξέρει για πού;

Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης ξεπερνούν κάθε διεστραμμένη φαντασία. Το κρύο είναι φοβερό, η θερμοκρασία πέφτει πολλές φορές στους -17° C και δεν μας δίνουν ούτε μια σόμπα. Κοιμόμαστε 57 άτομα σ' ένα θάλαμο, ο ένας πάνω στον άλλο. Όποτε τολμήσει ν' αντιδράσει κανείς, τον περιμένει φυλακή. Μέσα σε 4 μήνες, ένας και μοναδικός φαντάρος βγήκε στην αναφορά και διαμαρτυρήθηκε για το κακής ποιότητας φαγητό. Εισέπραξε πέντε μέρες φυλακή.

Καμιά φορά εμφανίζονται και λύκοι στις σκοπιές και γενικά κινδυνεύουμε. Αν δεν πεθάνουμε απ' το κρύο θα μας φάνε οι λύκοι! Είμαστε όλοι τρομοκρατημένοι.

Το πρόγραμμα της κάθε μέρας είναι εξαντλητικό: εκπαίδευση και σκοπιά — το βράδυ πάλι σκοπιά. Στις οχτώ μέρες κόλασης, έχουμε μια μέρα έξοδο.

Επειδή οι «γαλονάδες» είναι λίγοι σε σχέση με τους φαντάρους (2:3), φέρονται όσο αυταρχικότερα μπορούν, για να επιβληθούν. Οι λόγοι για τους οποίους μας τιμωρούν με φυλακές είναι τουλάχιστον γελοίοι: αβυσία, αγυάλιστες αρβύλες, αργοπορία επιστροφής. Αν αργήσουμε μια ώρα, μας τιμωρούν με μια μέρα φυλακή. Επειδή δεν υπάρχει πειθαρχείο, όταν συγκεντρώνουμε πέντε μέρες φυλακή, μας στερούν την έξοδο απ' το στρατόπεδο για 45 μέρες.

Στο Τάγμα —μια και είναι «ανεπιθυμητών»— στέλνουν άτομα που η κοινωνία έχει χαρακτηρίσει «πολίτες β' κατηγορίας», κι έτσι στο θάλαμο υπάρχουν πρώην κατάδικοι, πρεζάκηδες, μαχαροβγάλτες, κλέφτες και φυσικά και πολιτικά φακελωμένοι.

Προσωπικά δεν έχω ιδιαίτερες σχέσεις με κανένα για φοβάμαι ότι όλοι θα μπορούσαν να υπογράψουν «Δήλωση Ρουφινιάς», και πρέπει να φυλάγομαι συνέχεια. Επιπλέον, οι συγκρούσεις μεταξύ των φαντάρων για λεφτά είναι συχνό φαινόμενο.

Και φυσικά χάνονται διαρκώς πράγματα από τις τροφές, από τον εφοδιασμό, από το Κ.Ψ.Μ. και κανένας «αρμόδιος» δεν ενοχλείται, παρά μόνο οι γαλονάδες που μας βρίζουν χυδαία.

Η ζωή μας συνοψίζεται σε τρεις λέξεις:

ΑΓΑΜΙΑ, ΠΕΙΝΑ, ΚΡΥΟ.